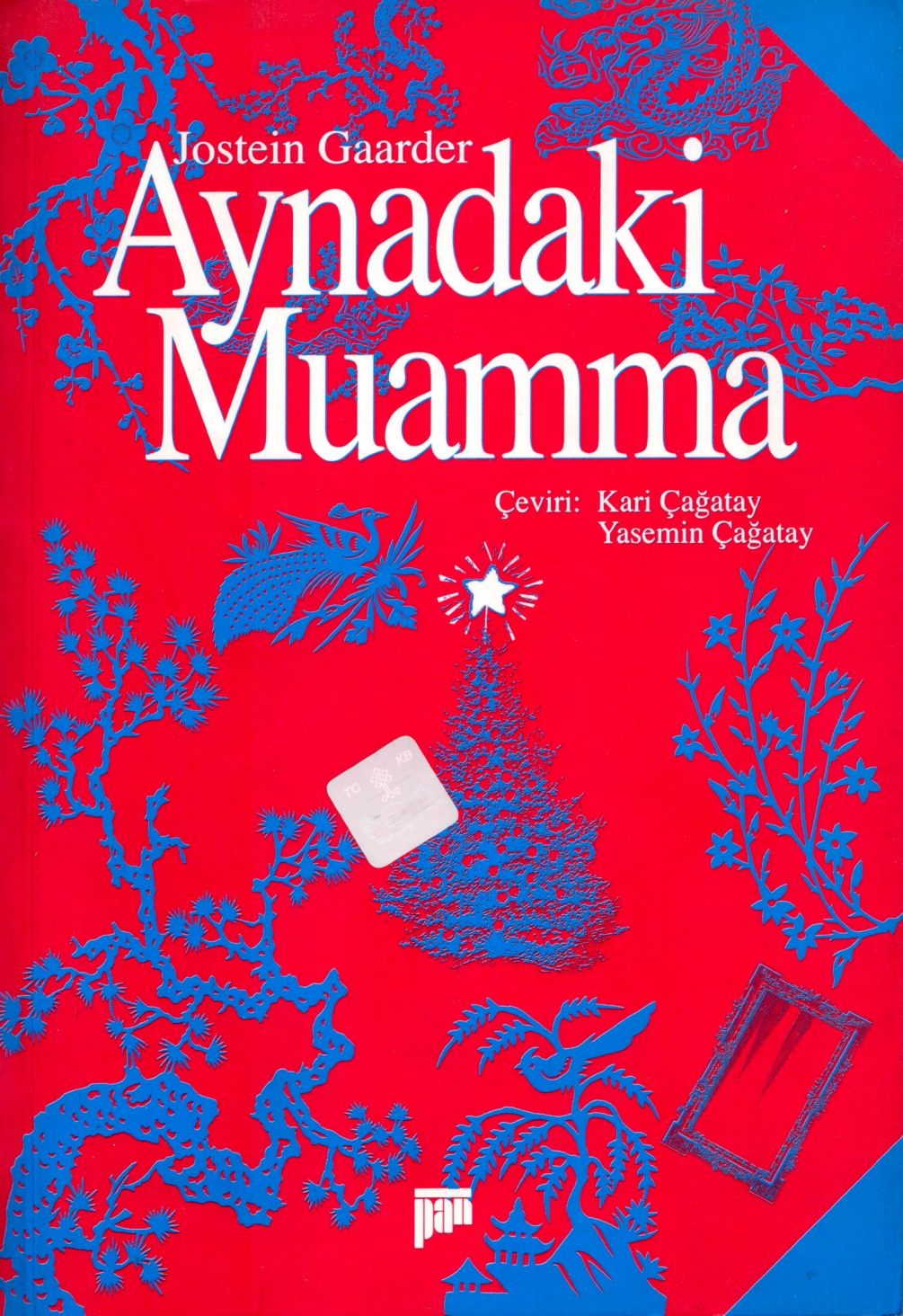
Jostein Gaarder

Aynadaki Muamma

Çeviri: Kari Çağatay
Yasemin Çağatay

T.C. KB

pan

Gri Yayın Dizisi: 13

Pan Yayıncılık
Barbaros Bulvarı 74/4
Beşiktaş 80700 - Istanbul
Tel: (0212) 261 80 72 • Faks: (0212) 227 56 74
www.pankitap.com

Birinci Basım : Ekim 1999

© Jostein Gaarder ve H. Aschehoug & Co., Oslo 1993.
Bu kitap ilk kez I ET SPEIL, I EN GÅTE adıyla Oslo'da H. Aschehoug & Co. tarafından 1993 yılında yayımlanmıştır.

© Pan Yayıncılık 1997
Kitabın Türkçe yayın hakları Pan Yayıncılık'a aittir.

ISBN 975-7652-89-X

• Sayfa Düzeni ve Düzeltme: Sevgi Özdemir
• Kapak Grafiği: Fatih Durmuş
• Baskı: Ayhan Matbaası

Jostein Gaarder

Aynadaki Muamma

Çeviri: Kari Çağatay
Yasemin Çağatay

pan

Selen Etingü'ye çevirideki yardımlarından dolayı teşekkür ederiz

Mutluluk bir kelebektir
Yere yakın kanat çırpar
Oysa keder bir kuştur
Büyük, kuvvetli ve kara kanatlarıyla
Aşağıda, güneş ışığında yeşile uzanmış
Hayatın üstüne çıkarır bizi
Yükseklerde uçar kederin kuşu
Nöbet tutar orada acının melekleri
Ölüm yataklarının üstünde

Edith Södergran, 16 yaşında

I

Koridor kapısını açık bırakmışlardı. Alt kattan gelen Noel kokuları Cecilie'e kadar ulaşıyordu. Kokuları birbirinden ayırmaya çalıştı.

Biri mutlaka turşu idi. Diğeri de kiliseye gitmelerinden önce babasının yakıp şöminenin üzerine bıraktığı tütsü olmalıydı ve Noel ağacının taze kokusu...

Cecilie derin bir nefes aldı. Noel ağacının altındaki, kırmızı Noel kâğıtlarına ve altın yaldızlı kâğıtlara sarılı, etiketli ve kurdelalı hediyelerin kokusunu duyduğunu sandı. Ama hâlâ başka bir koku vardı: açıklanamaz, büyüleyici ve sihirli bir koku. Bu, Noel duygusunun ta kendisiydi.

Bu kokuyu içine çekti ve yatağın üstündeki Noel takviminin küçük pencerelerine uzanmaya çalıştı. 24 pencere de açıktı. En büyüğünü bugün açmıştı. Cecilie, kucağındaki bebek İsa ile ahırdaki yemliğin üzerinden sarkan meleğe bir kez daha baktı. Meryem ve Yusuf, meleği hiç fark etmiyorlarmış gibi arka tarafta duruyorlardı.

Acaba o melek gerçekten ahırda mıydı? Meryem ve Yusuf'un onu görememe ihtimali var mıydı?

Cecilie etrafına bakındı. Tavanda asılı duran kırmızı lambaya, mavi çiçekli beyaz perdelere, raftaki kitap ve bebeklere, kristal ve süs taşlarına o kadar çok bakmıştı ki, sanki hepsi artık kendisinin bir parçası olmuştu. Pencerenin önündeki yazı masasının üzerinde, Çocuk İncili ve Snorre Mitoloji kitabının yanında, Girit turist rehberi duruyordu. Anne ve babasının yatak odasına bitişik olan duvarda, üzerinde minik kedi resimlerinin bulunduğu bir Yunan takvimi asılıydı. Aynı yerde, anneannesinin ona verdiği eski inci kolye de asılıydı.

Perde rayındaki 27 halkayı kim bilir kaç kez saymıştı? Niçin bir tarafta 13 ve diğer tarafta 14 halka vardı? Kaç kez yazı masasının altında duran Resimli Bilim dergileri yığınında kaç dergi olduğunu saymaya çalışmıştı? Ama her seferinde daha bitiremeden pes etmişti. Sayarken pes ettiği bir başka şey de perdenin çiçekleriydi. Her seferinde, birkaç tane çiçek perdenin kıvrımlarında saklı kalmayı başarabilmişti.

Yatağının altında Çin günlüğü duruyordu. Cecilie eli ile yokladı... Evet, keçeli kalemi de oradaydı.

Kumaşla kaplı küçük bir defter olan Çin günlüğünü, hastanedeki doktorlardan biri ona hediye etmişti. Işığa tuttuğunda, siyah, yeşil ve kırmızı ipekli dokuması parlardı.

Günlüğünü düzenli olarak tutacak gücü olmamıştı, ayrıca anlatacak çok fazla şeyi de yoktu. Ancak o, yatarken aklına gelen düşünceleri not etmeye karar vermişti. Kendi kendine, yazdıklarının hiçbirini karalamamaya söz vermişti. Yazdığının her kelimesi kıyamete kadar duracaktı. İleride, büyüdüğü zaman, günlüğünü okuduğunda, ona komik geleceğini düşünüyordu. Günlüğün birinci sayfasına boydan boya, büyük harflerle "CECILIE SKOTBU'NUN ÖZEL NOTLARI" diye yazmıştı.

Yeniden arkasına yaslanarak aşağıdan gelen sesleri dinlemeye çalıştı. Ara sıra, annesi mutfakta çalışırken çıkan çatal bıçak sesinden başka evin içinden bir ses gelmiyordu...

Ailenin diğer bireyleri her an kiliseden geri dönebilirlerdi. Noel çanlarının sesleri, onlar dönmeden hemen önce veya he-

men sonra çalmaya başlayacaktı. Skotbu'da kilisenin çan sesleri güçlükle duyuluyordu. O yüzden her yıl çan seslerini daha iyi duymak için dışarıya, merdivenlere çıkarlardı.

Ama bu kutsal akşamda Cecilie, merdivenlerde durup Noel çanlarını duyamayacaktı. Hastaydı ve az buz da değil. Az hasta olduğu zamanlar, Ekim ve Kasım aylarıydı. Şimdi çok hastaydı. Uyurken veya yarı uyanıkken Noel ona, elleri arasından süzülen bir avuç kum gibi geliyordu. Hiç değilse hastanede yatması gerekmiyordu. Orayı daha Aralık başlangıcında süslemişlerdi.

Daha önceki yıllar Noel'i yaşamış olması çok iyiydi. Cecilie, bu dünyada değişmeyen tek şeyin Skotbu'daki Noeller olduğunu düşünüyordu. Bu birkaç gün için insanlar, nedenini hiç düşünmeden, her yıl yaptıklarını aynen tekrarlarlardı. "Gelenek böyle" derlerdi. Bu da yeterli bir açıklamaydı.

Şu son günlerde, alt katta nelerin olup bittiğini takip etmeye çalışmıştı. Çamı süslerken ve kurabiye pişirirken çıkardıkları sesler küçük ses baloncukları gibi yukarı doğru çıkıyordu. Bazı zamanlar Cecilie, alt katın dünya ve kendisinin de gökyüzünde olduğunu düşünmüştü.

Dün akşam çam ağacını içeriye almışlardı ve babası, Lasse yattıktan sonra ağacı süslemişti. Cecilie daha ağacı görmemişti. Ağacı hâlâ görmemişti!

Geveze bir küçük kardeşi olması iyiydi. Herkesin sadece gördüğü ve düşündüğünü o yorumlardı. Noel hazırlıklarını ve süslemeleri de hemen Cecilie'e yetiştirmişti. O, Cecilie için aşağıdaki dünyanın gizli habercisi olmuştu.

Komodinin üzerine bir çan koymuşlardı. Onu, tuvalete gitmek istediğinde ya da bir şeye ihtiyacı olduğunda çalardı. İlk gelen genellikle Lasse olurdu. Cecilie'in sırf Lasse ona aşağıda neler olup bittiğini anlatsın diye çanı çaldığı olurdu.

Babası onu hediyeleri açacakları sırada aşağıya taşımaya söz vermişti. Yeni kayaklar istemişti Cecilie. Eskileri artık çok kısa kalmıştı. Annesi, o iyileşene kadar beklemenin belki de daha doğru olacağını söylemiş ama Cecilie karşı koymuştu. Bu Noel kayak istiyordu, işte o kadar!

- Ama belki de bu kış kayaklarını hiç kullanamayabilirsin, Cecilie.

Çicek dolu bir vazoyu yere atmıştı.

- Kayaklarım olmazsa tabii ki kayamam.

Annesi bir şey olmamış gibi süpürge ve faraşı getirmişti. En kötüsü de buydu zaten. Yerdeki vazonun parçalarını süpürürken:

- Ben, yatarken de kullanabileceğin, güzel bir şey istediğini sanmıştım.

Sinirden şakağının gerildiğini hissetti. "Yatarken de kullanabileceğin bir şey!" Tabağıyla beraber dolu bardağı da yere devirmişti. Annesi bu sefer de ona kızmamıştı. Gene silip süpürmüştü, süpürüp silmişti.

Emin olmak için Cecilie bir kızak ve paten istediğini eklemişti...

Dışarıda, Aralık başından beri soğuk bir kış havası vardı. Bazen Cecilie, ayağa kalkıp kendini pencereye doğru sürükleyebilmişti. Kar, beyaz bir örtü gibi donmuş toprakları örtmüştü. Babası, dışarıdaki büyük çam ağacına Noel lambalarını takmıştı. Bu Cecilie'in hatrı içindi. Genelde girişteki küçük çam ağacını ışıklarla süslerlerdi. Çam ağacının dalları arasından Cecilie uzaktan Ravnekollen tepesini görebiliyordu.

Hiçbir zaman doğa, Noel öncesinde böylesine çarpıcı olmamıştı. Bir gün hava, neredeyse sıfırın altında on derece soğuk ve yol bütünüyle kar altında olmasına rağmen postacının bisikletiyle geldiğini görmüştü. Önce gülümsemişti. Pencereye vurup ona el sallamıştı. O da ona bakıp iki eliyle birden selam vermiş ve o sırada aniden bisikleti gevşek karda devrilmişti. Postacı, samanlığın arkasında gözden kaybolurken Cecilie yatağına dönmüş ve ağlamaya başlamıştı. Sanki şu an hayatının anlamı, kışın bisiklete binen bir postacıdan ibaretti.

Başka bir sefer de camın önünde durduğu zaman gözleri yaşla dolmuştu. Dışarıdaki kış masalının içine atlamayı ne kadar da isterdi. Samanlık kapısının önünde iki kuş oynuyordu. Cecilie gülmeye başlamıştı. Kendisi de bir kuş olmayı isterdi. Ve sonra gözleri doldu. Sonunda eliyle gözyaşlarından birini

alıp camda bir melek çizmişti. Kendi gözyaşı ile bir melek çizdiğini düşününce yine gülmesi gelmişti. Melek gözyaşları ile gözyaşlarının meleği arasındaki fark neydi aslında?

Dalmış olmalıydı çünkü aşağı kapının açılması ile birden irkildi.

Kiliseden dönmüşlerdi! Cecilie, karlı çizmelerini temizlemek için ayaklarını nasıl yere vurduklarını duydu. Çanlar da çalmaya başlamamış mıydı?

- İyi Noeller anne!
- İyi Noeller oğlum!
- Sana da iyi Noeller Tone!

Dede boğazını temizledi:

- Burası Noel kokuyor.
- Dedenin paltosunu al, Lasse.

Cecilie onları gözlerinin önüne getirdi: Anneanne gülümseyerek herkesi öpüyor, annesi, dedesini öperken kırmızı önlüğünü çıkartıyor, babası Lasse'nin başını okşuyor ve dedesi bir puro yakıyordu...

Cecilie'in bu son zamanlarda kulaklarıyla görebilmeyi öğrenmişti.

Alt kattaki Noel coşkusu ve seslerinin yerini birden fısıldamalar aldı. Birkaç dakika sonra babası merdivenleri çıkıyordu. Dört beş adımda çıkmıştı.

- İyi Noeller Cecilie!

Kızına sarılıp onu yavaşça kendine çekti. Sonra gidip pencereyi açtı.

- Duyuyor musun?

Başını yastığından kaldırıp kulak verdi:

- O zaman saat beş.

Pencereyi kapatıp tekrar yatağın kenarına oturdu.

- Yeni kayaklarım olacak mı?

Sanki hayır demesini umut ediyormuşçasına sormuştu. Böylelikle kızması için bir neden olurdu ve kızgın olmak, üzgün olmaktan daha iyiydi.

Babası parmağını dudaklarının üzerine koydu.

- Özel muamele yok, Cecilie. Bekle de gör.

- Bekleyelim bakalım.

- Biz yemek yerken aşağıda kanepede yatmak istemediğine emin misin?

Hayır anlamında başını salladı. Son günlerde bunun hakkında birçok defa konuşmuşlardı. Dinlenmiş olarak hediyeleri açmak istiyordu, zaten yemek için pek hali de yoktu, hemen kusmaya başlardı.

- Ama tüm kapılar açık kalsın.

- Tabii ki!

- Ve yüksek sesle konuşacaksınız... Masada da gürültü yapmayı ihmal etmeyin.

- Anlaşıldı.

- Sizler Noel duasını okuduktan sonra anneannem gelip bana okuyacak.

- Bunun için zaten anlaşmıştık.

Yastığına iyice gömüldü.

- Bana walkmenimi verir misin lütfen?

Babası kütüphaneye doğru gitti ve ona walkmeniyle kaseti uzattı.

- Gerisini ben kendim hallederim.

Babası onu alnından öptü.

- Aslında ben seninle burada kalmak isterdim, diye fısıldadı. Ama diğerlerini de düşünmemiz gerektiğini biliyorsun. Geri kalan bayram günlerinde burada kalırım.

- Zaten size Noel'i her zamanki gibi kutlamanızı söyledim.

- Evet, her zamanki gibi!

Sessizce odadan ayrıldı.

Cecilie, Sissel Kyrkjebø'nun Noel kasetini walkmene koydu. Az sonra kulakları en güzel Noel şarkıları ile doldu, taştı. Kulaklıklarını çıkardı ve - evet, şimdi masaya oturmuşlardı.

Annesi Noel duasını okudu. Bitirdiğinde ise hep beraber "Dünya Güzeldir" şarkısını söylediler.

Anneannesi de hemen sonra merdivenleri çıktı. Cecilie her şeyi aynen böyle planlamıştı.

- Şimdi geliyorum, Cecilie!

- Şşşşt! Sadece oku...

Anneannesi yatağın yanındaki bir iskemleye oturup okudu:

- "O günlerde Sezar Augustus tüm Roma dünyasında bir nüfus sayımının yapılması için ferman çıkardı..."

İncil'den başını kaldırdığında, Cecilie'in gözlerinde yaşlar vardı.

- Ağlıyor musun?

- Evet.

- Ama hiç acıklı değil ki...

Cecilie tekrar onayladı.

- "Ve işte size bir işaret; kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız..." Güzel olduğu için mi etkilendin?

Cecilie üçüncü kez başıyla onayladı.

- Bir şey acıklı olduğu zaman ağlıyoruz, dedi anneannesi bir süre sonra. Ama bir şeyler güzel olduğu zaman da gözlerimiz dolar.

- Ama bir şeyler çirkin olduğu zaman gülmeyiz?

Anneannesi biraz düşünmek zorunda kalmıştı.

- Palyaçolara komik oldukları için güleriz ama belki de biraz çirkin oldukları için de ... bak böyle!

Suratını çirkin bir şekle sokmuştu. Cecilie birden bir kahkaha attı.

Anneannesi devam etti:

- Bazen güzel bir şey karşısında çok üzülmemizin nedeni belki de bunun ebediyen sürmeyeceğini bilmemizdir. Çirkin bir şey karşısında da güleriz çünkü bunun geçici bir oyun ya da rol olduğunu biliriz.

Cecilie ona doğru baktı. Anneannesi gerçekten bu dünyanın en akıllı insanıydı.

- Şimdi diğer palyaçoların yanına dönmelisin, dedi Cecilie.

Anneannesi onun yastığını düzeltti ve yanağını okşadı.

- Sen de sonra aşağıya gelirsen, çok sevineceğim. Biz şimdilik sadece yemek yiyeceğiz...

Anneannesi merdivenlerden inerken, Cecilie Çin günlüğünü ve kalemini eline aldı. İlk yazdığı sözler şunlar olmuştu:

Ege'nin tanınmamış bir kıyısında durmuyorum artık. Ama dalgalar kıyıya vurmaya devam ediyor ve taşlar bir oraya bir buraya sürüklenerek sonsuza dek sürecek bir yer değiştirme içindeler.

Yazdığı her şeyi çabucak bir kez daha okudu ve sonra yazmaya devam etti:

Acıklı bir şey karşısında ağlarız. Ama bir şey güzel olduğu zaman da gözlerimiz dolar. Bir şey komik veya çirkinse güleriz. Belki de güzel bir şey karşısında ağlamamızın nedeni, bunun uzun sürmeyeceğini bilmemizdir. Ve çirkin bir şey karşısında gülmemizin nedeni, onun sadece rol olduğunu bilmemizdir.

Palyaçolara bakmak eğlencelidir çünkü çok çirkindirler. Aynanın karşısında maskelerini çıkardıkları vakit gayet güzel olurlar. İşte bu yüzden palyaçolar sirkte kendi vagonlarına girip kapıyı arkalarından kapadıklarında çok üzgün ve mutsuz olurlar.

Yeniden uykuya dalmıştı ve babası onu almaya gelene kadar da uyanmadı.

- Hediyeleri açacağız, dedi.

Kollarını Cecilie'in altına yerleştirip onu kırmızı battaniyesiyle havaya kaldırdı. Cecilie'in sarı saçları onu kaldırdığı anda aşağıya doğru döküldü. Yine bayağı uzamıştı.

Aşağıda, merdivenlerin başında dedesi ve Lasse duruyorlardı.

- Tıpkı bir meleğe benziyorsun, dedi dedesi. Battaniyen de sanki pembe bir bulut.

- Bulutlardan inen bir melek gibi, diye şarkı söyledi Lasse.

Merdivenlerin yarısına gelmişlerdi ki Cecilie dönüp ona baktı:

- Saçmalık, dedi. Meleklerin yerleri bulutların üstüdür. Herhalde aşağıya inmezler.

Dedesi gülümsedi ve cevap yerine odaya kalın bir sigara dumanı üfledi.

Babası Cecilie'i kırmızı kanepeye yatırdı. Cecilie'in ağacı görebilmesi için orayı yastıkla donatmışlardı. Kafasını kaldırdı:

- Geçen sene kullandığımız yıldız değil bu.

Annesi hemen koşarak geldi, sanki her şeyin geçen seneki gibi olmamasına çok üzülmüştü:

- Biliyor musun, yıldızı bulamadık. Baban yeni bir tane almak zorunda kaldı.

- Ne tuhaf...

Cecilie odaya bakınırken herkesin bakışları onun üzerindeydi. Hem ona, hem de onun baktığı yerlere bakıyorlardı.

Karanlık kalan tek bir köşe yoktu. Cecilie tam 27 tane mum saydı. Odasındaki perde halkalarının sayısı kadar. Ne kadar garip bir rastlantıydı bu böyle?

Bütün hediyeler ağacın altında duruyordu. Geçen seneden tek farkı, bu sene dedesinin Noel baba olmamasıydı. Bu da Cecilie tarafından kararlaştırılmıştı.

- Böyle Noel baba saçmalıkları ile uğraşamam doğrusu.

Masaya tabaklar ve fincanlar konmuştu ve çeşitli kurabiyeler vardı.

- Bir şeyler ister misin?

- Biraz gazoz belki ve yanında ufak bir parça vişnesiz pasta.

Hepsi onun yanı başında duruyorlardı. Lasse arkada kalmıştı. Cecilie'in hediyeleri açmak için aşağıya inmesinden endişelenmiş gibiydi. Ancak her şey Noel kutlamalarına uygun olmuştu.

- İyi Noeller Lasse.

- İyi Noeller.

- Evet, şimdi sıra hediyelerde, dedi dedesi. Bu görev bana verilmiştir.

Herkes ağacın etrafında toplandı ve dedesi paketlerin üzerindeki isimleri okumaya başladı. Cecilie paketlerin hiçbirinin kayak veya kızak olamayacağını anladı ama şimdilik kızmayı sonraya bırakmalıydı. Evin başka köşelerinde saklanmış şeyler de olabilirdi. Bu daha önce de olmuştu.

- Marianne'den Cecilie'e.

Marianne onun en yakın arakadaşıydı. Nehrin diğer tarafında oturuyordu ama Cecilie ile aynı sınıfa gidiyorlardı.

Ufacık bir hediye idi. Acaba bir süs taşı olabilir miydi? Koleksiyonu için yarıkıymetli bir taş?

Kâğıdını yırtı ve sarı kutuyu açtı. Bir pamuk üzerinde kırmızı bir kelebek. Bir broş... Cecilie onu dışarı çıkardı, ona dokunduğunda rengi değişti, kırmızı-yeşil oldu, sonra mavi, sonra da mor...

- Büyülü bir kelebek...

- Sıcaklık değiştiğinde rengi de değişiyor, dedi babası.

Herkes onu ellemek istiyordu. Onu avuçlarının içinde sıkarken rengi bir yeşil bir mavi oluyordu. Bir tek Cecilie'in elinde mor oluyordu.

- Bir ateş kelebeği, dedi Lasse ama herkes duymazdan geldi.

Bir sonraki hediye Lasse içindi. Ingrid Teyze ve Einar Amca ona bir jet-ski hediye etmişlerdi.

- Ben gerçek kayakları tercih ederdim, dedi Cecilie. Ama sen bilirsin.

Yavaş yavaş ağacın altındaki hediyeler açıldı. Noel ağacının altında daha az paket kaldıkça masa ve koltukların üzerleri kâğıtlar ve eşyalarla dolmaya başladı. Babası kâğıtları toplayıp onları siyah bir poşetin içine dolduruyordu.

Dedesi bir ara dışarıya çıktı. Büyükler kahve, Lasse de gazoz içiyordu. Cecilie de ilaçlarını aldı.

Dedesi döndüğünde elinde büyük, uzun ve ağır bir paket vardı. Paket mavi ve yaldızlı bir kâğıda sarılıydı.

Cecilie doğruldu:

- Kayaklar!

- Kayak güzeline dede ve anneanneden, diye okudu dedesi.

- Kayak güzeli mi?

- Kayak tanrıçası, dedi anneannesi. Bu sensin.

Cecilie kâğıtları yırttı. Kayaklar, sarıldıkları masmavi kâğıt kadar kıpkırmızı renkteydi.

- Harika! Keşke bunları hemen deneyebilsem.

- Evet, bir an evvel iyileşmeni dileyelim.

Bundan sonra diğer hediyeler açılırken Cecilie kucağından kayaklarını hiç bırakmadı. Son hediye de o kadar büyüktü ki dışarıdan getirmek zorunda kaldılar ve bu da Cecilie içindi. Bunun ne olduğunu uzak bir mesafeden bile tahmin edebiliyordu.

- Bir kızak! Sizler delisiniz...

Annesi eğilerek bir yanağını okşadı.

- Sana başka bir şey almaya cesaret eder miydik sanıyordun?

Cecilie omuzlarını silkti.

- Bana paten almaya cesaret edemediniz ama.

- Evet, öyle.

Masa şimdi de kahve keyfi için hazırlanmıştı. Sürüyle pasta, kek, meyve, çikolata, badem ezmesi ve fındık vardı. Bunun tam böyle olması gerekiyordu. Noeldi çünkü. Kendisi sadece ufak bir parça pasta yedi. Ama bal sürülmüş bir parça kepek ekmeği de istedi.

Dedesi eski Noellerden bahsetti. Altmış yılı aşkın bir süredir Noeli bu oturma odasında kutlamıştı. Ve bir yıl o da hasta yatmıştı.

Ağacın etrafında dans edecekleri an, Cecilie'in artık gözleri kapanıyordu ve odasına götürülmek istedi. Önce Lasse ve annesi bütün hediyeleri yukarıya taşıdılar çünkü Cecilie onları yanında istiyordu. Herkes ona iyi seneler diledikten sonra babası onu odasına taşıdı.

Böylelikle Cecilie alt kattan gelen Noel şarkıları ve sesleriyle uyuyakaldı. Anneannesi piyano çalıyordu.

II

Birdenbire uyandı. İyice geç olmalıydı çünkü evde hiç ses yoktu. Cecilie gözlerini açıp başucundaki lambayı yaktı.

Bir ses duydu.

- İyi uyudun mu?

Kim olabilirdi? Yatağın yanındaki koltukta kimse yoktu. Etrafta duran kimse de yoktu.

- İyi uyudun mu? diye yineledi ses.

Cecilie yatakta doğrulup etrafa bakındı ve birden irkildi. Pencere kenarında oturan bir şey vardı. Oraya sadece küçük bir çocuk sığabilirdi ama Lasse değildi. Kim olabilirdi?

- Korkma, dedi açık ve duru konuşan yabancı ses.

Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve ayakları çıplaktı. Dışarıdaki Noel ağacından gelen keskin ışık yüzünden Cecilie zar zor bir yüz gördü.

Gözlerini ovdu ama beyaz giysili şey hâlâ oradaydı. Kız mıydı, yoksa erkek mi? Cecilie emin olamadı çünkü başında tek tel saç yoktu. Erkek olduğuna karar verdi fakat tersinde de karar kılabilirdi.

- Bana sadece nasıl uyuduğunu söyleyemez misin? diye tekrarladı esrarengiz ses.

- Tabii... Ama sen kimsin?

- Ariel.

Cecilie tekrar gözlerini ovuşturdu.

- Ariel mi?

- Evet benim, Cecilie.

- Ama hâlâ kim olduğunu bilmiyorum.

- Ama biz sizler hakkında neredeyse her şeyi biliriz, aynadaki gibi.

- Aynadaki gibi mi?

Öne doğru sarktı. Neredeyse düşüp yazı masasına çarpacaktı.

- Siz sadece kendinizi görüyorsunuz. Diğer tarafta ne oldu-

ğunu göremiyorsunuz.

Cecilie donakaldı. Küçükken birçok kere banyodaki aynanın karşısına geçmiş, diğer tarafta bir dünyanın var olduğunu düşünmüştü. Bazen de diğer tarafta yaşayan insanların, o, ayna karşısında hazırlanırken onu incelemelerinden korkmuştu. Daha da kötüsü, kendi kendine, onların aynanın içinden çıkıp birdenbire banyoda onun yanına gelip gelemeyeceklerini sormuştu.

- Daha önce buraya geldin mi? diye sordu.

Evet, diye başını salladı şekil.

- Peki buraya nasıl girdin?

- Biz her yere girebiliriz Cecilie.

- Babam genelde kapıyı kilitler. Kışın da bütün camları kapatırız...

- Bunların bizim için hiçbir önemi yok, dedi.

- Nasıl yani?

- Kilitli kapılar gibi.

Cecilie iyice düşündü. Sanki bir film hilesi görmüştü. Filmi geriye sarmış gibi yeniden başladı her şeye:

- "Biz" ve "bizim" diyorsun, o kadar çok musunuz?

- Ya, hem de ne çok, diye onayladı. Anlamaya başladın!

Cecilie bulmaca çözer gibi konuşmaktan sıkılmıştı artık.

- Tüm dünyada beş milyar insan yaşıyor. Dünyanın da beş milyar yaşında olduğunu okumuştum, bunu düşündün mü hiç? diye sordu Cecilie.

- Tabi ki. Sizler gelip gidiyorsunuz.

- Ne dedin?

- Her saniye Tanrı, yeni çocukları kucağından aşağıya silkeliyor. Hokus pokus! Her saniyede de bazı insanlar kayboluyor. Uzun bir *oyundur* bu ve Cecilie de oyundan çıkacak...

Cecilie yanaklarının kızardığını hissetti.

- Sen kendin de gelip gidiyorsun, dedi.

Saçsız başını salladı.

- Burasının bir zamanlar dedenin odası olduğunu biliyor muydun?

- Tabii ki ama sen bunu nereden biliyorsun?

Ayaklarını sallamaya başlamıştı ve Cecilie onu bir kuklaya benzetti.

- Bayağı ilerledik, dedi.

- Ne ilerlemesi?

- Hâlâ iyi uyudun mu sorusuna cevap vermedin ama yine de iyi ilerledik. İlerlemek her zaman vakit alır.

Cecilie derin bir şekilde içini çekti:

- Sen de burasının dedemin odası olduğunu nereden bildiğini söylemedin.

- "Dedemin odası olduğunu nereden bildin?" diye tekrar etti Ariel.

- Aynen!

Ayaklarını sallayıp durdu.

- Bizler dünyanın ilk var oluşundan beri varız Cecilie. Deden ufakken kötü bir akciğer iltihabına yakalanmış ve o yıl bütün Noel tatilini yatakta geçirmişti. O zamanlar da öyle iyi ilaçlar bulunmuyordu.

- O zaman da burada mıydın?

- Evet. O üzgün gözlerini hiçbir zaman unutmayacağım. Terk edilmiş iki kuş yavrusuna benziyorlardı.

- "Terk edilmiş iki kuş yavrusu" diye tekrarladı Cecilie ve ona bakarak ekledi:

- Ama iyileşti ve hiçbir şeyi kalmadı.

- Evet, tamamıyla.

Aniden hareket etti. Oturduğu yerden kalkıp pencerenin kenarına sıçradı, neredeyse bütün pencereyi kaplıyordu. Cecilie arkadan vuran ışık yüzünden hâlâ onun yüzünü görememişti.

Masaya çarpmadan nasıl öyle sıçrayabilmişti? Sanki hiç düşemezmiş gibi.

- İsa'nın doğduğu gün gelen çobanları da hatırlıyorum, dedi.

Cecilie anneannesinin ona İncil'den okuduğu bölümleri hatırladı.

- *"En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!"* diye aktardı Cecilie.

Bunu mu ima ediyorsun?

- *"Evet, göksel ordulardan oluşan topluluk"* Biz de oradaydık.

- Buna hiç inanmıyorum.

Ariel başını yana yatırdı ve bunun üzerine Cecilie yüzünü biraz daha iyi görebildi. Marianne'nin kuklalarından birine benziyordu.

- Zavallı sen, dedi.

- Hasta olduğum için mi?

Kafasını salladı:

- Söylemek istediğim, konuştuğun kişiye inanmaman çirkin bir şey olmalı.

- Off!

- Kuşkulandığınız zamanlar içinizin karardığı doğru mu peki?

Cecilie surat astı.

- Sadece sordum, dedi. İnsanların geliş ve gidişlerini görmemize rağmen, etten ve kemikten olmak nasıl bir şey bilmeyiz.

Cecilie arkasını döndü ama Ariel rahat bırakmadı:

- Bu kadar şüpheci olmak az da olsa rahatsız edici değil mi?

- Hasta olan küçük bir kıza düpedüz yalan söylemek daha kötü bir şey olsa gerek.

Ariel ağzını eliyle örtüp şaşırmış bir ifade ile baktı Cecilie'e:

- Melekler yalan söylemez, Cecilie!

Şimdi şaşırma sırası Cecilie'deydi.

- Sen gerçekten bir melek misin?

Övünülecek bir şey değil gibisinden "Evet" dedi. Cecilie'in sesi biraz yumuşadı ve aradan birkaç saniye geçtikten sonra:

- Başından beri böyle düşünmüştüm zaten. Ama belki yanılıyorumdur diye sormak istemedim. Meleklere gerçekten inanıyor muyum, henüz pek bilemiyorum.

- Bu tür oyunlara hiç başlamasak daha iyi olur bence. Ben de sana inanmadığımı söylersem nasıl olur? O zaman da kimin haklı olduğunu kanıtlamak çok güçleşirdi.

Kendisinin çok hareketli ve uyanık bir melek olduğunu göstermek ister gibi, birden masaya sıçradı ve ileri geri yürümeye başladı. Birkaç kez dengesini kaybedip yere düşecekmiş gibi olduysa da her seferinde kendini toparlıyordu.

- "Evimde bir melek" diye mırıldandı kendi kendine Cecilie, okumuş olduğu bir kitabın adıymış gibi.

- Biz kendimizi Tanrı'nın çocukları diye tanımlarız, dedi Ariel.

Cecilie ona baktı:

- Sen herhalde...

- Ne demek istiyorsun?

Cecilie yatakta biraz daha doğrulmaya çalıştı ama yeniden yastığının üzerine yığıldı.

- Sen sadece çocuk bir meleksin.

Sessiz bir kahkaha attı.

- Komik olan nedir? diye sordu Cecilie.

- "Çocuk melek". Bu kelimeyi komik bulmuyor musun?

Cecilie nedense bunu pek komik bulmuyordu.

- Ama yetişkin bir melek değilsin ki sen. Herhalde bir çocuk melek olmalısın.

Ariel bu kez yüksek sesle güldü.

- Melekler ağaçlarda yetişmezler ki, dedi. Biz aslında hiç büyümeyiz ve bundan dolayı da hiç yetişkin olmayız.

- Bayılacağım, diye bağırdı Cecilie.

- Çok yazık olur çünkü güzelce konuşmaya başlamıştık.

- Ben tüm meleklerin yetişkin olduklarını sanıyordum, diye ısrar etti Cecilie.

Ariel omuzlarını silkti:

- Senin suçun değil. Sen aynanın diğer tarafında ne olduğunu sadece tahmin edebilirsin.

- Yani yetişkin melek yok mudur?

Ariel büyük bir coşku ile güldü. Bu gülüş Cecilie'e kardeşinin misketlerinin yere dökülüşünü hatırlattı. Fakat, bu sefer hepsini toplamak için kardeşine yardım etmesi gerekmiyordu.

- Yani bir tek yetişkin melek bile bulunmuyor! Kabul ama öyleyse gerçek bir rahip de bulunmuyor, çünkü tüm rahipler

cennetin yetişkin meleklerle dolu olduğundan söz ediyorlar.

Birden odaya sesizlik çöktü, sonra Ariel zarif bir mimikle:

- Yetişkin meleklerle doluymuş! diye haykırdı. Meleklerle doluymuş!

Cecilie hemen cevap vermeyince ekledi:

- Seninle konuşmak harika bir şey.

Cecile baş parmağını kemirerek:

- Yetişkin olmak nasıl bir şey merak ediyorum.

Ariel yazı masasının üzerine oturdu ve çıplak bacaklarını sarkıttı:

- Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Cecilie yattığı yerden tavana bakıyordu.

- Öğretmenim diyor ki çocukluk sadece yetişkin olma yolunda bir safhadır. Bunun için tüm ödevlerimizi yapıp kendimizi yetişkin hayatına hazırlamalıyız. Ne kadar saçma değil mi?

Ariel onayladı.

- Aslında tam tersi.

- Nasıl yani?

- Yetişkinlik, yeni çocukların dünyaya gelebilmesi yolunda bir safhadır.

Cecile cevap vermeden önce iyice bir düşündü.

- Ama, ilk önce yetişkinler yaratıldı. Böyle olmasa çocuklar olmazdı.

Ariel başını salladı.

- Yine hata yapıyorsun. Asıl çocuklar önce yaratıldı. Böyle olmasa yetişkinler olmazdı.

Cecilie'in aklına cin bir fikir geldi:

- Acaba ilk hangisi yaratılmış, tavuk mu, yoksa yumurta mı?

Ariel yeniden bacakların salladı.

- Hâlâ bu eski bilmeceyle eğleniyor musunuz? Bunu ilk defa binlerce yıl evvel Hintli bir tavukçudan duymuştum. Yeni yumurtlamış bir tavuğun yanına çömelmiş, kafasını kaşıyarak "Acaba hangisi önce yaratılmış, tavuk mu yoksa yumurta mı" demişti.

Cecilie çekinerek Ariel'e bakarken, o sözünü sürdürdü:

- Tabii ki yumurta önce yaratılmış.

- Neden?

- Böyle olmasaydı, tavuk diye bir şey de olmazdı. İlk tavuğun öylece uçarak gökyüzünden indiğine de inanmıyorsun herhalde?

Cecilie'in kafası karışmıştı. Meleğin her söylediğini anladığını zannetmiyordu ama anladığı kadarının da ikna edici olduğunu sanıyordu. Sonunda bu eski bilmeceyi çözebilmişti ama bunu da yarına kadar hatırlayabilir miydi bilmiyordu...

- Çocuklar için de aynısı söz konusu, diye devam etti Ariel. Dünyaya ilk onlar gelir, yetişkinler daima arkadan topallayarak gelirler ve yaşlandıkça daha da topallarlar.

Cecilie Ariel'in sözlerini çok mantıklı buldu ve onları unutmamak için küçük defterine yazmak istedi ama melek orada iken cesaret edemedi:

- Adem ile Havva da birer yetişkindi ama.

Ariel başını salladı.

- *Büyüdüler*. İşte bu büyük bir hata oldu. Tanrı, Adem ile Havva'yı yarattığı zaman, onlar, Tanrı'nın yeni yarattığı büyük bir bahçenin içinde koşturan, ağaçlara tırmanan, küçük meraklı çocuklardı. İçinde çocuklar oynamadıkça büyük bir bahçenin sahibi olmanın ne yararı var ki.

- Doğru mu bu?

- Melekler yalan söylemez dedim ya.

- O halde devam et!

- ... Sonra yılan, onları, tanrının bilgi ağacından elma yemeye teşvik etti, işte o zaman büyümeye başladılar. Yedikçe büyüdüler. Böylelikle yavaş yavaş çocukluğun cennetinden kovuldular. Bu küçük afacanlar bilgiye o kadar açtılar ki sonunda kendilerini cennetin dışında buldular.

Cecilie hayretler içinde kalmıştı, Ariel ona hoşgörüyle baktı.

- Sen bu hikâyeyi daha önce de duymuşsundur tabii.

Cecilie başını salladı.

- Adem ile Havva'nın cennetten kovulduklarını biliyordum ama *çocukluk* cennetinden kovulduklarını değil.

- Birtakım şeyleri kendin tahmin etmeliydin. Ama sizler her şeyi sadece yarım yamalak anlıyorsunuz. Her şeyi aynadaki bir muamma olarak görüyorsunuz...

Cecile gülümsedi.

- Küçük Adem ile küçük Havva'nın büyük bir bahçede, ağaçların arasında koşmalarını gözümün önüne getirebiliyorum.

- Ben dememiş miydim?

- Bilmem, ne demiştin?

- Tahmin etmeyi de öğrendin. İnsanların beyinlerinin sadece küçük bir yüzdesini kullandıklarını biliyor muydun?

Cecilie başıyla onayladı. Bunu daha önce Resimli Bilim dergisinde okumuştu.

- Ne olur, Adem ile Havva'dan biraz daha söz et, diye rica etti Cecilie. Kendini yatakta biraz daha doğrultabilmişti.

Ariel anlatmaya devam ederken gene ayaklarını sallamaya koyuldu.

- İlk önce her açıdan büyümeye başladılar, ardından cinsel olgunluğa erdiler. Bu, cezalarının bir parçasıydı hiç kuşkusuz ama aynı zamanda Tanrı ve insanlar için bir teselliydi.

- Nasıl?

- İnsanlar büyüyerek bu dünyaya yeni insanlar getirebilirlerdi. Bu hep böyle devam etti. Anlayacağın, Tanrı devamlı yeni çocukların doğmalarını ve dünyayı keşfetmelerini sağlıyor. Dolayısıyla her yeni çocuğun doğması ile, dünya yeniden yaratılıyor.

- Çünkü bir çocuk dünyaya geldiğinde dünya onun için yepyeni bir şey, değil mi?

Ariel onayladı.

- Bir bakıma, dünyanın çocuğun ayaklarına geldiğini de söyleyebiliriz. Dünyaya gelmek, bir anlamda gündüzleri güneşin, geceleri ayın ve yıldızların mavi gökyüzünü süslediği bir dünyayı hediye almak demek. Kıyılara çarpan bir deniz, kendi derinliklerinin sırlarını bile bilmeyen yeşil bir orman, etrafta dolaşan ilginç hayvanlar. Dünya hiçbir zaman yaşlanmaz. Yaşlanan sizlersiniz. Çocuklar doğmaya devam ettikçe, dünya da,

Tanrı'nın yedinci gün dinlendiği kadar yeni kalıyor.

Cecilie'in ağzı açık kalmıştı. Ariel sözlerine devam etti.

- Sadece Adem ile Havva yaratılmadılar ki. Sen de yaratıldın. Bir gün ansızın sıra sana geldi, Tanrı'nın neler yaratabildiğini görme sırası. Tanrı'nın eteğinden silkelenip kendini havada dipdiri buldun ve her şeyin olağanüstü güzel olduğunu gördün.

Cecilie gülmek zorunda kalmıştı:

- Siz gerçekten de ezelden beri burada mıydınız?

Ariel ciddi bir şekilde onayladı.

- Evet, orada ve burada. Ama bizler yaratılıştan tut da yarım saat önce olup bitene kadar her şeye merak duyarız. Tabii ki merak duyarız çünkü her şeyi uzaktan dikkatlice izleriz. Bütün yaratılanlar içinde sadece çocuklar bizler kadar meraklı oluyorlar. Ama onlar da bir bakıma dışarıdan geliyorlar.

Cecilie hasta yatarken buna benzer şeyleri de sıkça düşünmüştü. Yetişkinler eğlenceli bir şeyler yapmadan önce daima düşünürlerdi. Hiçbir şey de onları gerçekten şaşırtamaz, ona "İşte böyle, Cecilie" deyip geçerlerdi.

- Ama Tanrı yetişkinleri de biraz sever, değil mi? diye sordu Cecilie dikkatlice.

- Elbette. Tüm insanlar, ilk günahtan beri biraz yıpranmıştır.

- Yıpranmak mı?

- Dünyayı alışkanlık haline getirdiler. Ama ezelden beri burada bulunmamıza rağmen, biz melekler için bu söz konusu değil. Tanrının yarattıkları karşısında halen şaşırıyoruz. Kendisinin bile şaşırdığı oluyor. Bundan dolayı, dünyayı alışkanlık haline getiren büyüklerden çok, meraklı çocuklar sevindirir onu.

Cecile uzun süre düşündü. Başının dönmeye başladığını hissetti. Bu birçok kere olmuştu. Özellikle hasta iken başı adeta parlak fikirler için bir lunapark olmuştu. Gerçek park ile aradaki fark ise, bilet alması gerekmemesiydi.

- Yetişkinler her şeye o kadar alışmışlar ki var olan hiçbir şeyin değişmeyeceğini sanıyorlar, diye belirtti Ariel. Bunun

düşüncesi biraz komik tabii çünkü onlar bu dünyada kısa bir süre için ziyaretçiler.

- Tabii ya!

- Dünyadan bahsediyoruz Cecilie! Sanki dünya bir sansasyon değilmiş gibi! Belki de cennetten Tanrı belli aralıklarla büyük gazetelere bir ilan vermeli: "Bütün dünyalılara önemle duyurulur! Bu sadece bir söylenti değildir: DÜNYA BU ANDA BURADADIR."

Ariel'in bütün söylediklerini dinlemekten ve onun çıplak ayaklarını sallamasını seyretmekten artık Cecilie'in başı iyice dönmüştü.

- Tanrı'nın aşağılık yılanı cenetten kovması ve Adem ile Havva'nın orada ebediyen o büyük bahçede oynamaları daha iyi olmaz mıydı?

Ariel boynunu büktü.

- O kadar da kolay değil. Sizler etten ve kemikten yapıldığınız için, melekler gibi sonsuza dek yaşayamazsınız. Ama, Tanrı'nın yaratılış sırasında gönlü çocukların ölmelerine elvermedi. Bunun için de büyümelerinin daha iyi olacağına karar verdi.

- Neden?

- Yaşlanıp bir sürü torunun olduktan sonra ve gözün kararıp başın dönmeye başladığında, üstelik yapacak başka bir işin de kalmayınca dünya ile vedalaşmak daha kolay olur da ondan.

Cecile onun bu söylediklerinden hiç etkilenmedi.

- Bazen çocuklar da ölür ama, diye karşı çıktı Cecilie, bu bütünüyle saçma değil mi?

- "Bu bütünüyle saçma değil mi" diye tekrarladı Ariel. "Bu bütünüyle saçma değil mi?"

Onun daha başka bir şey söylememesi üzerine Cecilie:

- Adem ile Havva'nın çocuk olduklarından emin misin?

- Kesinlikle evet. Çocukların daha çok meleklere benzedikleri aklına gelmedi mi hiç? Ya da beyaz saçlı sırtı kamburlaşmış yüzünde çizgiler oluşmuş bir melek gördün mü?

Bu soru Cecilie'i kızdırdı.

- Ben anneannemin yaşlı olmasına rağmen çirkin olduğunu hiç de düşünmüyorum, dedi.

- "Anneannemin çirkin olduğunu hiç de düşünmüyorum." diye tekrarladı Ariel. Bunu kimse iddia etmiyor. Ama onun yaşlı vücudunun içinde bir zamanlar dünya ile yeni tanışmış küçük bir Havva yaşıyor. Sadece yıllar geçtikçe dışı yaşlandı.

Cecilie içini çekti.

- Doğrusu fikrimi söylememe izin varsa, bu yaratılış olayını çok saçma buluyorum.

- Niye?

- Ben büyümek istemiyorum. Ölmek hele hiç! Büyümek için en ufak bir istek duymuyorum ve ölmek de istemiyorum. Hayatım boyunca hiçbir zaman.

Meleğin yüzüne bir gölge düştü.

- İçindeki küçük çocuk ile bağlantını koparmamaya çalış. Anneannen de bu bağı koparmadı. Sırf seni güldürmek için bazen yüzüne bir palyaço maskesi geçirmiyor mu?

- O zaman da orada mıydın?

- Ah, evet.

III

Bir saniye sonra Ariel yere inmişti. Cecilie onun masadan indiğini görmemişti bile ama işte birden kütüphanenin önünde durmuş, kristalleri ve diğer taşları inceliyordu. Lasse'den biraz daha ufaktı.

- Çok etkileyici bir koleksiyon, dedi. Arkası dönüktü ve az sonra Cecilie'e döndü:

- Her taşın dünyanın küçük bir parçası olduğunu düşündün mü hiç?

- Birçok kez. Sadece en güzel taşları topluyorum.

- Ama herhalde kendinin de dünyadan kopmuş olduğunu aklına getirmemişsindir?

Cecilie irkildi.

- Nasıl?

- Yaratılışın içinde koşup sıçrayabiliyorsun. Bir taş bunu yapamaz.

Cecilie ilk kez onun yüzünü net bir şekilde görebildi. Derisi, insanlarınkinden daha parlak ve daha temiz ama daha solgundu. Saçsız başına alışmaya başlamıştı ve şimdi de göz kapaklarının ve kaşlarının olmadığını fark etti.

Melek ona doğru yaklaştı ve yatağının önündeki iskemleye oturdu. Adımları o kadar hafifti ki hiç yere değmiyormuş gibi odanın içinden süzülüyordu. Gözleri değerli mavi-yeşil bir çift taş gibi parlıyordu ve güldüğü zaman -tam şimdi olduğu gibidişleri beyaz mermermiş gibi ışıldıyordu.

Birçok defa konuşurlarken Cecilie bakışlarıyla onun kel başını incelemişti.

- Saçını soracaktım, bir sakıncası var mı?

Ariel güldü:

- Hayır, sen sor. Sonra da istersen senin de sakalın hakkında konuşuruz, dedi alaycı bir şekilde.

Cecilie bakışlarını sakladı:

- Ben, tüm meleklerin uzun sarı saçları olur sanıyordum.

- Çünkü her şeyi bir aynada görüyorsun. Böyle olunca da, kendinden başka şey görmen biraz zor tabii.

Cecilie bu cevap ile yetinmemişti:

- Bana sadece niye saçınızın olmadığını söyleyebilir misin?

- Deri ve saçlar vücutta bir yandan büyür bir yandan da dökülürler. Kana ve ete bağlı şeylerdir ve sizi soğuktan ve sıcaktan korurlar. Deri ve saçlar hayvanların kürklerine benzerler ve biz meleklerle hiçbir ilgisi yoktur. Bana, dişlerinizi fırçalıyor musunuz veya tırnaklarınızı iki haftada bir kesiyor musunuz, diye de sorabilirdin.

- Bunların hiçbirini de yapmıyorsunuz herhalde?

Ariel hayır anlamında başını salladı.

- Seni ve beni benzer kılan bu tür şeyler değildir.

- O zaman nedir?

Ariel ona tepeden baktı:

- Tanrı'nın meleklere ve insanlara verdiği bir ruh vardır. Ama insanların ayrıca kendilerine has vücutları vardır. Bitkiler ve hayvanlar gibi büyür ve gelişir.

- Saçma, dedi Cecilie. Kendimi bir hayvan olarak düşünmek istemem.

Ariel duymamış gibi sözlerine devam etti:

- Tüm bitkiler ve hayvanlar hayatlarına birer tohum veya hücre olarak başlar. İlk önce hepsi birbirine benzer, onları ayırt etmek imkansızdır. Ama sonra bu ufak tohumlar açılır ve birer çalı, meyve ağacı, insan ve zürafa olurlar. Bir insan ve domuz embriyosu arasındaki farkı anlamak birkaç gün alır, bunu biliyor muydun?

- Evet. Şu son haftalar Resimli Bilim dergisi okumaktan başka pek bir şey yapmadım.

- Fakat buna rağmen, birbiriyle özdeş ne iki insan ne de iki domuz bulabilirsin. Bütünüyle birbirinin aynı iki ot bile bulunmaz bu dünyada.

Cecilie'in aklına babasının ona vermiş olduğu, bir külah dolusu Japon kâğıt bilyeler geldi. O kadar küçüktüler ki hepsi birbirinin aynı gibi görünüyordu. Onları suya attığında her birinden değişik renkler ve şekiller ortaya çıkmıştı. Hiçbir şekil

birbirinin aynı değildi.

- Hayvan olduğumu düşünmek hoşuma gitmiyor, diye tekrarladı Cecilie.

Ariel bir elini battaniyenin üstüne koydu, Cecilie bacağının üzerinde çok hafif bir şey hissetti.

- Sen, melek ruhlu bir hayvansın, Cecilie. Her ikisinin de en iyi yönünü almışsın. Harika değil mi?

- Bilemiyorum...

- İşte bu birleşim bir sanattır. Sen göklerdeki melekler gibi bütünüyle bilinçlisin: "İyi geceler, delikanlı! Benim adım Cecilie Skotbu. Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Ariel dans okulundan gelmişçesine kolunu uzattı ve eğildi, sonra devam etti:

- İçinde yaşadığın bu vücut tıpkı inekler ve develer gibi etten ve kemikten yapılma. Bundan ötürü de vücudunda saçlar bulunur, en çok başında tabii, ama başlangıçta az olsa da zamanla başka yerlerinde kıllar çıkıyor. Gitgide hızlanarak, Cecilie, bu büyüme zaman içerisinde daha da hızlanıyor! Doğa, bir zaman dünyaya gelmiş küçük bir bebeği saran kalın bir tabaka gibi sürekli büyüyor. Tanrı'nın ellerinden ayrıldığınız an, vücudunuz meleklerinki kadar temiz ve kaygandır. Ama bu sadece dış görünüş, çünkü ilk günah devam ediyor, insan dünyaya atılmıştır artık. Vücudunuzda kan ve et oluşmaya başlar ve bu yüzden ölümlü olursunuz.

Cecilie dudağını ısırdı. Vücudu ile ilgili şeylerden bahsetmeyi sevmiyordu. Büyüdüğü düşüncesi de hoşuna gitmiyordu.

- Lasse iki yaşına basmadan evvel başında tek tel saç yoktu.

- Bunu bana anlatmana gerek yok.

- O halde, hastanedeyken bana çok güçlü birtakım ilaçlar verildiğini de biliyorsun. Bu, saçımın dökülmesine neden oldu.

- Evet. Böylece birbirimize daha çok benzedik.

- Aslında bir kez daha tedaviye gitmem gerekirken vazgeçtik...

- Bunu da biliyorum.

- Ailemi ve doktorları ikna eden anneannemdi. O bir işe ko-

yuldu mu inanılmazdır. Öyle ki çantalarımızı ve eşyalarımızı toplayıp hastaneden ayrıldık. Ama Kristine haftada birkaç kere geliyor. O benim hemşirem.

- Her şeyi biliyorum.

Cecilie tavana baktı ve bu son birkaç ay içerisinde olanları düşündü. Tekrar başını Ariel'e çevirdi.

- Gerçekten melek olduğuna emin misin?

- Sana melekler yalan söylemez demiştim.

- Ama yalan söylüyorsan eğer, zaten bir melek olamazsın ve böylelikle de yalan söylemen mümkün olabilir.

Ariel derin bir nefes aldı:

- Bu kuşkularınız da ne kadar karmakarışık böyle!

Cecilie birdenbire sırtının buz gibi olduğunu hissetti. Kuşkulu olduğu için miydi acaba?

- Sana aptal bir soru sorabilir miyim?

- Hiçbir soru aptalca değildir.

Cecilie derin bir nefes aldı:

- Sen kız mısın, yoksa erkek mi?

Ariel içtenlikle güldü. Bu gülüş, Cecilie'e bir zamanlar su dolu şişelerle nasıl sesler çıkarttığını hatırlattı. O kadar hoşuna gitti ki soruyu yineledi:

- Sen kız mısın, yoksa erkek mi?

Ariel herhalde bunu sezmişti ki cevap vermeden önce bir kez daha dolu dolu güldü ama bu sefer kendini biraz zorlar gibiydi.

- Bu, *gayet* dünyevi bir soru.

Cecilie kendini biraz kırgın hisetti. Daha demin, hiçbir soru aptalca değildir, dememiş miydi?

- Cennette böyle gülünç farklılıklar yoktur, dedi Ariel. Ama istersen beni erkek olarak kabul edebilirsin, bir erkek bir de kız olmuş oluruz.

- Neden burada böyle "gülünç farklılıklar" var öyleyse?

- Bundan daha önce de bahsettik. Dünyaya yeni çocukların gelebilmesi için iki ayrı cinsiyet olmalı. Bunu sen de biliyorsun Cecilie. Böyle şeylerden bahsetmek bir melek için biraz cansıkıcı.

- Özür dilerim!

- Boşver. Herhalde Tanrı, dünyaya yeni çocuklar getirecek kadın ve erkeklerin olmasını istemeseydi cinsiyet farkı da olmazdı. Belki o zaman başka bir çözüm yolu bulamadı. Senin daha iyi bir önerin var mı?

- Bilmiyorum.

Ariel heveslendi:

- İlkbaharda tomurcuklar gibi açıyor olsaydınız da neden böyle diye sorardınız. Ama her şey göründüğü gibiyse de, çok daha farklı olabilirdi tabii. Mesela sizler, dünyanın üzerinde değil de içinde yaşıyor olabilirdiniz. Koşullar buna elverseydi, toprağın altında evler ve şehirler de kurmak zor olmazdı. Ama koşullar buna elvermiyor olsaydı, buna da bir çare bulup koşulları değiştirirdiniz. Bir dünya yaratmak elbette küçük bir sanat işi değil, ama her zaman boş bir sayfadan başlanır.

- Bu düşünce gülünç ve bunu düşündükçe de daha gülünç buluyorum.

- Anlayamadım?

- Bu dünyada iki tür insan tipinin olduğunu düşünmek.

Yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle baktı Ariel.

- Cennette konuştuğumuz şeylerden biridir bu, ama bu aynı şey değil.

- Neden?

- Çünkü biz, kendimizden farklı bir şeyden söz etmiş oluyoruz. Kendi varlığını sorgulamak daha ilginç bir şey olsa gerek. Bu dünyada neden bir taş olduğunu sorgulayan bir taş yoktur herhalde. Neden bir kaplumbağa olduğuna şaşıran bir kaplumbağa da yoktur. Ama bazı insanlar nedense kendi var oluşlarını sorguluyorlar ve ben insanlara katılıyorum. Ben, ne taşlarla ne de kaplumbağalarla kendimi aynı frekansta hissettim.

- Bir melek olmayı ilginç bulmuyor musun?

Cevap vermesi biraz zaman aldı.

- Bu çok farklı bir şey, ben ezelden beri bir meleğim. Sen kısa bir süredir Cecilie Skotbu'sun.

- Tabii! Ama "ben" olmayı hâlâ biraz ilginç buluyorum.

- Tüm yaratılış da bir bilmecedir zaten, diye güldü Ariel. İl-

ginç olan da bu büyük bilmecenin şu veya bu ucunda bulunan birinin, kendisini de bir bilmece olarak tanımlamasıdır.

- Bu niye bu kadar ilginç?

- Bu, bir kuyunun kendi derinliklerine dalması gibi bir şey.

- Ben bunu defalarca yaptım, diye yanıtladı Cecilie.

- Neyi?

- Aynanın karşısına geçip kendi gözlerimin içine bakar, sonra da kendimi dibini göremediğim bir kuyu olarak düşünürüm.

- Devamlı değiştiğin için olsa gerek. Değişimler devam ettiği sürece kendine şaşırman pek de şaşırtıcı değil. Eğer bir tırtıl düşünebilseydi, kelebek haline dönüştüğü gün bayağı şaşırırdı herhalde. Bu dönüşüm neredeyse bir gecede oluyor çünkü. Ama melekler, küçük bir kızın birdenbire yetişkin bir kadına dönüşmesine hâlâ çok şaşırıyorlar. Bizim için bu kısa zaman pek bir şey ifade etmiyor.

- Neden?

- Meleklerin çok zamanları vardır Cecilie ve küçük bir kız ile yetişkin bir kadın arasında çok fark vardır.

- Cennette böyle şeylerden bahsettiğiniz doğru mu?

Ariel mahcupça onayladı. Odanın etrafına bir göz attı:

- Evet, ama Tanrı yakınlardayken pek yapmamaya dikkat ederiz. Çünkü o, eleştirilerden pek hoşlanmaz.

- Bu hiç aklıma gelmezdi.

- Siz çok şey düşünüyorsunuz ancak cennetteki meleklerin görüşüne sahip olmayı bekleyemezsiniz.

- Ben, Tanrı'nın eleştiriler karşısında etkilenmediğini sanıyordum.

- Sen onunla hiç yüz yüze gelmedin ki. Ama bütün bir dünyayı yaratmış olsaydın belki sen de eleştirilerden hoşlanmazdın. Küçük şeylerden bahsetmiyoruz. Tanrı, yarattığı şeylere şöyle bir bakıp her şeyin iyi olduğunu gördü. Ancak bu, bazı şeylerin biraz farklı yaratılamayacağı anlamına da gelmiyor. Tüm yarattıklarından sonra o kadar yorulmuş ki, yedinci gün hepten dinlenmek zorunda kalmış. Yorgun düşmüş, anlayacağın. Yeni bir şeyler denemesi için aradan uzun zaman geçmeli

diye düşünüyorum.

Cecilie kendi düşüncelerine dalmıştı. Dedi ki:

- Sadece bir cinsiyet olsaydı veya belki üç cinsiyet olsaydı en iyisi olurdu.

- Kadın ve erkeklerin yeterince sıkıntı çekmediklerini mi sanıyorsun?

- Sıkıntıların bir kısmı iki cinsiyetten başkası olmadığı için de olabilir, özellikle çok çocuklu ailelerde. Bu dünyadaki hayat hakkında fazla bir bilgin yok gibi.

Ariel omuzlarını silkti:

- Daha fazlasını öğrenmek isterim.

- Eğer çocuk yapmak için üç cinsiyet gerekseydi, diye ısrar etti Cecilie, herhalde bu kadar çok çocuk dünyaya gelmezdi ve bu da nüfus artışına karşı bir önlem olurdu...

- Dur biraz, diye söze karıştı Ariel. Şimdi söylediklerini anlayamıyorum.

Cecilie pes eder gibi iç çekti.

- Melekler anlamakta zorluk çekmezler sanıyordum.

- Doğumlar ve benzeri şeylerden bahsetmeniz hariç. O zaman bir meleğin cennetten uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmış oluyoruz.

- Demek istediğim, eğer üç cinsiyet olsa, bu üç kişinin birbirlerini sevme ve çocuk yapma kararını vermeleri, iki kişinin birbirine aşık olup belki de yeterince olgunlaşmadan çocuk yapmalarına göre daha güçleşir.

- Matematiksel olarak bakarsak, iki kişi çocuk sahibi olmak istediğinde üçüncü bir kişinin yardımı olmadan yapamayacaklarını mı söylemek istiyorsun?

Cecilie onayladı.

- Eğer iki kişi çocuk yapmaya karar verirlerse, belki üçüncü kişi "Hayır arkadaşlar, en azından birimiz akıllı davranalım. Bir ya da iki yıl beklemeliyiz. Ben şu anda daha fazla çocuk yapmaya karşıyım çünkü çok fazla iş çıkartacak" diyebilir.

Cecilie kendi söylediklerine güldü ve Ariel de ona katıldı.

- Böyle komik düşünceleri cennette de tartışabiliyoruz.

Cecilie daha sözünü bitirmemişti:

- Çocuklara bakabilecek daha çok kişi olurdu. Mesela, bir çocuk hastalandığında büyüklerden biri ona bakar, diğer iki kişi de biraz kendilerine zaman ayırabilirlerdi. Ayrıca çocukları ve birbirini seven daha çok kişi olurdu.

Ariel'in yüz ifadesi anlaşılmazdı, ezelden beri aynı maskeyi taşıyor gibiydi.

- Sadece ailelerde mi insanlar birbirini sever?

- Sanırım değil ama eğer birkaç anne veya baba olsaydı herhalde bu dünyada sevgi biraz daha çok olurdu. Ama...

- Ama ne?

- ...O zaman da daha çok üzüntü olurdu.

- Üzüntü?

Cecilie yine dudağını ısırdı ve sonra dedi ki:

- Biri öldüğünde, daha çok insan üzülürdü.

Ariel başını salladı.

- Yine bana göre hızlısın.

- Neden?

- Böyle olsaydı, bu dünyada iki katı da teselli olurdu.

- O zaman da belki her şey dengelenirdi?

Ariel onayladı.

- Ama eğer her ailenin sırf iki çocuğu olsaydı, bu dünyada insan kalmazdı.

- Niçin?

- Eğer üç yetişkinin iki çocuğu olsa, gitgide insanlar azalır ve sonunda da kimse kalmazdı, her şey sona ererdi.

Cecilie güldü:

- Bir gün de sadece bir Adem ile bir Havva kalırdı tıpkı başlangıçtaki gibi. Eğer günahları da affedilebilseydi cennette sonsuza kadar yaşayabilirlerdi. Bu en iyisi değil mi?

- Evet, fena değil. Ama biz şimdi yaratılışın kendine has sisteminden söz ediyoruz.

- Yani mânâsız mı? Annem gibi konuşuyorsun. Hastayım diye şikayet ettiğimde "mânâsız" diyor. Ama şimdi hastalıklardan filan bahsetmek istemiyorum.

- Ben hastalıkla ilgili tek kelime söylemedim. Ama Tanrı ile bir sonraki konuşmamda ona bu üç cinsiyet fikrini açaca-

ğım. Hiç değilse şakadan anlıyor.

- Sahi mi söylüyorsun?

Ariel şefkatli bir biçimde gülümsedi:

- Hiç fil görmedin mi sen? Cennette ne kadar çok fil fıkrası olduğunu bilemezsin. Birkaç tane de zürafa fıkrası var.

Meleklerin böyle yaratılış hakkında ileri geri konuşup şakalaşmaları Cecilie'in pek hoşuna gitmedi. Böyle yaparak olayı basite indirgiyorlardı.

- Umarım benim hakkımda da fıkralar anlatmıyorsunuzdur.

- Hayır. Ben hayatımda hiç Cecilie fıkrası duymadım. Şaka bir yana, sadece yarım yamalak anlasan da, yaratılmış şeylerin düzenini değiştirmek için geç olduğunun farkındasındır.

- Belki...

- Sana bir sır vereyim mi?

- Hadi!

- Bazen her şeyin nasıl olduğu veya olabileceği üzerine konuştuğumuzda, Tanrı çaresizce kollarını açar ve der ki: "Evet, bazı şeyler daha farklı olabilirdi fakat olan olmuştur ve sonuç olarak ben de mükemmel değilim."

Cecilie'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

- Bu söylediklerine hiçbir papaz katılmaz.

- Demek ki ya rahipler ya da Tanrı yanılıyor.

Cecilie bir eliyle ağzını kapattı ve esnedi. Aynı sırada meleğin yüz ifadesi değişti.

- Birazdan annen gelecek, dedi. Acele etmeliyim...

- Ben hiçbir şey duymuyorum.

- Ama şimdi geliyor.

Cecilie yan odada bir çalar saatin sesini duydu.

- Gidiyor musun?

Başını salladı.

- Pencerenin kenarına oturacağım.

- Annem seni orada görebilir mi?

- Sanmıyorum.

Bir dakika sonra Cecilie'in annesi kapıda belirdi:

- Cecilie?

- Mmm...
- Işığın açık?
- Görüyorsun ya.
- Sadece nasıl olduğuna bakmak istedim.
- Sabah oldu mu?
- Saat üç.
- Ama ben saatin sesini duydum.
- Saati üçe kurmuştum.
- Neden?
- Çünkü seni seviyorum. Bütün bir geceyi sensiz geçirmek olmaz. Hele bir Noel gecesini hiç.
- Sen git yat anne.
- Uyuyabiliyor musun pekâlâ?
- Bazen uyuyorum, bazen de uyanık yatıyorum. Birini diğerinden ayıramıyorum.
- Bir şey ister misin?
- Suyum var...
- Tuvalete gitmen gerekiyor mu?
- Hayır. Çok güzel şarkı söylediniz. Anneannemin piyano çalmasına rağmen uyudum.
- Biraz burayı havalandırayım mı?
- Belki biraz.

Annesi pencereye doğru gitti. Cecilie, pencere kenarında Ariel'i göreceğini sanmıştı ama annesi yaklaştıkça o yavaş yavaş kayboldu.

- Camdaki buzları gördün mü? diye sordu annesi. Böyle şekiller oluşturmaları ilginç değil mi?

Pencereyi açtı.

- İlginç olan birçok şey var anne. Ama şimdi hastayken her şeyi daha iyi anlıyormuşum gibi geliyor. Sanki dünya daha bir netleşiyor.
- Bu, genelde böyledir. Şiddetli bir gribe yakalansak, kuşların ötüşü bize daha farklı gelir.
- Postacının bana el salladığını söyledim mi?
- Evet, söyledin... Pencereyi kapatıyorum artık.

Yatağa doğru gitti ve Cecilie'i bir güzel kucakladı.

- İyi uykular, saati yediye kuracağım.

- Bunu yapmana gerek yok, ne de olsa Noel.

- Özellikle bunun için zaten. Ama Cecilie...

- Efendim?

- Yatağını bizim odaya taşısak? Belki senin için biraz daha hoş olur, babanla benim için de kolaylık...

- Sizler buraya gelseniz nasıl olur?

- Tabii. Bir şeyler istediğinde çanı çalmayı ihmal etme sakın... Geceyarısı olsa bile.

- Olur. Ama anne...

- Efendim?

- Ben Tanrı olsaydım, dünyayı öyle yaratırdım ki her çocuğun üç ebeveyni olurdu.

- Neden böyle bir şey söylüyorsun?

- O zaman bu kadar yorulmazdınız. Üçüncü anne veya baba bana ve Lasse'ye bakarken, sen ve babam da böylelikle kendinize biraz zaman ayırabilirdiniz.

- Böyle şeyler söylememelisin.

- Neden? Yaratılışı değiştirmenin imkânı olmadığını biliyorum. Aslında ben Tanrı'yı bazen çok garip buluyorum, hem mükemmel de değil.

- Bence hasta olduğun için biraz öfkelisin.

- Biraz mı?

- Peki, çok diyelim. İyi geceler. Kızmanın bir yararı olmaz, Cecilie.

- "Kızmanın bir yararı olmaz, Cecilie." Bunu yüz kere söyledin.

- Ama iyileşmeni diliyor, her gün dua ediyorum senin için. Bunu hepimiz yapıyoruz.

- Tabii ki iyileşeceğim. Bu söylediğin çok aptalcaydı.

- Yarın sabah Kristine gelip iğneni yapacak.

- Görüyorsun ya işte!

- Neyi?

- İlacın bir etkisi olmadığını bilseydi herhalde Noel'in birinci günü buralara kadar gelmezdi. Ne kadar tuhafsın anne. Daha uzun yaşamış olduğun için biraz kafan karışmış senin.

- Tabii ki ilacın bir faydası olduğunu biliyor. Bunu ben de biliyorum... Bizim odaya taşınmak istemediğinden emin misin?

- Artık büyüdüm! Kendi odamın olmasını istediğimi anlamıyor musun?

- Elbette.

- Orada yatıp sizin horlamalarınızı da dinlemek pek hoş değil doğrusu.

- Bunu da anlıyorum.

- Sakın üzerine alınma anne... Hediyeler için de çok teşekkür ederim.

- Işığını söndüreyim mi?

- Hayır, bunu kendim yaparım. Biraz daha düşünmek istiyorum.

IV

Annesi odasına çekildiği zaman, Cecilie yatağının altından not defteriyle kalemini çıkardı ve yazdı:

Her saniye doğanın eteğinden yeni çocuklar silkeleniyor. Hokus pokus! Her saniyede de kaybolan insanlar var. Uzun bir oyundur bu ve Cecilie bu oyundan çıkacak...

Bizler bu dünyaya gelmiyoruz, dünya bize geliyor. Dünyaya gelmek, bütün dünyayı hediye almaya benzer.

Bazen Tanrı çaresizce kollarını açar ve kendine der ki: "Birinin veya diğerinin farklı olabileceğinin bilincindeyim ama olan olmuş ve ben de o kadar mükemmel değilim."

Cecilie defterini ve kalemini yatağının altına itti ve yeniden uykuya daldı. Gözlerini açtığında aradan ne kadar bir süre geçtiğini bilmiyordu. Dışarıdaki ağacın üzerindeki karlardan yansıyan ışıklar odaya doluyordu. Penceredeki buzlar altın gibi görünüyordu.

- Ariel, diye fısıldadı.
- Buradayım.
- Seni göremiyorum.
- Buradayım...

Onu ancak şimdi fark etti. Kütüphanenin en üstteki, hiç kitap olmayan rafına rahatça uzanmıştı.

- Oraya nasıl çıktın?
- Bu bir melek için hiç sorun değil. İyi uyudun mu?

Bir saniye sonra yere inmişti. Cecilie ne yere zıpladığını görmüş ne de bir şey duymuştu. Birdenbire onun önünde durmuş, kayaklarına bakıyordu.

- Güzel kayaklar, dedi. Kızak da güzel!

Cecilie'e doğru döndüğünde, Cecilie onun ne kadar güzel olduğunu gördü. Gözleri hatırladığından daha parlak, mavi-

yeşil ve gizem doluydu. Cecilie onları, değerli taşlar kitabında resmi olan zümrüte benzetti. O taşın adı yıldız zümrütü değil miydi?

- Annemin geleceğini nereden bildin?

- "Annemin geleceğini" diye tekrarladı Ariel. "Annemin geleceğini nereden bildin?"

- Beni tekrarlıyorsun!

- Ben sadece kelimeleri tadıyorum.

- Kelimeleri mi tadıyorsun?

- Evet, onlar bir meleğin tadabileceği tek şeydir.

- Lezzetli mi peki?

- Azıcık tuhaf da.

- Neden?

- Bir zamanlar annenin karnında debelendiğini düşünmek sana da tuhaf gelmiyor mu?

Cecilie içini çekti. Doğum gibi şeylerin melekler için çok uzak olduğu aklına geldi:

- Onun geleceğini nereden bildin?

- Saatini üçe kurmuştu.

- Duvarların ardını da göremiyorsun herhalde?

Cecilie'e doğru bir adım attı:

- Böyle saçmalıkları da bırakmalısın artık. Senin 'duvar' dediğin bizim için duvar değildir.

Cecilie şaşkınlıktan ağzını kapadı.

- O zaman senin röntgen bakışların var. Benim vücudumun içini de görebiliyor musun?

- Eğer istersem, evet. Ama siz yemek yedikten sonra bütün yedikleriniz midenizde karışıp et ve kemiğe dönüştüğünde nasıl bir duygu oluyor, bilmiyorum.

Cecilie'in midesi fena olmuştu.

- Bence başka şeylerden söz edelim.

- Nasıl istersen.

- Biraz yaklaşabilir misin?

Az sonra Cecilie'in yatağının yanındaki iskemleye oturuvermişti. Sanki hiç hareket etmeden yer değiştirmişti. Bir diya gösterisindeki resimler gibi hızlı hareket etmişti.

- Senin hareket ettiğini görmedim. Birdenbire burada oldun.

- Bizim sizin gibi 'hareket etmemiz' gerekmiyor. Nerede olmamı istiyorsan söyle, ben hemen orada olurum.

- Bunu bana biraz daha açıklaman gerekiyor. Ve ayrıca kapalı kapılardan nasıl geçtiğinizi de açıklaman gerekiyor, bunu hiçbir zaman anlamadım çünkü.

Ariel tereddüt etti.

- Bunu bir şartla anlatırım.

Cecilie öfkelendi:

- Meleklerin de iyilik yaparken şart koştuğunu bilmiyordum!

- Ama sen benden iyilik istemiyorsun ki. Sana cennetin sırlarını açıklamamı istiyorsun.

- Peki şartın nedir?

- Sen de bana dünyanın sırlarını açıklayacaksın.

- Ama sen zaten her şeyi biliyorsun.

Ariel iskemlede öne doğru eğildi:

- Etten ve kemikten olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Büyümenin nasıl bir şey olduğunu, yemek yemenin, üşümenin veya güzel rüyalar görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

- Herhalde ben konuştuğun ilk insan değilim. Ezelden beri burada olduğunu söylemiştin.

- Meleklerin yaratılış karşısında hayranlık duymaktan vazgeçmediklerini de söylemiştim. Ve bizler her zaman böyle kendimizi göstermeyiz. En son, yüz yıl evvel Almanya'da hasta meleği olmuştum.

- O zaman kimin yanındaydın?

- Adı Albert'ti ve çok hastaydı.

- Peki ona ne oldu?

- Maalesef iyi değildi. Ben de bunun için oradaydım.

Cecilie hapşırdı:

- Herhalde sadece iyi gitmeyen bir şey olduğunda gelmiyorsunuzdur. Bu duyduğum en aptal şey.

- Üzgün olan birisini teselli etmek hiç de aptal bir şey değil.

- O sana etten ve kemikten olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmadı mı?

- Bunun için daha çok küçüktü.

- Çok yazık...

- Niye?

- Çünkü bu durumda tüm iş bana kalıyor.

- O halde anlaştık.

Cecilie yatakta biraz doğrulmaya çalıştı.

- Deneyeceğim. Ama önce sen başlayacaksın.

- Anlaştık!

İyice iskemleye yerleşti. Beyaz gömleğinin altından çıplak bacakları görünüyordu. Ayaklarını Cecilie'in yatağına uzattı, bacakları yeni doğmuş bir bebeğinki kadar parlaktı. Cecilie derisinde bir gözenek bile göremedi.

Ariel ile tanışmadan evvel vücudundaki tüylerin hayvan ve bitkilerle bir bağlantısı olduğunu hiç düşünmemişti. Şimdi, bir meleğin bacaklarında tüyler olsaydı, bu ne kadar garip olurdu diye düşündü. Yaşlı ağaçların üzerinde, insanlarda ve hayvanlarda olabilirdi. Hattâ taşlarda bile yosun ve liken bulunurdu. Ama bir melekte olamazdı.

Onun ayak tırnaklarına gözü takıldı. Hiçbir zaman kesilmeye ihtiyaçları olmadığı belliydi. Ona, koleksiyonundan bir taşı anımsattılar, galiba neceftaşıydı.

- Melekler yorulur mu? diye sordu.

- Neden böyle düşündün?

- Ayaklarını yatağımın üzerine uzattığın için.

Ariel gülümsedi:

- Dostların sohbet ederken nasıl oturduklarını gördüm.

- Yine bizi taklit ediyorsun yani. Neden kendin olamıyorsun? Annem her zaman "Doğal ol" der.

- O zaman ben de senin yatakta oturmanı rica edebilirim. Dermansız yatan biriyle konuşmak, bir süre sonra biraz sıkıcı oluyor.

- Ben *bayağı* hastayım ama.

- Kalk biraz, Cecilie.

Meleğin dediğini yapmaya çalıştı. Az sonra yüz yüze oturu-

yorlardı - Cecilie yatakta, Ariel de iskemlede.

Cecilie kendini çok daha iyi hisetti. Uzun zamandır oturmamıştı. Dünyanın sırları hakkında meleğe ne diyeceğini düşünüyordu.

Ama Ariel önce anlatacaktı:

- Birçok insan, meleklerin gövdeleri olmadığını, sadece bir gölge gibi cennetle dünya arasında uçtuklarını sanıyor...

- Ben de melekleri böyle düşünüyordum.

- Ama bunun tam tersi. Sizler bizim için çok hafif ve tüy gibisiniz. Sen bir taşa vurursan ayağın taşa çarpar. Ben eğer aynısını yaparsam, ayağım taşın içinden geçer. Benim için bu, sisten farksız.

- Öyle duvar ve kapılardan kendinizi incitmeden nasıl geçtiğinizi anlıyorum şimdi. Ama nasıl oluyor da duvarlar zarar görmüyor?

- Sen sisin içinde yürüdüğün vakit sis de bozulmaz. Ve bir şey düşündüğün takdirde düşüncelerin de etrafındaki dünyaya zarar veremezler.

- Olabilir. Ama sen bir duvarın içinden geçebiliyorsan eğer, bu, senin gerçek bir vücudunun olmadığı anlamına gelir.

- Ayağıma dokun, Cecilie.

Cecilie, iki parmağını onun baş parmağının etrafına koydu ve iyice sıktı. Sanki çeliğe dokunmuştu.

Ariel:

- Bizim vücudumuz, yaratılan her şeyden daha sağlamdır. Bir melek asla kırılmaz çünkü ruhumuzdan ayrılabilen, et ve kemikten bir vücudumuz yoktur.

- Bunun için de sevinmelisin...

- Doğada bu böyle değildir. Burada her şey gayet kolay kırılır. Koca dağlar bile zamanla doğa olayları ile taşa toprağa dönüşür.

- Açıklamaların için sağ ol, ama bunları zaten biliyorum.

- Sizler bizim için birer gölgesiniz, Cecilie, tersi değil. Sizler gelip gidiyorsunuz. Devamlı olmayan sizlersiniz. Birdenbire ortaya çıkıyorsunuz. Yeni doğmuş bir bebeğin annesinin kucağına verilmesi her sefer yeni bir mucize. Fakat aynı şekilde bir-

denbire kayboluyorsunuz. Sanki Tanrı'nın üflediği sabun köpüklerisiniz.

Cecilie gözlerini kapattı:

- Kusura bakma ama söylediklerin yanlış geliyor kulağıma.

Ariel başını salladı:

- Bu söylediğin o kadar da saçma değil; yanlış demeyelim de yanmış diyelim. Doğada bulunan her şey gizli gizli yanar.

- Gizlenmenin pek de rahat bir şey olmadığını düşünüyorum. Bir gölge olduğum fikri de hoşuma gitmiyor.

Ariel, sanki birden çok fazla konuştuğunu fark etmiş gibi eliyle ağzını kapattı:

- Ama sizler birbiriniz için birer gölge değilsiniz, diye hızla ekledi. Baban, seni salona taşıyacağı zaman, seni sıkıca tutmak için bütün kaslarını germiyor mu?

- Laf!

- Neden böyle diyorsun?

- Tüm sorduklarıma hep kurnaz cevaplar veriyorsun. Ama söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığını görüyorum ben.

- Gene aynı yere geldik.

- Nereye?

- Hâlâ benim yalan söylediğimi sanıyorsun.

Cecilie onu duymamazlıktan geldi.

- Mesela duvardan geçip annemin ve babamın uyuyup uyumadığına bakabilir misin?

- Böyle oyunları fazla oynamamalıyız...

- Bir kerecik olsun, lütfen.

Ariel iskemlesinden kalkıp yavaşça ilerledi. Duvara geldiğinde yürümeye devam etti. Cecilie onun duvarın içine girdiğini gördü. En son bir ayağı dışarıda kalmıştı ki onu da içeriye çekip tamamıyla kayboldu. Birkaç saniye sonra tersi oldu. Ariel duvarın içinden süzülerek odanın ortasında durdu.

- İkisi de uyuyor. Baban bir kolunu annenin omzuna atmış. Saat de yediye kurulmuş.

- Aferin! diye seslendi Cecilie ellerini çırparak. O zaman onların odasında yatmak zorunda değilim.

- Hayır, eğer bir şey olursa ben onları daha çabuk uyandırırım.

- Sahi mi?

Ariel pes etmiş gibi gülümsedi. Cecilie hâlâ ona tam olarak inanmıyordu.

- Her seferinde eğleniyorum, dedi Ariel. Kendilerinden uyandıklarını sanıyorlar, sonra da "Tam bu anda uyanmam ne tesadüf, sanki bir şeylerin ters gittiğini *hissettim*" diyorlar.

- Bunu seyretmek herhalde çok komik olur.

- Büyükleri uyurken seyretmek de komiktir. Çoğunlukla küçük çocuklara benzerler. Belki de rüyalarında dışarıda kar topu oynadıklarını görürler.

- Şimdi bana iyi bir fikir verdin. Yavaşça bahçeye inip bana bir kartopu getirir misin? Nasılsa kapıyı açman gerekmiyor.

Ariel iskemleden kalkmıştı.

- Sadece elimi camdan dışarıya uzatmam yeterli, dedi. Pencere kenarında bol bol kar var.

Ve aynen öyle yaptı. Masanın üzerine atladı ve Cecilie onun elini kapalı camdan dışarıya uzattığını gördü. Bir saniye sonra elinde bir kartopu ile orada duruyordu. Cam da tek parçaydı.

Cecilie gözlerine inanamadı:

- Harika!

- Şimdi memnun musun?

- Tam değil. Keşke ben de kara dokunabilsem.

- Buyur, dedi Ariel ve böylelikle kartopunu Cecilie'in yatağına attı.

Cecilie onu eline aldı.

- Buz gibi, dedi. Bu yıl kara ilk defa dokunuyorum.

- "Bu yılın karı" diye tekrarladı Ariel. "Mevsim meyveleri" veya "deniz ürünleri" der gibi.

Cecilie kartopunu yanağına dayamıştı. Damlamaya başlayınca onu gece masasının üzerindeki bardağın içine koydu. Ariel tekrar iskemleye oturdu.

- Ben hiç kar'a dokunmadım, dedi biraz küsmüş gibi. Bunu hiçbir zaman yapamayacağımı da biliyorum, hiçbir zaman.

- Şaka yapıyorsun. Şimdi dokundun ya.

- Hiçbir şey hissetmedim. Melekler hiçbir şey hissetmezler, Cecilie.

- Soğuk olduğunu hissetmedin mi?

Ariel'in yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

- Artık öğrensen iyi olur Cecilie, yoksa seninle konuşmak pek eğlenceli olmayacak. Bir kartopuna dokunmak bizim için bir düşünceye dokunmaktan farksızdır. Geçen sene yağan karın anılarına da doğru dürüst dokunamazsın.

Cecilie başını salladı.

Ariel sordu:

- Bir kartopuna dokunmak nasıl bir duygu?

- Soğuk... Buz gibi soğuk.

- Bunu daha önce söyledin.

Cecilie kendini iyice zorladı:

- Derini gıdıklıyor. Kuvvetli bir nane şekerinin verdiği ferahlık duygusu gibi. Elini çekmek istiyorsun ve tüylerin diken diken oluyor ama yine de çok güzel bir duygu.

Ariel, Cecilie konuşurken merak içinde ona doğru eğilmişti.

- Nane şekerinin tadını da bilmiyorum, dedi. Ayrıca hiçbir zaman da tüylerim diken diken olmadı.

İlk olarak şimdi Cecilie, Ariel'in dünyalı şeyleri anlamasının, kendisinin cennettekileri anlaması kadar zor olduğunu kavrıyordu.

- Hissetmediğin şeylere dokunmak çok kötü bir duygu olsa gerek. Diş anestezisinden daha kötü bir şey düşünemiyorum.

- "Diş anestezisi" diye tekrarladı Ariel.

- Ama tam anestezi daha da feci olsa gerek. O zaman yaşadığınızı dahi hissetmezsiniz.

Ariel yüzünde anlamsız bir ifade ile sordu:

- Kartopunu tüm vücudunda hissedebiliyor musun?

Cecilie güldü.

- Saçlar ve tırnaklar hariç.

- Ama derinin olduğu bütün bölgelerde, bu da neredeyse bütün vücut demektir. Et ve kemik sihirli bir giysinin içine kon-

muş ve sizler bunun etrafındaki her şeyi hissedebiliyorsunuz. Böyle bir şeyi yaratmanın inanılmazlığını düşünebiliyor musun?

- Sihirli bir giysi mi?

- Senin derin, Cecilie. Demek istediğim, şu güzel örülmüş sinir dokunuz ve damarlarınız. Tanrı dünyayı yarattığında, öyle akıllı bir şekilde yaratmış ki yaratılanlar kendilerini hissedebiliyorlar. Bunun akıllıca olduğuna katılıyorsun, değil mi?

- Belki...

- Siz tüm vücudunuzda aynı şekilde mi hissediyorsunuz?

Biraz düşünmek mecburiyetinde kaldı:

- Ben her yerimden aynı şekilde gıdıklanmam. Bazı yerlerimden gıdıklanmak çok hoşuma gider. Bazen bir şeyler o kadar güzel olabilir ki neredeyse canını acıtır. Bunu biliyor muydun?

- "Bir şeyler o kadar güzel olabilir ki neredeyse canını acıtır. Bunu biliyor muydun?"

- Yine beni taklit ediyorsun.

Ariel saçsız başını salladı.

- Ben sadece senin ne söylediğini anlamaya çalışıyorum. Nasıl olur da bir şey hem acıtır, hem de güldürür?

- Yani...

- Sorduğum için affet ama melekler acının ne olduğunu pek bilmezler.

- Siz gerçekten toprak ve taş kadar hissiz misiniz?

Ariel ciddi bir şekilde onayladı:

- En az!

- Hangisini tercih ederdim, bilemiyorum.

- Bir taş veya bir melek olmak mı?

- Demek istediğim, eğer hiç hissim olmasaydı ben de hiç acı çekmezdim. Belki de gerçekten bütünüyle hislerini kaybetmek daha iyi olurdu.

- Bu durumda belki de sevmediğin diş doktorunun kendisi, anestezi değil.

Cecilie evet anlamında başını salladı.

- Ama cennetteki meleklerin iyi ve kötü arasındaki farkı

belirleyememeleri biraz düşündürücü.

Tekrar meleklere inanıp inanmadığından emin olmadığını söylemek üzereydi ki birden aklına bir şey geldi:

- Senin neden kanatların yok?

Ariel güldü.

- "Melek kanatları", dünyanın tepsi gibi düz olduğuna inanılan zamanlardan kalma eski bir hurafe. O zaman meleklerin cennet ve dünya arasında aşağı yukarı uçtukları sanılırdı. Maalesef bu kadar basit değil.

- Nasıl peki?

- Kuşların havalanmaları için kanatlara ihtiyaçları vardır çünkü onlar etten ve kemikten yapılmışlardır. Bizlerse ruhuz ve bundan dolayı da yaratılışın içinde hareket etmek için kanatlara ihtiyacımız yoktur.

Cecilie gülümsedi.

- Hemen hemen düşünceler gibi. Onların da dünyada uçuşmaları için kanatlara ihtiyaçları yok.

Sözünü bitirmemişti ki Ariel oturduğu iskemlesden havalanmış, balon gibi odanın içinde uçmaktaydı. Cecilie onu bakışlarıyla takip etti.

- İnanılmaz! diye bağırdı. Harika bir duygu olmalı!

Ariel kütüphanenin önünde yere indi.

- Hiçbir şey hissetmiyorum.

- Garip bir duygu olsa gerek. Bir şey hissetmemek garip bir duygu olmalı.

- Senin düşüncelerin de düşündüklerini hissederler ama bu hissediş, senin kartopunu elinde hissetmen gibi bir şey değildir.

Cecilie'in yeni kayaklarını kaldırıp ona doğru tuttu.

- Kayakla kaymak güzel mi?

Cecilie onayladı.

- Onları yakında deneyeceğim...

- Ama "soğuk" bir deneyim olmalı, en azından karın içine düştüğünüz zamanlar. Bu durumda bütün vücudunuzda keskin naneye benzer bir duyguyla tüyleriniz diken diken olmuyor mu?

- Yeterince kalın giyindiğimiz zaman, hayır. O zaman karın sadece pamuk gibi yumuşak olduğunu hissederiz. Bazen kayaklarımızı çıkarıp karda melekler yaparız. Bu harika bir şeydir!

Ariel kayakları yerine koymuştu:

- Bunu bayağı takdir ediyoruz. Bu, dünyadaki çocukların cennetteki Tanrı çocuklarına benzediklerini kanıtlıyor.

- Gerçekten mi?

- Evet. Birincisi, melekler yaptığınız için. Bambaşka şeyler de yapabilirdiniz. İkincisi, eğlendiğiniz için. Bütün melekler eğlenceli şeyler yapmaktan hoşlanırlar.

- Büyüklerin daha az eğlenceli şeyler yaptıklarını mı düşünüyorsun?

Ariel omuzlarını silkti:

- Sen, bir yetişkinin kayak yaparken birden melek yapmak için kendini kara attığını gördün mü hiç?

- Anneannem bunu yaptı.

- Görüyorsun ya işte!

- Neyi?

- Belli ki o, çocukluk ruhu ile bağını yitirmemiş.

Ariel tekrar odada uçmaya başladı. Cecilie'in yatağının önündeki iskemleye inince:

- Bunu söylemek istemezdim ama bu şekilde devam edemeyiz.

- Neden?

Ariel sıkılmış bir şekilde iç çekti.

- Cennet ve dünya arasında olan ender bir görüşme bu. Ben sana cennet hakkında bir sürü şey anlatabilirim, eğer sen bana etten ve kemikten yapılmış olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilirsen.

Cecilie kendini yorgun hissetti çünkü Ariel'in kendini tekrarladığını düşündü. Dedi ki:

- Burada yatmak biraz sıkıcı.

- Bunun da benim en eğlenceli hasta meleği görevim olduğu söylenemez.

- Salona inelim mi? Ben sadece hediyeler dağıtılırken bir

süre oradaydım...

- "Salona inelim mi?" diye tekrarladı Ariel. Tabii ki hâlâ Noel gecesi.

- Bana yardım edebilir misin acaba?

- Elbette.

- Beni kaldırabilir misin?

- Sizin ağırlığınız bizim için bir şey ifade etmiyor, Cecilie.

- O halde beni aşağıya taşı, lütfen.

V

Ariel, bir kolunu Cecilie'in altına uzatarak onu yataktan kaldırdı. Babası tarafından kaldırılmaktan çok farklıydı. O, daima çok oflar ve puflardı. Melek daha küçük olmasına rağmen, Cecilie onun kollarında kendini bir tüy kadar hafif hissetti.

Koridordan sessizce süzülerek merdivenlerden aşağı indiler. Orada puro içen dede durmuyordu artık. Ama eğer orada dursaydı da Ariel'i görür müydü acaba? Cecilie'in havada uçtuğunu mu sanırdı yoksa?

Yeşil koltuğun üzerinde yanan lamba hariç, salon neredeyse kapkaranlıktı.

- Genellikle beni kanepeye yatırırlar, dedi Cecilie.

Ariel onu yavaşça kanepeye yatırdı. Cecilie ona baktı.

- Noel ağacının ışıklarını söndürmüşler, ne yazık!

Ariel hemen ışıkların fişini taktı, ağacın önüne geçip kollarını açtı. Noel ağacının ışıkları tüm odayı aydınlattı ve her yer Noel duygusuna büründü.

- Çabuk davrandın. İstekleri yerine getiren bir lamba cinini anımsatıyorsun... Ağaç ne kadar harika, değil mi?

Ariel ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

- Cennetteki ışıklara benziyor.

- Doğru mu bu? Ben bunu daima merak etmişimdir. Orada da ışıklarda pamuk var mı?

- Cennetteki ışıklar, yıldızlar ve gezegenlerdir, diye açıkladı. Bazı gezegenlerin etrafı birtakım gazlar ile çevrilidir. Sanırım bundan dolayı Noel ağacında pamuk kullanıyorsunuz.

- Bunu hiç düşünmemiştim. Ama her Noel, ağaca pamuk koyup koymamanın tartışmasını yaparız. Annem pamuklara hiç tahammül edemez, anneannem de öyle ama bu sefer bana karşı koymadılar.

- Hiç değilse ağacınızın en tepesinde bir yıldızınız var.

Cecilie yukarıya baktı:

- Eskisi birden kayboldu. Zaten bu da biraz yamuk duruyor...

Bir saniye sonra Ariel havada ağacın etrafında dönüyordu. Cecilie şaşkınlıkla Ariel'e baktı. Ağaca kağıttan melekler asmışlardı, beyaz ve yaldızlı kağıttan. Şimdi de gerçek bir melek ağacın etrafında dolaşıyordu!

- Şimdi düzeldi mi?

- Sanırım... Ama hemen yere inme, ne olursun. Seni böyle uçarken görmek çok hoşuma gidiyor.

Ariel havada döndü ve yemek masasının üzerinde, havada durdu.

- Keşke ben de uçabilseydim, dedi Cecilie. O zaman belki de her şeyden kaçardım.

Ariel yemek masasında duran tatlı tabağını işaret etti.

- Bunu kaldırmamışlar.

- Lütfen, hiç çekinme, afiyet olsun.

Ariel tabağın üzerinden bakarak:

- Eğer yiyebilseydim ne hoş olurdu.

- Elbette yiyebilirsin. O kadar çok sayıda pişirdiler ki.

Ariel iç çekti:

- Sana söyledim ya, melekler yemek yemez diye. Biz yemek yiyemeyiz.

Tekrar içini çekti.

- Aaa... Bunu unutmuştum.

- Zaman geliyor, zaman geçiyor, bir neslin arkasından başkası geliyor. Ve sürekli yeni masalar değişik yiyeceklerle, içeceklerle donanıyor. Ama gökteki melekler bu dünyevi saltanatın tadına asla varamayacaklar.

- Bana bir tarçınlı kurabiye verebilir misin?

Ariel aşağıya doğru eğilip bir kurabiye kaptı. Odanın içerisinden uçarak onu Cecilie'e uzattı. Cecilie hemen yemeye başladı. Ariel, Cecilie'in yattığı kanepenin üzerinde havada öylece kaldı.

- Sizleri yemek yerken izlemek gerçekten çok komik, dedi.

- Neden?

- Çünkü ağzınıza bir şeyler atıp şapır şupur yiyorsunuz, sonra da tadı şöyle veya böyle diyemeden et ve kemiğe dönüşüveriyor.

- Evet, bu böyle.

- Kaç değişik tat var?

- Hiç bilmiyorum. Öyle bir tat kataloğu filan yapıldığını sanmıyorum.

- Peki senin en çok sevdiğin hangisidir?

İyice düşündü Cecilie.

- Çilek belki... Dondurmalı çilek.

Ariel şaşırdı.

- Ağzınıza öyle soğuk nane tanecikleri koymak biraz garip geliyor. O zaman gıdıklanıp içinizin tüyleri de diken diken olmuyor mu?

- Bunu çok esrarengiz bir şey gibi tarif ediyorsun. Ama bazen midenin çok derinden gıdıklandığı doğrudur. Bu hoş bir duygudur!

Ariel kanepenin üzerinde uçmayı sürdürdü. Ara sıra on onbeş santim kaydığı oluyordu veya Cecilie'e doğru yanaşıyordu.

Masadaki bir tabağı işaret etti:

- Orada çilekler var.

Cecilie güldü:

- Onlar Lasse'nin badem ezmesinden yapılan çilekleri.

- Diğer çileklerden tadı farklı mı peki?

- Çok farklı. Ama ikisini de muhteşem tatlar kataloğuna koyabiliriz.

Cecilie, Ariel'in zümrüt renkli, akıllı gözlerine baktı.

- Badem ezmesi çileği ile normal çilek arasındaki farkı bana tarif edebilir misin? diye sordu Ariel.

Cecilie, kurabiyesini yemeye devam ediyordu, sonra iç çekerek tabaktaki badem ezmesi çileklerine bakarak:

- Bir bahçe çileğinin tadı tatlı ve suludur ve tabii ki rengi kırmızıdır. Diğerini yediğin zaman da tadı kırmızı gelir çünkü kırmızı yemek boyası kullanılmıştır. Ama ağzına önce nefis, kuru, şekerli badem ezmesi tadı gelir.

- "Nefis, kuru, şekerli badem ezmesi..." mi?

- Badem ezmesinin bademlerden yapıldığını biliyor muydun? Bunun için kuru ve şekerli diyorum. Bademler kurudur. Tatlılığı da pudra şekerinden kaynaklanıyor.

Avucunda kalan birkaç kırıntıyı yaladı.

- Aslında hiçbirini canım şu an çekmiyor çünkü hastayım. Ama Noel olduğundan hiç değilse bunları tatmam gerektiğini sanıyorum.

- Bu tarif ettiklerinden ben fazla bir şey anlamadım. Tatlar, biz cennetteki melekler için esrarengiz bir olaydır zaten.

- Tanrı için değil herhalde, çünkü bizleri o yarattı.

Ariel aşağıya kayıp Cecilie'in bacaklarının üzerine oturdu. Hiç ağır değildi. Ona neredeyse değmemişti, Cecilie gıdıklandığını bile hissetmedi.

- Yarattığı her şeyi tamamıyla anlamak her zaman mümkün değildir.

- Nedenmiş?

- Mesela bir kâğıda resim çizebilirsin. Ama senin çizdiğin şeyin nasıl bir duygu içinde olduğunu anlaman mümkün değil.

- Bu bambaşka bir şey, çünkü çizilenler canlı değil ki.

- Garip olan da bu zaten.

- Ne?

- Sizin canlı olmanız.

Cecilie tavana baktı.

- Aslında haklısın. Bir Noel akşamı hasta olmanın ne demek olduğunu Tanrı anlamıyor sanırım...

Ariel sözünü kesti:

- Tanrı'dan sonra gene bahsederiz. Sen önce etten ve kemikten bir insanın nasıl bir şey olduğunu anlatacaktın.

- Sor o zaman! Bilmek istediğin her şeyi bana sorabilirsin.

- Tat almanın nasıl bir şey olduğundan bahsetmiştik. Aynı şekilde bir şeyi burnunuza yaklaştırmadan kokusunu almanız da inanılmaz bir olay. Dünyada dolaşan bu kokular neler oluyor?

- Sen Noel ağacının kokusunu da almıyorsundur?

Ariel içini çekti.

- Meleklerin hiçbir hissi yoktur Cecilie. Bu bir din dersi im-

tihanı değil, ama artık öğrenmelisin.

- Özür dilerim.

- Ağaç nasıl kokuyor?

- Yeşil... Ve harika ekşi ve temiz hava... Ve biraz da keskin ama tatlı da kokuyor. Demek istediğim, ağacın kokusu Noel duygusunun yarısıdır. Ondan sonra turşu ve tütsü, ikinci ve üçüncü sırada geliyor. Dördüncü sırada dedemin purosu geliyor, ama bazen biraz fazla geliyor.

- Işıkları koklayabilir misiniz?

- Esasında hayır.

- Tam emin değilsin sanırım?

- Ağacı süsleyip ışıkları yaktığımız zaman ağaç biraz daha farklı kokuyor. Ama bu farklılık çok az olsa da Noel duygusu açısından çok önemli.

- Evet, anladım. Sanırım kokular konusuyla da, tat almakta olduğu gibi bir yere varamayacağız. Dünya kadar koku var, öyle mi?

- Olabilir ama insanların o kadar iyi bir koku alma duyusuna sahip olduklarını zannetmiyorum. Belki yüz değişik kokuyu algılayabiliriz ancak bin değişik tat alırız. Köpeklerin koklama duyusu bizimkinden çok daha iyidir. Onlar herhalde binlerce kokuyu ayırt edebiliyorlardır. Köpeğin burnunun, yüzünün yarısını kapladığını düşünürsek bu bir mucize değil.

- Anlatmakta fena sayılmazsın. Görmenin de nasıl bir şey olduğunu anlatır mısın?

- Sen de benim gibi pekâlâ görüyorsun ya.

Ariel kanepeden kalktı, odada dolaştı ve sonunda yeşil koltuğa oturdu. O koca koltukta o kadar küçük kalıyordu ki sanki koltukta boğulabilirdi.

- Ama ben aynı şekilde görmüyorum ki. Sonra toprak ve sudan da yapılmadım. Hamurdan yapılmış bir canlı da değilim.

- Sen nasıl görüyorsun peki?

- Buna ruhsal bir yaklaşım diyebilirsin.

- Ama beni görebiliyorsun, değil mi?

Başını salladı:

- Ben sadece buradayım.

- Ben de. Bu kadar zamandır birbirimizi gördük, öyle değil mi?

Kaçamak bir şekilde:

- Rüya gördüğün zaman, gördüm diyebilir misin?

- Rüyalarda bazen çok net görüyorum.

- Ama o zaman gözlerinle görmüyorsun ki.

- Hayır çünkü gözlerim uyurken kapalı oluyor.

- İşte görmenin birçok yolu olduğunu da belki böylece anladın. Bazı insanlar kördür. Onlar içgözünü kullanmak zorundalar. Bu göz, senin rüya gördüğün gözdür.

- İçgöz mü?

- Evet. Senin gözlerini kırpıp kendi canlı merceklerinle etraftaki doğayı görmen bambaşka bir şey. Bir soğanı soyduğunda veya gözüne bir şey kaçtığında seni rahatsız eder. Olabilecek en kötü şey, gözünü kaybedersin. Ama içgözünü yaralayamazsın.

- Neden?

- Çünkü o etten ve kemikten değildir.

- Neden yapılmıştır peki?

- Duygu ve düşünceden.

- Bu biraz ürkütücü.

Ariel kollarını koltuğun kenarlarına dayadı. Şimdi, oturduğu koltukta daha da küçük görünüyordu.

- Bana sorarsan, atom ve moleküllerden yapılmış, canlı iki gözün etraflarındaki her şeyi görebilmesi daha gizemli. Hattâ siz kâinata da bakıp oradaki muhteşemliği hissedebilirsiniz. Ama sizin görmek için kullandığınız gözler cama benzer iki tane yuvarlak ve balık gözleri ile de yakın akraba.

- Böyle konuştuğun zamanlar her şey çok gizemli oluyor.

Eliyle kabul etmediğini ifade etti.

- Olduğundan daha gizemli olamaz. Milyonlarca yıl önce bazı balıkların yüzgeçleri yürüyebilmelerini sağlayacak hale gelmiş. Sonra bu küçük amfibiler karaya çıkarak yiyecek bir şeyler aramaya başlamışlar. Şimdi siz, o zamanlar denizyıldızları ve denizkestanelerinden başka şey göremeyen aynı gözlerle uzayın içinde binlerce ışık yılı uzağa bakabiliyorsunuz. Da-

hası da kırmızı bir kanepede uzanarak Tanrı'nın bir meleğinin gözlerinin içine bakabiliyorsunuz.

Cecilie güldü.

- Doğru, ilginç bir düşünce.

- Tanrı eğer görme duyusunu yaratmasaydı sizlerle de yarattığı bu dünyayı paylaşamazdı. Cennetin bahçesi de hâlâ karanlıkta kalmış olurdu.

- "Karanlıkta kalmış olurdu." diye yineledi Cecilie. Çok acıklı geliyordu kulağa.

- Her bir göz, Tanrı'nın gizeminin küçük bir parçasıdır, dedi Ariel. Görme duyusu, düşüncenin ve nesnenin buluşma noktasıdır, Güneşin ve ruhun buluştuğu noktadır. İnsan gözü bir aynadır aslında. Orada Tanrı'nın bilincindeki yaratan yer ile dışarıdaki yaratılan yer karşı karşıya dururlar.

Cecilie onu bir kol hareketi ile susturdu:

- En son söylediklerinden bir şey anlamadım sanırım.

Ariel anlattı:

- Cennetteki bazı melekler, Tanrı'nın yarattıklarını gören her bir gözün onun kendi gözü olduğuna inanırlar. Tanrı'nın milyar tane gözü olmadığını kim iddia edebilir? Belki de her an kendi yarattıklarını milyarca farklı açıdan görebilmek için milyarlarca küçük fotosel dağıtmıştır etrafa. İnsanlar yüzlerce metre derinlikte yüzemedikleri için Tanrı balıklara da birer göz vermiştir. Ve insanlar uçamazlar ama her an gökyüzünün altında kuş gözlerinden oluşmuş bir canlı halı vardır yeryüzünü seyreden... Ayrıca bu kadarla da kalmıyor.

- Devam et!

- Arada sırada insanlar gözlerini gökyüzüne dikerler ve geldikleri yere bakarlar. O zaman da sanki Tanrı kendisine aynada bakıyormuş gibi olur.

- Gök ve deniz aşkına! *

- Evet, tıpkı gök ve deniz gibi.

- Yani?

---

* Ç.N. "Gök ve deniz aşkına!" Norveççe'de "Aman Tanrım!" yerine kullanılan bir deyimdir. Yazarın yaptığı söz sanatını bozmamak için deyim Türkçeleştirilmiştir.

- Gökyüzü denize yansır. Aynı bunun gibi Tanrı da insanın gözleri içine yansıyabilir. Çünkü göz ruhun aynasıdır ve Tanrı, insanın ruhuna yansıyabilir.

Cecilie çok etkilenmişti.

- Eğer bütün bunlar doğruysa sen bir rahip olmalıydın.

Ariel hınzır hınzır güldü.

- Biz gökte bunları o kadar kesin kabul etmeyiz. Orada biz ezelden beri, yaratılışın çok büyük bir bilmece olduğunu biliriz. Eğer bir bilmeceden söz ediyorsak tahmin etmek de doğaldır.

Cecilie omuzlarını kaldırdı.

- Sen böyle neşeli olduğun zaman sırtımdan soğuk bir şeyler akıyor. Belki de biraz ateşim var. Duyular üzerine daha fazla konuşmamız gerekiyor mu?

- İki şey daha kaldı. Şarkı ve müzik ister misin?

- Şu anda en çok Sissel Kyrkjebø'nun Noel şarkılarını dinlemek isterim. Seni tanımadan önce onun bir meleğe benzediğini düşünürdüm hep. Ama şimdi onun "melek saçlarının" sadece onun da maymundan geldiğinin bir kanıtı olduğunu öğrendim. Üstelik bazı insanlar ona benzediğimi söylerler.

- Ah, evet.

- Sen ne düşünüyorsun?

- Benzerliği görebiliyorum.

- Sissel Kyrkjebø'yu hiç gördün mü?

- Bu kaçınılmaz bir şey.

- Hangi duyudan konuşuyoruz şimdi?

Ariel güldü.

- Seninle konuşmak Cecilie, çok keyifli bir şey. Sana müzik dinlemek ister misin, diye sordum. Çünkü bana işitmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatmanı istiyorum. Gökteki melekler için et ve kemiğin böyle bir yeteneğe sahip olması anlaşılır gibi değil.

- Neden anlaşılır gibi değil?

- Kuşların çıkarttığı sesleri kilometrelerce ötedeki kuşların duyuyor olması sence küçük bir sır değil mi? Bu sesler, canlı flütler gibidir ve hiç durmadan kendi kendilerine çalarlar. Aynı şekilde mucizevi olan, benim bütün söylediklerimin sana ulaş-

masıdır.

- Bana kalırsa; sizinle bizim aramızdaki farkı abartıyorsun. Benim söylediklerimi de sen duyabiliyorsun.

Ariel derin bir nefes aldı.

- Eğer sırf işini kolaylaştırmak için bizi bir daha karşılaştırırsan başka bir hastaya gitmeyi tercih edeceğim. Kendilerine tek bir meleğin gelmediği bir sürü hasta insan var.

Cecilie çabucak şöyle dedi:

- Eminim ki benim gibi canlı kulaklarla duymadığını söyleyeceksin. Bir ölçüde düşüncelerimiz birbirine karışıyor...

- Aşağı yukarı böyle. Ayrıca seni başka bir hastayla tehdit ettiğim için özür dilerim. Yarım yamalak anlaman senin suçun değil. Sen her şeyi aynadaki muamma olarak görüyorsun.

- Aynadaki muamma olarak mı?

- Şimdi beni taklit ediyorsun.

- Sadece kelimelerin tadına varmak istedim.

- Bir zamanlar yeryüzü boş ve ıssızdı. Sonra kendi kendinin gürültüsünü duyma yeteneğini kazandı. Milyonlarca yıl şimşekler çaktı, fırtınalar koptu, deniz kayalara çarptı, volkanlar muazzam kuvvetleriyle lavlarını akıttılar. Ama kimse küçücük bir ses bile duymadı. Bugün bu gezegen kendi gürültüsünü duyabiliyor. Venüs ya da Mars bunu yapamaz. Eğer bize çok sessiz gelirse Johann Sebastian Bach'ın bir org konserini çalabiliriz. Ben bu konserleri en çok açık havada dinlemeyi severim. O zaman bu gezegenin en güzel sesleri gökkubbeye doğru yükselir. Ayrıca radyodaki konserler de var. Yerküre bütünüyle kendinden ses verir. Samanyolunda kor halindeki güneşin etrafında yerküre bir müzik kutusu gibi dönmekte.

- Sen belki de bir şair olmalıydın, tabii bunun için çok eski kafalı değilsen.

- Doğabilimci olmayı tercih ederim. Çünkü birbirinizle konuşurken görünmez kelimelerin ağızdan çıkmasını, sonra dar bir kulağın içinden sürünerek jöle benzeri beyin parçalarında erimesi sırasında olup biteni tam anladığımı söyleyemem.

Meleğin tanımladığı tam bu sırada gerçekleşiyordu. Onun ilginç kelimeleri Cecilie'in beyninde eriyip gidiyor ve Cecilie'in

düşünceleri oluyorlardı. Ariel tekrar söze başlayana kadar Cecilie uzun uzun düşündü.

- Aynı derecede şaşırtıcı olan, kelimeleri ağzınızda şekillendirebiliyor olmanız. Bazen çok çabuk oluyor bu. O zaman sanki kelimeler ağzınızdan akıyormuş gibi oluyor. Ne dediğinizi kelimeler ağzınızdan çıktıktan sonra gerçek anlamıyla kavradığınız size de oluyor mu?

Cecilie başını eğdi.

-Yaptığımız şeyleri her zaman düşünmeyiz. Eğer okula zamanında yetişmek için acele etmem gerekiyorsa sadece koşarım. O arada bacaklarımı nasıl hareket ettireceğimi düşünecek vaktim olmaz, düşünsem, büyük ihtimalle tökezlerim zaten. Konuşurken de bu bazen böyledir, bazen kelimelerle de tökezlediğimiz olur.

- Ve bu arada nefes alıp vermek zorundasınız. Bu da kendiliğinden mi oluyor?

- Tabii.

- Bu biraz gizemli gözüktü. Çünkü eğer bir anda nefes almayı unutursanız kalbiniz durur ve eğer kalbiniz durursa...

- Sus!

Cecilie onun sözünü kesti.

- Çok şükür ki her şeyi düşünmek zorunda değiliz.

Ariel eliyle ağzını kapattı.

- Üzgünüm. Ağızdan kulağa uçuşmaya başlamadan önce görünmeyen kelimelerin ağızda nasıl şekillendiği üzerine konuştuk. Bütün insanların birbirinden farklı sesleri olduğu da doğru mu?

Cecilie başıyla onayladı.

- Annem, iyi uyudun mu, dediği zaman babamın veya anneannemin söylediğinden çok farklı bir ses duyulur. Başımı yastığın altına bile soksam, benimle kimin konuştuğunu kesinlikle söyleyebilirim. Herkeste en küçük bir kelime bile farklı tınlar. Bu ayrıca bütün müzik aletleri için de geçerlidir. Klarinetten çıkan bir do sesi, kemandan farklı çıkar. İki kemanın bile yüzde yüz aynı sesi vermediğini okumuştum. Bu bizim seslerimiz için de geçerlidir.

- Bu da seslerimizin ve kulaklarımızın nasıl birer hassas müzik aleti olduğunu gösterir.

- Pencere kapalı olsa da dışarıdaki rüzgârı duyabilirim. Ayrıca postacının bisikletinin sesini de duyabilirim. Bu sabah nasıl düştüğünü görmeliydin.

- Ben de senin gibi penceredeydim.

- Sen de zaten her yerde varsın, sen... Eğer evde bir sessizlik varsa kar yağdığını bile duyabilirim.

Cecilie kollarını uzattı.

- Kulaklarımla *görebilirim*!

- Saçmalama!

Ariel yüzünü buruşturdu.

- Şaşırtıcı şeylerden konuşuyoruz ama benimle alay etme.

- Ama gerçekten öyle. Odamda yattığım zaman aşağıdan bir ses duyduğumda onların ne yaptıkları ve aşağıda ne olup bittiği gözümün önüne geliyor.

- Bu şekilde görmen, meleklerin görmesine benziyor.

Cecilie kanepenin kenarına tutunarak kendini yukarı çekti.

- Sana bir zamandır söylemeye çalışıyorum ki meleklerle insanlar arasındaki fark abarttığın kadar değil.

- Ayrı yerlerden geldiğimiz düşünülürse, bu daha da şaşırtıcı oluyor. Siz, birkaç milyon molekülden bir araya getirilmiş ve kâinatın içinde tesadüfi bir gezegenin üzerine konulmuşsunuz. Ve sadece kısa bir süre için buradasınız. Yaratılışın içinden parmaklarınızın üzerinde yürüyüp gidiyorsunuz. Siz de gökteki melekler gibi konuşuyor, gülüyor ve düşünüyorsunuz.

- Bir melek olmayı da aynı şekilde gizemli bulmuyor musun?

- Bundan daha önce söz etmiştik. Aramızdaki fark, bizim her zaman burada olmuş olmamız. Dahası, biz bir sabunköpüğü gibi hiçbir zaman boş bir hiçliğe atılamayacağımızı biliyoruz. Biz sadece *varız*, Cecilie. Biz daima var olmuş ve daima var olacak olanız. Gelip giden sizlersiniz...

Cecilie derin bir nefes aldı.

- Keşke yaşamanın ne demek olduğunu daha çok düşün-

seydim.

- Bunun için geç değil.

- Neden bilemiyorum ama birdenbire çok üzüldüm...

Ariel onun sözünü kesti.

- Sakın! Sonra seni avutmak zorunda kalacağım ve farklı şekilde davranmam gerekecek. Bazen, burada sadece şikâyet edilip sızlanıldığı hissine kapılıyorum.

- Bunu söylemek senin için kolay tabii!

- Şimdi sadece bir duyu kaldı. Bu biraz daha az karışık ama yine de bilmece gibi.

Cecilie gözyaşlarını sildi:

- Bu beşinci duyunun adını anımsayamadım... Hissetmek mi?

Ariel başıyla onayladı:

- Daha önce, et ve kemiğin baştan ayağa kaplandığı saç ve deriden oluşan ince tabakadan bahsetmiştik. Yediklerinizin tadına dilinizle varıyorsunuz. Ama bir bakıma tüm vücudunuzla tadabilirsiniz. Bir şeyin soğuk veya sıcak, ıslak veya kuru, düzgün veya pürüzlü olduğunu anlıyorsunuz...

- Bunu bu kadar tuhaf bulmuyorum.

- Bir meleğe belki de en tuhaf gelen şeylerden biri bu. Dalgalar kıyıya vururken kumsaldaki taşlar birbirlerine çarparlar ancak bunu hissedemezler. Bir taş, onu eline aldığını hissedemez. Ama sen taşı hissedebilirsin.

- Bu arada benim değerli taş koleksiyonuma dikkatle baktın mı? Bazılarını satın aldım, bazıları hediye edildi ama çoğunu plajda kendim topladım. 'Bilinmeyen' bir plajda.

- Girit'te demek istiyorsun.

Cecilie sırrının ortaya çıkmasına şaşırdı:

- Bunu da mı biliyordun?

Ariel başıyla onayladı.

- Sen uyurken taşlarına birçok kez baktım ama onları ellemenin nasıl bir duygu olduğunu hiçbir zaman anlayamayacağım.

- Önemli bir şeyi kaçırıyorsun. Bazıları o kadar düzgün ve yuvarlak ki içimden gülmek geliyor.

Ariel yeşil koltuktan kalkıp yavaşça tavana doğru yükselmeye başladı, havalanırken:

- Şimdi beş duyudan da söz etmiş olduk...

Cecilie sözünü kesti:

- Altıncı bir his daha var.

- Öyle mi?

- Bazı insanlar beş duyu ile kavrayamadıkları birtakım şeyleri diğer bir duyu ile sezebildiklerine inanıyorlar. Mesela gelecekte ne olacağını bilebiliyorlar. Veya birinin kaybettiği bir şeyin yerini bilebilirler. Bazıları da bunun sadece batıl inançtan öte bir şey olmadığını söyler.

Ariel gizemli bir şekilde başını salladı:

- Belki de bu duyu bir gün eski Noel yıldızını bulmamızı sağlayacak.

- Nerede olduğunu biliyor musun?

- Bir bakalım...

Cecilie bir süre Noel'i düşünmeye daldı:

- Ben tüm bu Noel duygusunun altıncı duyu ile bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Belki de en çok Noel'de meleklere benziyoruz. Ama ne olursa olsun Noel diğer duyularla da ilgili. Noel'i koklayabilir, tadabilir, görebilir ve duyabilirim. Ayrıca paketleri elime alınca içlerinde ne olduğunu tahmin edebilirim.

Ariel'in yüzü aydınlandı:

- Evet, 'içerlerinde ne olduğu', biraz da bundan bahsetmek istiyorum.

- Hediyelerin içlerinde ne olduğundan mı?

- Hayır, senin içinde ne olduğundan.

- Aman, bu çok iğrenç.

- Bu çok tuhaf.

- Ne?

- Sizler neden yapıldığınızdan bahsetmeyi iğrenç buluyorsunuz. Bir taşın taş olduğu fikrine tahammül edemediğini bir düşünsene. O zaman çok mutsuz bir taş olurdu çünkü kendisini binlerce yıl, toz toprak olana dek hor görürdü. Sizler o kadar da yaşamıyorsunuz...

- O halde biraz da içimdekinden bahsedelim ama bir koşulla.

- Neymiş?

- Sonra bana cennet ile ilgili bir sürü harika şey anlatmaya söz vermelisin.

- Melekler hiçbir zaman sözlerinden dönmezler.

- Tabii ki, yoksa benim hiçbir şeye inancım kalmazdı.

- O zaman sen de belki, bizim cennette sürekli üzerinde konuştuğumuz ama hemfikir olamadığımız bir konuyu açıklarsın. Bundan bahsetmek biraz utandırıcı ama...

- Sor öyleyse!

- Damarlarınızda akan kanı hissedebiliyor musunuz?

- Sadece bir yerimiz kanadığında veya tahlil için kan aldırdığımızda ama bu durumda da kan dışarı çıkmış oluyor...

- Peki bu nasıl bir duygu?

- Bazen bir kaşıntı gibi hissederiz, bazen de sonradan sızlar.

- Ama içinizdeki et ve kemiği de hissediyorsunuzdur herhalde?

Cecilie başını iki yana salladı.

- Sanırım derinin altındaki şeyleri hissetmeyecek şekilde yaratılmışız. Derimiz, başkalarını hissetmemizi sağlıyor ama çok şükür ki kendimizi hissetmiyoruz.

- Ama *en azından bir şeyler* hissediyorsunuzdur?

Cecilie biraz düşündükten sonra cevap verdi:

- Sağlıklı olduğumuz sürece asla. Sadece bir şey acı verdiği zaman...

- Bir şey acı verdiğinde mi?

- Bir şey batınca... veya vurunca... yanınca.

Ariel çaresizce kollarını açtı:

- "Batınca, vurunca, yanınca..."

Cecilie:

- Sen hiç kendi kolunu sıkmayı denemedin mi?

- Hayır, hiç.

- Denemelisin yoksa gerçekten uyanık olup olmadığını anlayamazsın.

Ariel kolunu sıkmayı denedi ama Cecilie kolunu doğru dürüst tutamadığını gördü. Ariel olumsuzca ona baktı.

- Melekler kendi kollarını sıkamazlar, diye açıkladı. Biz bir şey hissetmeyiz.

Cecilie hayal kırıklığına uğrayarak:

- O halde sen gerçekten var olduğunu bilemezsin.

Bir saniye -belki de daha kısa bir süre- Ariel'in kaybolduğunu zannetti. Belki de Cecilie gözlerini kırpmıştı.

Geri döndüğünde, Ariel:

- Acele edip seni yatağına yatırmalıyız.

- Neden?

- Saat yedi. Saatin çalmasına sadece birkaç saniye kaldı. Şimdi çalıyor...

VI

Cecilie uyandığında kendisini çok yorgun hissediyordu. Dışarısı ancak bir Noel gününün olması gerektiği gibi aydınlık ve berraktı. Gece olanları hayal meyal hatırlıyordu. Ariel onu salona indirmişti. Sonra annesi ve babasının odasındaki saat çaldığı an, onu yukarı yetiştirmişti.

- Ariel! diye fısıldadı Cecilie. Ama bir cevap alamadı. Belki sadece geceleri geliyordu...

Komodindeki çanı kaldırdı ve çaldı. Annesi neredeyse Ariel'in Noel ağacının ışıklarını yakması kadar çabuk geldi. Cecilie, onun da neredeyse lamba cini kadar hızlı olduğunu düşündü.

- Demek uyandın!

Annesi yatağın yanına çömeldi.

- Saat neredeyse bir. Hep uyudun mu?

Cecilie hayır anlamında başını salladı.

- Peki ne yaptın?

- Ben sadece kulak kabarttım. Eğer yeteri kadar kulak kesilirsen geceleyin de evde sesler var. Bazen dışarıda yağan karı da duyabiliyorum.

- Ne gördün peki?

- Pencereden o kadar güzel bir ışık geliyor ki...

- Çanı çalman yeterli olurdu.

- Olabilecek her şeyi düşündüm.

- Ağrın mı vardı?

- Hayır... Belki şimdi biraz.

- Nasıl bir ağrı?

- Sen de mi başlayacaksın?

- Neye?

- Yok bir şey. Çok yorgunum sadece...

- Yedi sularında gelip sana baktığımda taş gibi uyuyordun ama.

- Taşlar uyumazlar anne.

- Uykunda gülümsüyordun.

- Taşlar gülümseyemezler de... Sen geldiğinde zaten ben yeni uykuya dalmıştım.

- Gerçekten mi?

- Saatin çaldığını duydum.

Annesi bir elini onun alnına koydu.

- Kristine geldi. Aşağıda Lasse'nin badem ezmeli kurabiyelerini tadıyor.

- Afiyet olsun.

- Ne demek istiyorsun?

- Benim canım hiç badem ezmeli kurabiye çekmiyor. Sen bir anda bunadın galiba?

- Umarım hayır.

- Onu yukarı yolla. Artık iğneden korkmuyorum zaten.

- Önce bir banyoya uğramayacak mıyız?

- Ama anne...

- Efendim?

- Kristine bu iğneyi yapıp hemen bitirse.

- Peki, tamam.

- Nasıl olduğum ve her şeyin ne anlama geldiği üzerine o kadar çok konuşuyor ki. Bunlardan bıktım artık. Zaten Noel'in ilk günü.

- Belki seni biraz muayene etmeli.

- Ama sen de yanımda kal. Beni teselli etmeye veya büyük sözler söylemeye başlarsa onu kapının önüne koyacağına söz ver. Ne cevap vereceğimi de bilmiyorum zaten.

- Deneyeceğim.

- Anne, bir şey daha... Ben iyileşeceğim. Buna söz veriyorum.

- Evet, iyileşeceksin.

- Fakat sadece ben, iyileşeceğimi söylemeliyim. Sizler bunu söylediğinizde sadece beni üzmek istediğinizi düşünüyorum.

- Seni şakacı!

Cecilie başını kaldırdı:

- Ağlıyor musun?

Annesi gözlerini sildi.

- Yok canım...

- Gözünde yaşlar var ama.

- Biraz önce soğan doğramıştım.

- Yine mi?

Cecilie yemek yedikten ve ilaçlarını aldıktan sonra tüm aile sırayla onu görmeye geldi. Lasse derenin altındaki yokuşta jet-skilerini denemişti. Dere öyle donmuştu ki buzların altında derenin aktığını bile duymamıştı. Beşinci ve altıncı sınıftan bazı çocuklar derenin en geniş yerinde buz pateni yapmışlardı.

Babası Resimli Bilim dergisinin yeni sayısını getirmişti. Daha evvel de Cecilie'e bir yığın Resimli Bilim dergisi vermişti. İlk getirdiği dergi mineraller ve yarı-değerli taşlar üzerineydi. "Niçin dağlarımız yeryüzünün birer hazinesidir." Yazılardan bir kaçını daha okumuştu ve sonra bu konuda okuyacak başka şeyler de istemişti. Bunlar çok uzun zaman önceydi. Cecilie'in artık uzun bir yazı okuyacak hali yoktu.

Dedesi Girit adasındaki tatillerinden bahsetmek istemişti. O seyahatte herkes vardı, anneannesi ve dedesi de. Cecilie'in hasta olduğu o zaman ortaya çıkmıştı. Seyahatten önce mi yoksa sonra mıydı, hatırlayamıyordu. İlk kez o zaman doktora gitmişlerdi....

Harika bir tatil olmuştu. Aile bir bütün olmuştu. Tam on dört gün boyunca herkes okula ve işe giderken, onlar güneşlenmiş, denize girmiş ve komik garsonların olduğu lokantalara gitmişlerdi. Bir de, yanardağ adası olan Santorini'ye gitmişler, 3500 yıl önce yarısı lavların altında kalmış olan adanın kraterinde gemiyle gezmişlerdi. Sonra katır sırtında Cecilie'in hayatında gördüğü en dik yokuşlardan Thera köyüne varmışlardı. Orada kumun kapkara olduğu ve güneşten ateş kadar ısındığı lavlardan oluşmuş bir plajda denize girmişlerdi.

Bazı ikindiler tüm aile uzun kumsalda yürüyüşler yapıp güzel taşlar toplamışlardı. Ancak kuvvetli dalgalar ayaklarının arasından taşları yuvarlayıp alıyordu. Bu konuda hakem olan Cecilie'di. Hangi taşların bagajda yer alabilecek derecede

güzel olduğuna o karar veriyordu. Birkaç kilo taş getirmişlerdi. Şimdi de büyükbaba, en güzel taşı kendisinin bulduğunu Cecilie'in ağzından duymak istiyordu.

- Onlar gerçekten güzel günlerdi, Cecilie...

Girit seyahati Eylül sonundaydı. Cecilie o zamandan beri hastaydı. Ama Kasım başına kadar okula gitmişti. Sonra da birkaç hafta hastanede kalmıştı. Öğretmeni iki kere uğrayıp ona okulda ne yaptıklarını anlatmıştı.

En son yanına gelen anneannesiydi. Cecilie çok küçükken de anneannesi ona hikâyeler anlatırdı. Ama hiçbir zaman sıradan masallar değildi bunlar. Vikinglerin inandığı eski tanrılardan bahsederdi. Bazen Snor'un mitoloji kitabından hikâyeler okurdu ve bunlar masallar kadar heyecanlıydı. En son annesinin çocukluğundan kalan Çocuk İncili'ni okumuştu. O kadar eski bir İncil'di bu!

Bugün ona Odin'in kargalarını anlatmıştı. Adları Hugin ve Munin'di ve olan bitenleri görmek için tüm dünyanın etrafında uçabilirlerdi. Hugin'in anlamı "düşünce" ve Munin de "duygu" demekti. Akşam bu iki karga Odin'e geri döner ve gördükleri şeyleri anlatırlardı. Böylelikle Odin dünyada olanlardan haberdar olurdu. Ama bir gün geri dönmeyeceklerinden de korkuyordu. Kargalar Odin'in ölüleri bulmasına yardım ediyorlardı. Odin Asgard'ın tam ortasında Lidskjalv isimli yüksek bir tahtta oturuyordu. Tanrılar arasında sadece en akıllısı değil, aynı zamanda en hüzünlü olan da oydu, çünkü yaklaşan kıyamet gününü bilen sadece oydu.

Anneannesi birçok kez Odin ve kargalarını anlatmıştı. O gün öğleden sonra uyudu Cecilie. Önce yarı uyanık yattı sonra da derin bir uykuya daldı. Uyandığında aşağıda yemek yendiğini fark etti. Yeni yemeğe oturmuşlardı çünkü annesinin "Çorbayı herkes kendi alsın. Bugün formalite yok artık." dediğini duydu.

Her zaman ilk Noel günü karnabahar çorbası ve bonfile yenirdi.

Cecilie yatağının altındaki Çin günlüğünü çıkarıp sayfalarını çevirmeye başladı. Birkaç hafta önce anneannesinden çok

güzel bir inci kolye hediye almıştı. Eski bir mirastı. O zaman Cecilie günlüğüne şöyle yazmıştı:

Ben öldüğümde, bir gümüş zincir kopacak ve parlak inciler yuvarlanarak denize, oradan da dipteki midyelerin içindeki yerlerine dönecekler. Ben yok olduğumda, incilerimin peşinden kim dalacak? Bana ait olduklarını kim bilecek? Tüm dünyanın bir zamanlar boynumda asılı olduğunu kim tahmin edebilir?

Bir yandan kalemini kemiriyor, bir yandan da akşam Ariel ile konuştuklarını düşünüyordu. Defterine tamamını yazabilmek için en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya çalışıyordu:

Cennetteki melekler asla parçalanmazlar. Çünkü, ruhun ayrılacağı etten ve kemikten bir vücutları yoktur. Dünyada bu böyle değildir. Burada her şey gayet kolay bir şekilde bozulur. Bir dağ bile zamanla aşınır, taşa ve toprağa dönüşür. Doğada olan her şey yavaş bir yangın gibidir. Tüm yaratılış için için yanmaktadır.

Yaratılan her şeyi her zaman tümüyle anlamak mümkün değildir. Mesela ben bir kâğıda resim çizebilir veya boya yapabilirim. Ama bu, çizdiğim şey olmayı anlıyorum anlamına gelmez. Zaten çizdiğim şey canlı değil ki. Tuhaf olan da bu: Ben canlıyım!

Yazabilecek başka bir şey bulamayınca, Cecilie defterini yere koyup yatağının altına itti.

Yeniden uyumuş olmalıydı çünkü uyandığında bir ses:

- İyi uyudun mu? dedi.

Bu Ariel'di. Dizlerinin üzerinde yatağın ucunda oturuyordu.

- Ben hep buradaydım, diye devam etti.

- Ama ben seni görmedim.

Ariel'in cevap vermesi biraz zaman aldı.

- Belki sana iki tip melek ziyaretinin bulunduğunu anlatmamıştım. Kural gereği kendimizi belli etmeden ziyarete geli-

riz. Ama çok ender kendimizi belli ederiz, şimdi olduğu gibi.

- Ama ikisinde de koruyucu melek oluyorsunuz, değil mi?

- Evet ikisinde de.

- Almanya'daki hasta çocuğa gittiğin zaman nasıldı peki?

- O zaman sadece oradaydım.

- Odada olmana rağmen seni nasıl görmüyorum, anlamıyorum doğrusu.

- Açıklamak çok güç değil.

- Anlat hadi!

- Rüyanda bilmediğin bir plajda olduğunu görsen, bir bakıma bu plajda olduğunu söyleyemez misin?

- Evet bir bakıma.

- Ama o plajdaki insanlar seni görmüş sayılırlar mı?

- Tabii ki hayır.

- Ama oraya Tjareborg ile de gidebilirdin. O zaman herkes seni görürdü çünkü sen kendini iyice belli etmiş olurdun.

Ariel'in mavi-yeşil gözlerine baktı.

- Bu akıllıca bir benzetmeydi... Ayrıca beni yatağıma ucu ucuna yetiştirdin, neredeyse annem uyanacaktı.

- Evet, kıl payıydı.

- Eğer yetişemeseydik annem çok şaşırırdı. Belki de benim iyileştiğimi sanırdı. "Aman Tanrım Cecilie! Ne güzel, artık tümüyle iyileştin!"

Ariel güldü:

- Uykudayken seni izlemek çok ilginç oluyor.

- Melekler hiç uyumaz mı?

Ariel başını salladı.

- Ayrıca bizler uykunun ne olduğunu kavrayamayız. Ya sen?

- Tam anlamı ile değil...

- Ama tam uykuya dalarken beyninde ne gibi şeyler olduğu üzerine düşünmüşsündür.

Cecilie omuzlarını silkti.

- Ben sadece dalıp gidiyorum.

- Buna nasıl cesaret edebiliyorsun anlamıyorum.

- Neden?

- Bir daha uyanacağından nasıl emin olabiliyorsun... Hiç değilse uyumanın nasıl bir duygu olduğunu bana tarif edemez misin?

Cecilie derin bir nefes aldı.

- Uykuya daldığımız zaman zaten uyanık değiliz ki. Yani tam sınırdayız. Bundan dolayı kimse uykuyu tam olarak bilemez.

- İnanılmaz, çünkü kafanın içerisinde ufak bir devrim olmalı.

- Ama bu gerçekleştiğinde biz zaten uyumuş oluyoruz. Yani "Şu anda uyuyorum" diye düşünemeyiz. O vakit zaten bunu düşünmek için çok geç olmuştur artık. Kafamız bir bakıma kendini kapatan bir makine gibidir.

- Ama kendini kapadıktan sonra, elektrik akımı olmadığı halde kendini nasıl birkaç saat sonra yeniden açabiliyor?

- Çok zor sorular soruyorsun. Biz sadece uyuyakalıyoruz ve birkaç saat sonra da uyanıyoruz. Hattâ babamın içinde kurulu bir saat var. Her sabah tam yediye beş kala uyanır ve beş dakika sonra çalacak olan saat alarmını kapatır. Ama bunu sadece hafta içinde kalkması gerektiğinde yapar. Pazar günleri çok daha uzun süre uyur ve saatle bile uyanmaz.

Ariel kollarını açtı.

- Bence biz, bütün gökkubbedeki en büyük sırdan bahsediyoruz.

- Bunu birçok kere söyledin.

- Ama ben sadece uykuyla ilişkili şeylerden bahsetmiyorum.

- Ne düşünüyorsun o zaman?

Cecilie yatağında doğruldu ve Ariel'in gözlerinin içine baktı. Ariel:

- Sizler bu evrendeki küçük bir gezegenin üzerindesiniz ve atom ve moleküllerden oluşmuşsunuz. Burada deri, saç ve beş veya altı duyu edindiniz ve bunlar da sizin etrafınızdaki dünyayı kavramanızı sağlıyor. Ama alçı ya da kirece benzeyen bu sert kabuğun altında uyumanızı, rüya görmenizi, düşünmenizi ve hatırlamanızı sağlayan yumuşak bir de beyniniz var.

Cecilie Yunanistan'dan getirdiği kedi takviminin üzerine asılmış olan inci kolyesine baktı.

- Sana vücudumun içindekilerden bahsetmeyi sevmiyorum demiştim.

- Ruhtan da bahsetmek zorundayız Cecilie. Belki o da vücudunuzun içindedir, fakat kalp veya böbrek gibi vücudun bir parçası değildir.

Cecilie tekrar ona döndü:

- O halde ruhtan söz et, kalpten veya böbrekten değil.

- En akıl ermeyen, sizin 'hafıza' deniğiniz şey. Mesela çok önceden görmüş olduğun birisini hatırlayıp tanıyabilirsin. Eğer büyük bir şehirde yaşıyor olsaydın ve devamlı senin saçını çekmek isteyen bir garsonu tanısaydın, sonra yüzlerce başka insanın bulunduğu bir meydanda onu gördüğünde hemen hatırlamaz mıydın?

- Sen Girit'te de bizimle miydin yoksa?

Ariel başını salladı.

- Senin Girit'te veya evin salonunda olman benim için hiç fark etmez. Onu tanırdın, değil mi?

- Onu bayağı iyi hatırlıyorum.

Ariel rahatça devam etti:

- Bir şeyi hatırladığın zaman kafandan neler geçiyor? Beynindeki atom ve moleküllere ne oluyor? Bir şeyi hatırladığın zaman ordan oraya zıplayarak tekrar onları yaşadığın o andaki durumlarına mı dönüyorlar?

Cecilie şaşkınlığını gizleyemedi:

- Bunu hiçbir zaman bu şekilde düşünmemiştim.

Ariel biraz sabırsızlanmıştı:

- Plajdaki taşların iki dakika evvel plajın nasıl göründüğünü hatırlayabildiklerini mi sanıyorsun?

- Hayır. Hiçbir şey plajdaki taşlar kadar çabuk unutmaz. Zaten taşlar hiçbir şey hatırlayamaz.

- Ama kafandaki atomlar ve moleküller senin hatırlamanı sağlıyor, yıllarca evvel olsa bile, hattâ üzerine bir sürü yeni düşünce ve anı eklenmesine rağmen. Bir düşünce veya bir anı, bilinç plajındaki ufak taşların oluşturduğu bir desen değil mi?

- Sen de hatırlayabiliyorsun. Bana büyükbabamın zatürre olduğunu hatırladığını söylemiştin...

- Doğru ama benim birkaç yüz bin atom ve mollekülden dikilmiş bir ruhum yok.

- Peki senin ruhun neden oluşuyor?

- Tanrı'dan bize geçen bir parça.

Cecilie iyice düşündü.

- Bu belki benim için de geçerli. Atom ve moleküllerden oluşmasına rağmen, belki o da Tanrı'dan bir parçadır.

Ariel itiraz etti.

- Olabilir ama konumuz cennet değildi.

- Bunlardan konuşacağımıza söz vermiştin...

- Bu bekleyebilir Cecilie. İnsan ruhundan bahsedince zaten cennete yakın olan bir şeyden bahsetmiş oluyoruz.

Cecilie tavana baktı:

- Anneannem ruhun tanrısal olduğunu söyler.

- Belli ki bayağı akılı bir anneannen var.

- İncili ve mitolojiyi de neredeyse ezbere bilir.

- İşte aynı yere döndük!

- Nasıl?

- Bir şeyi ezbere bilmesi, konuştuğumuz büyük sırrın bir parçası. İnsan beyninin evrendeki en sır dolu şey olduğunu düşündün mü hiç?

- Şimdiye kadar hayır...

- Beynin yapılmış olduğu tüm atomlar bir zamanlar bir yıldızda oluşmuştur. Fakat sonra inanılmaz bir şekilde bir araya gelip sizin "bilinç" dediğiniz şey meydana geldi. İnsan ruhu bir zamanlar yıldızlardan gökyüzüne saçılmış olan bir küçücük toz parçasından oluşan beyin vasıtasıyla parıldar. İnsanların düşünceleri ve duyguları bu ince yıldız tozunda oynaşıp durur ve burada bulunan sinir uçları da devamlı değişik yollarla birbirine bağlanırlar...

- O zaman belki de Beytüllahim yıldızının tozları benim beynimde de var.

- Ve tüm düşüncelerinde ve anılarında.

Ariel anlatırken Cecilie camdan dışarı bakmaya çalıştı.

- Evrende canlı bir beyin olmak ilginç bir duygu olmalı. Bu, büyük evrende, kendine has küçük bir evren olmak gibi. Çünkü senin beyninde evrendeki yıldız ve gezegenler kadar atom ve molekül var...

Cecilie sözünü kesti:

- Belki de en içteki düşüncelerime olan mesafe en uzaktaki yıldızlara olan kadar uzundur.

- Evet. Aradaki tek fark, beyin kendinin farkındadır. Kendi var oluşunu devamlı değerlendirebilir. Dışarıdaki evren bunu yapamaz. Evren kendisi kalkıp "Ben benim" diyemez. Bunun için evrenin insanoğlunun yardımına ihtiyacı var.

Cecilie mutlu bir şekilde gülümsedi:

- Bu gerçekten önemli bir fark.

- Ama hâlâ hatırlamanın nasıl bir duygu olduğunu açıklamadın.

- Bunu unutmuştum.

- Bu da bayağı ilginç.

- Ne?

- "Bunu unutmuştum." Belki unutmanın nasıl bir şey olduğunu bana anlatabilirsin.

- Sadece kayboluyor.

- "Sadece kayboluyor!" diye tekrarladı Ariel, bu sefer Cecilie'in sesini taklit etmeye çalışarak.

- Ama bazen de birden bire beliriveriyor. Dilimin ucunda oluyor.

- Dilinin ucunda mı?

- Biz böyle deriz.

- Ben dilin hafıza ile bir ilgisi olduğunu bilmezdim. Herhalde bana çilek tadar gibi harfleri tattığınızı söylemeyeceksin?

Cecilie güldü:

- "Bunu bildiğimi zannediyorum" diyorum. Kimse beni rahatsız etmezse de birdenbire aklıma gelir. Dedem hep aklımızdan kaçan bir şey için üzülmememizi söyler.

- Neden?

- Son anda oltadan kaçan bir balık gibi. Denizin derinliklerinde kaybolur, sonra daha şişman bir şekilde geri döner.

Ariel anlamlı bir şekilde başını salladı:

- O halde belki haklılar.

- Kimler?

- Bazı melekler dünyalı şeyleri hiçbir zaman anlayamayacağımızı savunurlar. Ama ben hiçbir zaman bundan vazgeçmedim. Ben hep etten ve kemikten bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışmışımdır.

- Sana yardım edebileceğimden emin değilim çünkü bunu ben de anlamış değilim.

Ariel oturduğu yatağın ucundan kalktı ve odanın içinde uçarak:

- Nasıl karşılaştığımızı hâlâ hatırlıyor musun?

Cecilie biraz düşünmek zorunda kaldı:

- Pencere kenarında oturuyordun. Ama ne söylediğini galiba tam anımsayamıyorum...

- "Galiba tam anımsayamıyorum..."

- "Merhaba" gibi bir şey dememiş miydin?

Ariel başını salladı ve sonra uzun süre sustu. Cecilie elini salladı:

- Bir dakika! Tam dilimin ucunda...

- O halde hemen bunu söyle yoksa "tekrar kaybolur".

Ariel ilk tanıştıkları gibi pencere kenarına oturdu. Cecilie ona baktı ve:

- İyi uyudun mu, diye sormuştun?

- Bravo!

- O kadar da zor değildi.

- Ama ben büyük bir sırra şahit oldum. Ben sana bir şeyi hatırlayıp hatırlamadığını sordum ve sen de bana unuttuğunu söyledin. Ama hatırlamadığın sırada, bu tam olarak nasıl bir duyguydu?

Cecilie derin bir iç çekti:

- Bunu düşünmenin garip olduğuna ben de katılıyorum. Bazen bir anda aklıma geliyor.

- Peki tam olarak nereden geliyor?

- Kafamdan.

Ariel iyice düşündü:

- Tam olarak nereye geliyor?

Cecilie güldü:

- Kafama!

- Kafadan kafaya yani. Ama biz hep bir ve aynı kafadan bahsediyoruz. Ama sadece görüp duyduklarınızı hatırlamıyorsunuz, hatırlayabilmek için unutmanız gerekiyor. Beyin de kendiliğinden bir şeyler yapıyor. Siz buna "düşünmek" diyorsunuz. O zaman da, plajdaki tüm ufak taşlar dalgaların yardımı olmadan kendiliklerinden yer değiştirmiş gibi oluyor.

Cecilie tekrar güldü:

- Bunu zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Düşünsene, birden bire oradan oraya kendiliklerinden zıplamaya başlıyorlar!

- Bu da yine düşünmüş olduğun bir düşünce –mesela Noel ağacının yıldızının kaybolması– bir süre bu bir kenara itilebilir ve sonra yeniden ortaya çıkarılabilir. Bilincini kaset gibi geriye sarıp aynı düşünceyi aynı şekilde bir daha düşünebilirsin. Sanırım siz, çoktan düşünüp halletmeniz gereken şeyleri tekrar tekrar düşünüyorsunuz.

- Ben yine de bir düşüncenin kendiliğinden ortaya çıktığını söylemek isterim. Neyi hatırlayıp neyi unutacağımıza her zaman biz karar vermiyoruz. Bazen istemediğimiz şeyler düşünürüz. Kimi zaman da ağzımızdan kaçırırız. Böyle olunca da istemediğimiz şeyler söyleriz. Bazen bu bizi çok zor durumlarda bırakabilir.

Ariel bir süre pencere kenarında oturup onaylayan bir şekilde kel başını salladı.

- Belki korktuğum gibidir.

- Nasıl yani?

- Bizim gibi sadece *bir* ruhunuz yok. Bir bakıma iki tane var veya birçok. Düşünmek istemediğiniz şeyleri düşünmenizi başka nasıl açıklarsın?

- Bilmiyorum.

- Böyle istenmeyen düşünceler sizin bilincinizle yönlendirilmiş olamaz. Aşağı yukarı bir tiyatro gibi. Ancak bir sonraki sahnede ne oynayacağınıza ilişkin en küçük bir fikriniz yok.

- Yani sence ruh bir tiyatro ve sahnedeki oyuncular da devamlı gelen ve değişik roller oynayan düşünceler mi?

- Bunun gibi bir şey. En azından bilincin tiyatrosunda birçok oda olmalı ve birçok da sahne.

Ariel pencere kenarından kalktı, havada büyük bir kavis çizerek tekrar Cecilie'in yatak ucuna yerleşti:

- Bir şey düşündüğün vakit kafanın içerisinde ne hissettiğini bana anlatabilir misin?

- Hiçbir şey hissetmiyorum.

- Komik şeyler düşündüğün zaman kafanın içi gıdıklanmıyor mu? Ve aynı şekilde eğer üzücü bir şey düşünürsen kafan acımıyor mu?

- Komik bir şey düşündüğümde bir şekilde gıdıklanıyor ve eğer düşüncem üzüntülü ise acıyor olabilir, fakat bu kafamın içerisinde olmuyor. Bu ruhumda oluyor ve ruh da kafayla aynı şey değil.

- Ben hiç değilse sinir uçları biraz kaşınır sanıyordum, diye itiraz etti Ariel.

Cecilie, Ariel'e şaşkın bir şekilde baktı:

- Herhalde meleklerin düşünmediğini de söylemeyeceksin?

- Evet böyle demeliyim çünkü meleklerin yalan söylemeye hakları yoktur.

- Bence artık çok abartıyorsun!

- Ama biz gerçekten düşünmüyoruz, yani etten ve kemikten olan insanlar gibi değil. Bizim cevap bulmak için "düşünmemiz" gerekmiyor. Bütün bildiklerimiz ve bilebileceklerimiz her zaman bilincimizde hazırdır. Tanrı, sırrının ufak bir bölümünü bize açmıştır fakat hepsini değil. Bunun için anlamadığımız şeyler karşısında susmamız gerekiyor.

Cecilie her şeyi bir daha düşünmek zorunda kaldı:

- O zaman bizim için durum farklı. Biz devamlı daha çok şey anlamak istiyoruz. Birdenbire yeni şeyler keşfederiz. Eğer bu keşif, bütün insanlık için yararlıysa, Nobel ödülünü kazanır. Tıpkı vücudumuzun büyümesi gibi anlayışımız da o şekilde büyür.

- Ama siz aynı zamanda bir şeyler unutabiliyorsunuz. Yani

iki adım ileriye, bir adım geriye atmış oluyorsunuz.

- Belki. Ama bir şeyi unutmamıza rağmen tümüyle kaybolmuyor. Birdenbire yeniden karşımıza çıkabiliyor.

- Bu, melekler ve insanlar arasındaki en büyük fark. Biz bir şeyi unutmanın ne olduğunu bilmeyiz ve bundan dolayı hatırlamanın nasıl bir şey olduğunu da bilmeyiz. Benim bugün bildiklerim, iki bin yıl önce bildiklerimden ne fazla, ne de azdır. Ama bu süre içerisinde insanoğlunun bilgisi çok gelişmiştir. Bu farktan dolayı tüm meleklerin memnun olduğunu da söyleyemem.

- Sizin kıskanç olabileceğinizi de hiç tahmin etmezdim.

Ariel güldü:

- Bizim kıskançlığımız o kadar derin değildir.

- O zaman düşünceleriniz derin olabilir mi? Dedem bazen çok derin düşüncelere daldığını söyler.

Ariel başını salladı:

- Düşüncelerimizin hepsi bilincimizde var olduğu için aniden bir düşünceyle karşılaşıp şaşıramıyoruz. Biz öyle dalıp gidemeyiz çünkü bizim bilincimiz sizlerinki gibi dalgalı bir denizde hareket etmez ve bir zamanlar unutulmuş düşünceler birdenbire şişman balıklar gibi derinden belirmezler.

- Melekler uyumaz diyordun...

- Biz hiçbir zaman uyumayız ve onun için de hiç rüya görmeyiz. Bu nasıl bir duygu?

- *Hissettiğim* bir şey yok.

- Tıpkı benim havada uçmamı hissedememem, bir kartopunu ellemeyi hissedememem gibi...

- Rüya görmek bir bakıma düşünmektir veya görmenin bir yoludur. Belki de her ikisidir. Ama rüya gördüğümüz zamanlar ne göreceğimiz veya düşüneceğimize kendimiz karar veremiyoruz.

- Bunu biraz daha açıklaman gerekiyor.

- Biz rüya gördüğümüzde kafamız kendiliğinden düşünür. Ancak o zaman gerçek bir tiyatrodan bahsedebilirsin. Uyandığımda bazen, bir tiyatro oyununun veya bir filmin tümünü rüyamda gördüğümü fark ediyorum.

- Filmi sen yapıyorsun, çünkü tüm rollerde sen oynuyorsun.

- Evet bir bakıma.

Ariel heyecanlandı:

- Belki, beyin hücrelerinin birbirlerine film gösterdiklerini söyleyebiliriz. Aynı zamanda film, salonun en arkasında oturmuş, kendisini perdede seyrediyordur.

- Bu kulağa komik geliyor! "Beyin hücreleri birbirlerine film gösteriyorlar..." Bunu gözümde canlandırabiliyorum.

- Çünkü rüya gördüğünüz zamanlar siz hem oyuncu hem de seyirci oluyorsunuz. Esrarengiz değil mi?

- Bunlardan bahsetmek bence biraz ürkütücü.

- Aynı zamanda eğlenceli bir deneyim olmalı. Kendi kafanda havai fişek gibi atılan düşüncelere ve resimlere şahit oluyorsun - sen tek bir fişek atmasan da. Resmen bedava bir gösteri oluyor.

- Bu eğlenceli olabilir ama aynı zamanda ürkütücü de olabilir, çünkü biz her zaman güzel rüyalar görmeyiz. Kötü ve korkutucu rüyalar da görebiliriz...

Ariel şimdi anlıyordu:

- Kendi kendinizi böyle rahatsız etmeniz çok yazık. En iyisi, hoşunuza gitmeyen bir filmi kapatabilmeniz olurdu. Sinema salonunuzda bir acil çıkış olmalı. Tabii ruhunuz sizin sinema salonunuz -ve dolayısıyla gösterilecek filme karar veren olduğundan- bu tamamıyla imkansız. Çünkü kendi ruhunuzdan kaçamazsınız. Kendi kuyruğunuzu ısıramazsınız. Belki de tam bunu yapıyorsunuzdur; kendi kuyruğunuzu ısırıyor sonra da dehşet ve korku ile bağırıp ağlıyorsunuz.

Cecilie tırnaklarını kemirmeye başlamıştı.

- Ben böyle olmasını istemem. Ama ben sadece komik rüyalar görmeye de karar veremem. Bana gelenleri kabul etmeliyim. Uzun bir geceden sonra uyanıp kendimi Girit'te sanabilirim. Bir bakıma da oradaydım sayılır çünkü rüyamda gördüklerimin orada geçtiğine inanırım.

Ariel Cecilie'i berrak ve enerjik zümrüt bakışıyla süzdü:

- Elbette!

- Nasıl?

- Bir dakika! Uçtuğunuzu veya kilitli kapılardan geçtiğinizi de görebilir misiniz?

- Tabii ki. Rüyada her şey mümkün, neredeyse her şey. Uyumama bile gerek yok. Uyanıkken bile düşüncelerimin uçmalarını sağlayabilirim. Evin içinde uçabilirim; veya yabancı ülkelerde. Bir keresinde ayda olduğumu görmüştüm. Marianne ve ben sütçünün arkasında bir uzay gemisi bulmuştuk. Sonra bir düğmeye basarak yola koyulduk.

Ariel tekrar havada uçmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra yatağın önündeki koltuğa oturdu.

- O zaman her şey açık, dedi Ariel.

Cecilie anlamadığını gösterir şekilde başını salladı:

- Hiçbir şey anlamıyorum.

Ariel Cecilie'in alnını işaret ederek:

- Biz meleklerin vücutlarıyla yaptığı şeyleri siz düşüncelerinizde yapabiliyorsunuz. Rüya gördüğünüzde, biz meleklerin evrende yapabildiklerimizin aynısını kafanızda yapabiliyorsunuz.

Cecilie biraz şaşırmıştı.

- Ama dahası var, diye devam etti Ariel. Rüya gördüğünüzde sizi hiçbir şey incitemez. O zaman melekler gibi incinmez oluyorsunuz. O zaman yaşadığınız her şey saf bilinç oluyor ve vücudunuzun beş duyusunu kullanmıyorsunuz.

Cecilie doğruldu ve yepyeni bir düşünce ile:

- O zaman belki de bizim ruhumuz ölümsüzdür! Belki cennetteki melekler gibi ölümsüzdür.

Ariel cevap verirken duraksadı:

- Şimdi hiç değilse melek olmanın nasıl bir şey olduğunu biraz anlıyorsun. Daha çok etten ve kemikten insanlardan bahsetmiş olmamıza rağmen sen de cennetteki birtakım şeyleri anlamış oldun. Çünkü cennet dünyayı yansıtan bir aynadır.

Cecilie bir tahminde daha bulundu:

- Ve ruh da tanrısaldır, öyle değil mi?

Ariel cevap vermeyince, onun kaybolmasına engel olması gerektiğini düşündü.

- Bana daha çok anlatacağına söz vermiştin.

- Evet ama şu anda annen buraya geliyor. Ben hemen acele edip şu aynada kaybolmalıyım.

Cecilie etrafına bakındı.

- Hangi aynadan bahsediyorsun sen?

Ariel koltuktan kalkmış ve odanın ortasında duruyordu. Orada yavaş yavaş belirsizleşmeye başladı. Tamamıyla kaybolmadan önce, dedi ki:

- Tüm yaratılış bir aynadır Cecilie. Tüm dünya da bir muamma.

VII

Ariel kendini yeniden gösterene dek aradan günler geçti, ama zaten aileden biri devamlı Cecilie'in yatağının önündeki iskemlede oturuyordu. Annesi ve büyükannesi iğne yapmayı öğrenmelerine rağmen Kristine her gün ziyarete gelmeyi sürdürdü. Cecilie'in bazen hangi gün ya da günün hangi saati olduğunu bilmediği oluyordu. Gücü yettiği zamanlar yeni düşüncelerini Çin günlüğüne yazıyordu.

Kayakları ve kızağı duvarda dayalı duruyorlardı. Hâlâ kıştı ve kayma fırsatı vardı. Cecilie, kar erimeden iyileşmekte kararlıydı. Kayabilmek için bir yıl daha beklemek istemiyordu.

Ariel'den başkalarına hiç bahsetmedi. Ailenin diğer fertleri ile bir ilişkisi yoktu onun. Gerçi Cecilie de Skotbu ailesinin bir ferdiydi, ama dünya ile cennet arasında yalnız duran bir insandı aynı zamanda.

Ama Ariel'e ne olmuştu? Ona cennetteki şeylerden daha fazla söz edeceğini söylememiş miydi? Bir de melekler yalan söylemez dememiş miydi?

Onu kandırmamıştı herhalde? Cecilie'e etten ve kemikten bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattırıp, sözünü tutmayıp da kaçmış mıydı?

Cecilie gözlerini açtı. Neredeyse aynı anda annesi kapıdan girip yatağının kenarına oturdu. Cecilie ona boş gözlerle baktı.

- Yine soğan mı doğradın? diye sordu.

Annesi başını salladı. Buna rağmen Cecilie:

- Çok fazla soğan yiyiyorsunuz.

Annesi Cecilie'in saçlarını okşadı.

- Saat neredeyse on iki. Herkes çok önce yattı. Şimdi de ben biraz uyumaya çalışacağım.

- Uyumaya *çalışmak* mı?

- Yok canım... Hap alıyorum.

- Böyle şeylere alışmamalısın.

- Benim aldığım hapın böyle bir tehlikesi yok.

Cecilie tavana doğru baktı:

- Neden uyumamızı gerektiren bir şekilde yaratıldığımızı merak ediyorum.

- Bu da dinlenmenin bir yolu. Bazıları rüya görmemiz gerektiğini de düşünürler.

- Neden?

Annesi derin bir nefes alıp verdi:

- Bilemiyorum.

- Ama bunun cevabını ben biliyorum sanırım.

- Öyle mi?

- Rüya görmemiz gerekiyor çünkü rüya görerek her şeyden uzaklaşabiliriz.

- Ne garip şeyler düşünüyorsun sen Cecilie.

- Bazı insanlar o kadar acı içindeler ki tüm üzüntü arasında eğer rüyalarında biraz komik şeyler görmeseler, neredeyse ölebilirler.

Annesi kızının yüzünü ıslak bir bezle silip ona temiz bir gecelik giydirdi.

- Benim bu kadar halsiz olduğuma bakma, aslında daha iyiyim.

- Belki öyle...

- Kristine de bunu fark etmedi mi?

Annesi kaçamak cevap verdi:

- Kristine "Bekleyelim de görelim" dedi.

- Belki yarın biraz kalkarım. Kahve için mesela...

- Sabah olsun da bir bakalım.

- Ama ben en kısa zamanda yeni kayaklarımı denemek istiyorum. Bana söz vermiştin?

- Hazır duruyorlar. Her zaman çanı çalabilirsin - sadece yanında birinin oturmasını veya seninle konuşmasını istediğin zaman da. Birazdan baban gelecek ve yanında oturacak.

- Bunu yapmak zorunda değil.

- Ama bunu istiyoruz.

- Kendi kendime konuştuğumu duyarsan şaşırma sakın.

- Bazen bunu yapıyor musun?

Cecilie ona baktı:

- Bilmiyorum.

Annesi kollarını ona sarıp sıkıca kucakladı.

- Sen dünyanın en iyi kızısın, dedi. Sensiz dünya çok boş ve yalnız olurdu.

Cecilie gülümsedi.

- Bu çok resmi bir iyi geceler dileği oldu.

Annesi odayı terk eder etmez uyuyakaldı. Daha sonra bir şeyin cama vurmasıyla uyandı. Gözlerini açtı ve dışarıda Ariel'i gördü. Bahçeden gelen ağacın ışıklarından, onu Resimli Bilim dergisinde resmini görmüş olduğu altından yapılmış Rus meleklere benzetti. Yoksa bebek İsa mıydı hatırladığı?

Ariel el salladı ve sonra aniden pencereden geçerek yazı masasının önüne geldi. Cam hâlâ tek parçaydı.

Cecilie gözlerini iyice açtı:

- Çok konuşmuş olmamıza rağmen, bunu nasıl yaptığını hâlâ anlamıyorum.

Ariel iskemleye oturdu. İyi ki babası gelmemişti.

- Pek önemli de değil zaten. Bunun için konuşulacak bir şey de değil.

Cecilie yatakta doğruldu ve bir ayağını battaniyenin dışına çıkardı.

- Bunca zamandır neredeydin?

- Yeteri kadar misafirin vardı.

Cecilie başını salladı.

- Bunun için mi uzun zamandan beri gelmedin?

Ariel bu soruya cevap vermedi.

- Bu akşam neredeyse dolunay, dedi. Ay karlı tepelere vurunca neredeyse gün gibi oluyor dışarısı.

- Ne kadar güzel. Ben de dışarıda olup kendi gözlerimle ay'ı seyretmek isterdim.

- Bunu yapamaz mısın?

- Sağlığım daha iyi...

- Süper! Her zaman böyle güçsüz olman biraz sıkıcı oluyordu.

- İzin verir misin?

Ariel iskemleden kalkıp kayak ve kızağının etrafında dolanmaya başladı.

- Annen ve baban senin gece yarısı dışarı çıkmana kesinlikle izin vermezler tabii ki.

- Ama sen izin veriyorsun?

Ariel esrarengiz bir şekilde başını salladı. Cecilie zaten battaniyesini fırlatmıştı:

- Cennetteki meleklerden izin alınca başka kimsenin ne dediği önemli değil. Zaten herkes uyuyor.

- O halde küçük bir tur yapalım. Ama koca bir nane şekerine benzememek için iyi giyinmelisin.

Cecilie kalkıp yere bastı. Dimdik ayakta durdu. Başı hiç dönmüyordu.

- Yeni kayakları deneyeceğim, dedi.

Bir dakika sonra dolabın önünde duruyordu. Daha Kasım'da tüm kışlıklarının yerinde olup olmadıklarını kontrol etmişti, hepsi yerlerinde duruyorlardı. Geceliğini çıkardı, bir fanila, çorap, kazak, kayak elbisesi ve anorağı dolaptan çıkardı. Atkısını ve şapkasını, eldivenlerini, kalın çoraplarını buldu. Kısa zamanda yatağın kenarında oturmuş, kayak çizmelerini bağlıyordu. Hazır olduğunda Ariel'e baktı.

- Acaba kayakları benim için taşır mısın?

Koridora çıkıp sessizce merdivenlerden birinci kata indiler. Cecilie dış kapının kilidini açıp kayakları taşıyan Ariel'in dışarı çıkmasını bekledi. Sonra kendisi de dışarıya çıkıp kapıyı ardından dikkatlice kapattı.

Ahırın önünden geçtiler. Buradan dik bir yokuş, dereye ve çam ormanına gidiyordu. Cecilie kayak ayakkabılarını kayaklarına bağlayıp değnekleri ellerine geçirdi. Ay ışığı karda keskin gölgeler çiziyordu.

- Yokuştan aşağı inmeye çalışacağım, dedi. Sen de peşimden gel, bu anı çok bekledim.

Bununla beraber Cecilie yokuştan inmeye koyuldu, ama Ariel onun peşinden koşmadı, yanında uçarak eşlik ediyordu.

- Şimdi ikimiz de uçuyoruz, dedi Ariel. Tek farkımız benim bir şey hissetmeyişim.

- Harika, diye bağırdı Cecilie. Melekler kadar harika!

Cecilie yokuşu indiğinde burnunun üstüne, karın içine düştü ve ikisi de gülmeye başladı. Cecilie sonra kalkıp çam ormanını işaret etti:

- Ravnekollen'e giden güzel bir pist var, dedi. Oradan tüm vadiyi görebiliriz.

Bir an için Ariel onu dikkatlice süzdü ama bu uzun sürmedi.

- Oraya kadar gidebilecek misin?

Yola koyulmuştu bile.

- Şimdi kendimi çok kuvvetli hissediyorum! dedi.

Bir patikadan aşağı gitmeye başladı ve Ariel de havada uçarak, pazar gezintisine çıkmış neşeli bir köpek gibi onu takip ediyordu - bir sağa, bir sola. Ara sıra da aşağıya inip koşuyordu.

- Yalın ayak kara basınca üşümüyor musun? diye sordu Cecilie.

Ariel derin bir nefes aldı:

- Yine başlamayacağız herhalde?

Cecilie güldü.

- Sadece bakmak çok komik geliyor. Hislerine hâkim olabilen Hint fakirlerinin olduğunu biliyor musun, onlar ne üşürler, ne de yanarlar. Üstelik de çivili yatakların üzerinde yatabilirler.

- Evet. Bizler Norveç kadar Hindistan'da da bulunabiliyoruz.

Ormana ulaştılar, artık yol sık ağaçlarla çevriliydi. Bazen Ariel bir kestirme yapıp ağaçların içinden geçiyordu. Bir seferinde sık çalılıkların içinden geçti. Çalılar zaten onun için sis bulutu gibi bir şeydi.

Ravnekollen yokuşunun sonuna doğru gelirken Cecilie kaymamak için kayaklarını V şekline getirdi. Az sonra tepede duruyorlardı. Orada hiç ağaç yoktu. Cecilie bir değneğini kaldırıp ay ışığının maviye boyamış olduğu aşağıdaki vadiyi gösterdi.

- Ben küçükken burasını dünyanın damı sanırdım. Ve anneannem, evinin tepesinde oturup dünyayı seyreden Odin'i ba-

na anlattığında, ben onun burada oturduğunu sanırdım. Onun iki kargasını duymuşsundur herhalde.

- Evet, dedi Ariel. Hugin ve Munin. Bu, "düşünce" ve "duygu" demek.

- Bunu bana anneannem de söylemişti. Çünkü bir bakıma Odin, kendi düşünce ve duygularını dünyaya gönderiyordu.

Ariel "Evet" dedi ve sonra çok şaşırtıcı bir şey söyledi:

- Seninle beraber herkesin bir "içgöz"ü olduğundan söz ettiğimizi ve bu gözün körler için özellikle önemli olduğunu hatırlıyor musun? Bu da "düşünce" ve "duygu"dan oluşmuştu. Yani Hugin ve Munin, Odin'in "içgöz"üydü.

Cecilie gözlerini kocaman açtı. Neden bunu kendisi daha önce düşünmemişti?

Ariel devam etti:

- Tanrı her şeyi bilir. Daha doğrusu birçok yerde birden bulunabilir. Bunu Odin yapamazdı ama hiç değilse kargaları vardı. Böylelikle o da her şeyi bilir oldu.

Cecilie değneğini kaldırıp aşağı vadiyi gösterdi.

- Çiftlikleri görüyor musun? diye sordu Cecilie. Neredeyse her evde birini tanıyorum. Şu tarafta da okul var... Aşağıda beyaz bir çizgi gibi olan şey, dere. Leira deresi. Marianne, derenin diğer tarafındaki sarı evde oturuyor.

- Biliyorum Cecilie.

- Aşağıda, solda Kløfta'nın ışıklarını görebilirsin ve az ilerideki tepenin adı da Heksebergåsen. Jessheim diğer tarafta.

- Evet, hepsini biliyorum, dedi Ariel.

- Aşağıda bizim samanlığı görüyorsun. Işıklı ağacın arkasında da bizim evin bir kısmını görebilirsin. İkinci katta solda olan pencere benim odam.

- Ben o pencereden odana birçok kez girdim, çıktım.

Konuşurlarken Cecilie'in gözlerine bakabilmek için Ariel biraz havalandı. Ay ışığında zümrüt gözleri ışıldıyordu. Dedi ki:

- Şimdi sen pencerede durup Ravnekollen'e baksaydın eğer, bizi bu tepede görebilirdin. O zaman belki sana el sallardık.

Cecilie'in ağzı açık kaldı. Biraz garip değil miydi bu söyledikleri? Bir şeylerin doğru olmadığını sezmişti ama ne olduğunu anlayamıyordu.

- Babam her an odama girip benim uyumadığımı görebilir. Eğer şimdi gelseydi şok geçirirdi. "Aman Tanrım" derdi. "Galiba kuş yuvadan uçtu!"

- Uyuyup uyumadığına bakmamı ister misin?

- Bunu yapabilir misin?

Ariel kısa bir süre yok oldu ve Cecilie yer ve gök arasında yapayalnız kaldı. Sanki ikiz kardeşini kaybetmişti. Sonra birden onu yeniden yanında buluverdi.

- İkisi de uyuyor, dedi Ariel. Annen başını babanın omzuna dayamış. Saati üç buçuğa kurmuşlar.

Cecilie derin bir nefes aldı. Yeniden etrafı gösterdi:

- Hiçbir zaman ayın bu kadar ışık saçabilmesini anlayamamışımdır.

- Etraftaki her şeyin karanlık olmasından ötürü. Işık karanlıktan geçerken, tek bir ışın bile yolda kaybolmaz.

- Ama ay aslında kendiliğinden ışık vermiyor, dedi Cecilie. O sadece bir ayna. Güneşten aldığı ışınları yansıtıyor.

- Evet, dedi Ariel. Aslında güneş de kendiliğinden ışık vermiyor. O sadece bir ayna. Tanrı'dan aldığı ışınları yansıtıyor.

- Doğru mu bu?

- Tanrı'nın ışığı altında durup da seninle dalga geçmiyorum herhalde...

- Ben sadece ayın güneşten ışık alması gibi güneşin Tanrı'dan ışık aldığını hiç düşünmemiştim.

Değneklerine yaslanarak kara baktı. Başını kaldırdığında Ariel artık yanında değildi. Şimdi Cecilie'in birkaç adım önünde havada uçuyordu. Dedi ki:

- Sen de Tanrı'dan ışık ödünç alıyorsun, Cecilie. Sen de Tanrı'nın bir aynasısın. Sen güneşsiz neysen, güneş de Tanrı'sız odur.

Cecilie gülümsedi:

- O zaman ben de ufak bir ay olurum.

- Ve şu anda bana ışık gönderiyorsun.

- Bu çok garip bir laf. Her şey o kadar ciddi ki tüylerim diken diken oluyor.

Ariel başını salladı:

- Cennetin ihtişamından bahsedilince her şey biraz ciddi oluyor tabii.

- Şimdi cennetten mi bahsediyorsun?

- Başladım bile.

Gökkubbeye doğru işaret etti. Ay ışığı o kadar kuvvetliydi ki gökyüzündeki birkaç yıldız sönük birer nokta gibi kalıyordu.

- Her şeyden önce senin zaten cennette olduğunu anlaman gerekir.

- Burası cennet mi?

- Evet. Başka nerede olabilirdik? Dünya, uzayda sadece küçük bir noktadır.

- Bunu hiçbir zaman böyle düşünmemiştim.

- Burası cennet bahçesi, Cecilie. Burası insanların yaşadığı cennetin bahçesi. Melekler her yerde yaşıyorlar.

- Yani uzayda mı demek istiyorsun?

- Veya gökyüzünde, ikisi de aynı.

Cecilie yine değneklerine yaslanarak kara baktı.

- Çok esrarengiz, dedi. Bayağı esrarengiz.

Gözünü kaldırdığında Ariel'in ona baktığını gördü.

- Bu benim için çok basit.

Cecilie kaygıyla başını sağa sola salladı.

- Ben daima cennetin nerede olduğunu merak etmişimdir, dedi. Hiçbir astronot uzayda ne Tanrı'yı ne de melekleri görmüştür.

- Hiçbir beyin cerrahı da düşüncenin izine rastlamamıştır. Ve hiçbir rüya analisti de kimsenin rüyasını görmemiştir. Bu, düşüncelerin veya rüyaların insanın kafasında var olmadıklarını kanıtlamaz.

- Elbette...

- Zaten kimse rüyanda sen kendini o plajda gördüğün zaman seni görmemiştir. Bu konuda daha önce konuşmuştuk.

- Yani uzayın meleklerle dolu olduğunu mu söylüyorsun?

- Evet, bunu söyleyebilirim. Tanrı'nın durduk yere bu ka-

dar büyük bir uzay yarattığını düşünmüyorsun herhalde? Biz yanmadığımız ve donmadığımız için uzayda, çeşitli yerlerde yaşayabiliriz. Sadece dünyada, etten ve kemikten insanlar için yeterince sıcak veya soğuk oluyor. Diğer yerlerde ya çok sıcak ya da çok soğuk olur. Dünya güneşe biraz daha yakın olsaydı, etten ve kemikten insanların dayanamayacağı kadar sıcak olurdu. Ve dünya Pluton'a biraz daha yakın olsaydı, sizler buz kalıplarına dönüşürdünüz.

Melek hafifçe havada döndü ama hemen yerden yarım metre yüksekte, Cecilie'in yanıbaşında durdu.

- Sen hiç aya gittin mi? diye sordu Cecilie.

Ariel hemen cevap verdi:

- Orada bale yapıyorum.

- Ayda mı?

- Evet. İlk insanlar aya ayak bastıklarında oldukça komikti. Biz bir grup halinde gelmiştik. Ama ne Armstrong ne de diğerleri bizleri görebiliyorlardı. Yapayalnız olduklarını sanıyorlardı. Aya ilk ayak basan ziyaretçi olduklarına inandıkları için nasıl da gurur duyuyorlardı... Armstrong uzay gemisinden indiğinde ne demişti biliyor musun?

- "Benim için küçük bir adım ama insanoğlu için dev bir adım" diye cevap verdi Cecilie.

- Tam öyle!

Cecilie meleklere, kendilerinin ayda yapayalnız olduklarını sanan ilk astronotları ispiyonladıkları için, insanlık adına biraz kızmıştı.

- Bunu gazetede yazmak isterdim. "Son haberler: Ay melek dolu. Yeni radar eski gizli bilgileri açıklıyor."

Ariel güldü.

- Belki sen asteroitleri de bilmiyorsun?

Cecilie coşmuştu çünkü şimdi bildiği konulara değiniyorlardı. Uzay konusunu kendi yaşıtlarından çok daha fazla okumuştu. İlk hasta olduğunda, tüm Resimli Bilim dergilerine bakmıştı.

- Tabii ki biliyorum, diye cevap verdi. Güneşin çevresinde dönen ufak gezegenler. Ama o kadar ufak ve çok olduklarından

onlara isim verilmemiş. Birçoğunun sadece numarası var.

Ariel alkışladı:

- Bravo! Sen, cennetin ihtişamı hakkında sandığından da çok biliyormuşsun. Eğer tek başıma kalmak istiyorsam -mesela elli ya da yüz yıl kadar- o zaman kendimi bir asteroide yerleştiririm. Çünkü uzayda çok melek olmasına rağmen daha da çok asteroit var. Ufak bir gezegende yaşamak, kalabalık melekler arasındaki uzun bir tartışmadan sonra gayet dinlendirici gelebilir. Bazen asteroitten asteroide sek sek oynuyorum, çok eğlenceli oluyor.

Cecilie her şeyin fazlaca kolay geldiğini düşünüyordu.

- Bence yalan söylüyorsun, dedi.

Ariel'in mavi-yeşil zümrüt gözlerine baktı ama kötü bir ifadeyle karşılaşıp hemen bakışlarını çevirdi.

- Yazık, dedi Ariel. Çünkü melekler yalan söylemez ve eğer sen buna inanmıyorsan herhalde benim de melek olduğuma inanmıyorsundur.

- O halde anlat, dedi Cecilie asık bir suratla.

- En eğlenceli bulduğum şey bir kuyrukluyıldızda oturmaktır.

- Bir kuyrukluyıldızda mı?

- Evet, mesela Halley kuyrukluyıldızında. Güneşin etrafında dönmesi 76 yıl sürüyor. Yörüngesi çok uzak olmasına rağmen uzaydaki hızı çok yüksek. Bir kuyrukluyıldızda oturmak belki hızlı bir tepeden inmeye benzetilebilir. Aradaki tek fark, yeniden inmek için tekrar tepeye tırmanmak gerekmiyor.

- Bak sen, dedi Cecilie. Ben de böyle bir şey yapmak isterdim. Ama meleklerin de bu kadar oyun meraklısı olduklarını bilmiyordum.

Ariel Cecilie'in gözlerinin içine baktı:

- Sana söylediğim gibi Tanrı Adem ile Havva'yı ağaçlar arasında koşsun ve saklambaç oynasınlar diye yarattı. Çünkü içinde oynayacak çocuk olmadan büyük bir bahçe yaratmanın ne anlamı var ki?

Cecilie başını salladı, Ariel devam etti:

- Tüm güzelliklerden faydalanacak melekler de olmasa,

uzayda bulunan milyarlarca yıldızın, gezegenlerin, aylar ve asteroitlerin de bir anlamı olmazdı.

Cecilie hâlâ şüpheliydi:

- Her şey çok güzel geliyor kulağa. Ama din derslerinde senin söylediklerinden en ufak bir bahis bile yok.

Ariel buna cevap vermedi. Bambaşka bir şey söyledi:

- Tanrı eğer her şeyi sırf gösteriş olsun diye yaratsaydı, çok benmerkezci olurdu. Uzayda yaklaşık olarak yüz milyarlarca galaksi bulunuyor ve her galakside de yaklaşık olarak yüz milyarlarca güneş var. Şimdi kaç tane ay ve gezegen olduğunu da sen düşün, tabii asteroitleri saymadan. Çok melek olmasına rağmen, gezecek az yerimiz var diye şikayet edemeyiz. Zamanımız az diye de şikayet edemeyiz.

- Tabii, orası öyle.

- Uzayı bir arada tutan bizleriz, Cecilie. Tanrı'nın hiçbir zaman omuzlarında kargaları olmadı ama daima etrafında bir melek ordusu vardı.

Cecilie değneği ile kar'ı eşelemeye başlamıştı:

- Bu şeyler hakkında bir kitap yazsaydın herhalde bir ya da iki Nobel ödülüne layık görülürdün.

- Neden iki?

- Biri teoloji diğeri de astronomi dalında. Tabii bunları bir ödülde toplamazlarsa. En kötü ihtimalle de Nobel ödülünü hayal dalında alırdın. Bunu da hak etmiş sayılırdın.

Ariel güldü:

- Ben ciddi araştırmacılarla yarışmaya katılmak istemem. Onlar doğadaki her şeyi mikroskop ve teleskoplar ile açıklayabileceklerini sanırlar. Ve sadece tartılabilen ve ölçülebilen şeylere inanırlar. Ama her şeyi sadece yarım yamalak anlayabilirler. Her şeyin aynadaki bir muamma olduğunu kavramıyorlar. Bir melek ölçülüp tartılamaz. Bir aynayı mikroskopta incelemek de hiçbir işe yaramaz. Varılan sonuç sadece kendi yansımanı daha net bir şekilde görmek olur. Bu durumda biraz hayal kurmak daha iyi bence.

Cecilie daha hararetli bir şekilde karı eşelemeyi sürdürdü. Dedi ki:

- Ben de asteroitlerde sek sek oynamak, ayda bale yapmak isterdim veya kendimi uzayda hızla dönen bir kuyrukluyıldıza atıp gezmek isterdim. Gökteki her şey bunlardan ibaret mi, ne dersin?

- Evet?

- Birçok insan öldüğümüzde gökyüzüne gittiğimizi düşünüyor, bu doğru mu?

Ariel derin bir nefes aldı:

- Siz *şimdi* oradasınız. Burada ve şu anda. Bence kavga dövüşü bırakmalısınız. Tanrı'nın gözleri önünde kavga etmeniz hiç iyi bir davranış değil.

- Sorduğum soruya cevap vermedin.

- Geliyor ve gidiyorsunuz. Kendi yolunuza gidiyor ve geliyorsunuz. Bunu yıldızlar ve gezegenler de yapıyor.

- Laf!

Cecilie değneğini kara gömdü.

- Kızdın mı Cecilie?

Meleğin haklı olduğunu biliyordu ama şimdi birazcık kızgın olmaya hakkı var gibi geliyordu ona. Dedi ki:

- Hep, insanların etten ve kemikten olduklarından bahsettin. Ama etten ve kemikten olan hiçbir şeyin ebediyen yaşayamayacağını da söyledin. Bu gayet üzücü bence, ben de şöyle birkaç bin yıl asteroitler arasında sek sek oynamak ve sonra iki milyon yıllık tatilimi uzak galaksilerin egzotik gezegenlerinde geçirmek isterdim. Bundan ötürü ebedi bir hayatımızın olup olmadığını mutlaka öğrenmek istiyorum.

Cecilie eliyle ağzını kapadı. Tüm bu lafları nereden bulmuştu?

Ariel dedi ki:

- Kimsenin "ebedi hayat"ı yoktur, en azından cennetteki meleklerin. Çünkü melekler yaşamaz. Dolayısı ile hiçbir şey hissetmez ve büyümeyiz. Daha önce bundan bahsetmiştik.

Cecilie kara baktı.

- Sizin böyle ebediyen gezegenler ve yıldızlar arasında uçuşurken, yaşamamaktan şikayet etmenizi aptalca buluyorum.

- Senin rüyalarında boş plajlarda uçman gibi, diye cevap

verdi Ariel. Tüm hayatının da böyle bir rüya olduğunu düşünsene!

Cecilie omuzlarını silkti:

- Rüya ebediyen devam etse ve biraz da neşeli ve güzel olsa sanırım rüyayı hayata tercih ederdim. Sen neyi tercih ederdin? Birkaç yıl insan hayatı mı, yoksa ebedi melek hayatı mı?

- Ne senin ne de benim böyle bir seçeneğimiz var. Bunu geçelim. Hem bir kez de olsa bütün evreni seyretmek hiç yoktan iyidir. Henüz yaratılmamış olanların da yaratılmayı isteme hakları yoktur zaten.

Cecilie Ariel'in son sözlerini düşündü. Bir kez daha bütün konuşulanları düşündü ve sonunda:

- Ama belki kısa bir süre yaşamaktansa hiç yaratılmamayı tercih ederler. Yaratılmasalar neyi kaçırdıklarını da bilemezler.

Ariel söylediklerine cevap vermedi. Birden yerinden fırlayıp eve doğru bir göz attı.

- Saat üç. Onlar uyanmadan dönmeliyiz.

Cecilie yokuştan aşağı koyuldu. Onun yanında Ariel uçuyordu. Ağaçların sık olması önemli değildi, çünkü Cecilie yokuştan aşağı ayakta inebiliyordu ve Ariel de sisin içinden geçiyormuş gibi ağaçların içinden hızla geçiyordu. Az sonra ahıra giden son yokuştan yukarı çıkıyorlardı.

Ariel Cecilie'i başlığından yakaladı ve:

- Kalanı yürürsek başaramayacağız, dedi.

- Başaramaz mıyız?

Ariel'in cevap vermeye bile zamanı yoktu. Cecilie'i anorağından yakalayıp havaya kaldırdı. Bir saniye sonra kapalı pencereden içeriye dalmış, odanın ortasında duruyorlardı. Cam hâlâ tek parçaydı. Cecilie de öyle; kayakları hâlâ ayaklarındaydı. Yerlere sular damlamaya başladı.

- Ne derler acaba? diye fısıldadı Cecilie.

Utangaç bir şekilde yeri ve kayakları gösterdi.

- Bunu ben hallederim, dedi Ariel.

Cecilie kayaklarını ve giysilerini çıkardıktan sonra geceliğini giyip yatağına daldı. Ariel'in inanılmaz bir çabuklukla

onun giysilerini katlayıp dolaba yerleştirdiğini gördü. Kayaklarını ve değneklerini duvara yasladı. Sonra birkaç kere kayaklara ve yere üfleyince su ve karlar yok oldu. Cecilie'in ay ışığında bir gezintiye çıkmış olduğunu artık kimse anlayamazdı.

- Harika! dedi Cecilie ve uykuya daldı.

VIII

Gözlerini açtığı zaman babası yatağın önündeki iskemlede oturuyordu.

- Saat kaç? diye sordu Cecilie.

- Yedi.

- Çoktan beri mi buradasın?

- Sadece birkaç saatten beri.

Akşamki kayak turu şimdi aklına geldi. Odanın etrafına baktı. Kayaklarını kullandığını kimse anlamayacaktı.

Belki bu, geçen gece değildi. Belki Cecilie'in hatırlamadığı birkaç gün geçmişti üzerinden.

Daha evvel kendini hiç bu kadar halsiz hissetmemişti. Ariel ile yaptığı kayak turundan dolayı mıydı acaba?

- Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, dedi.

Babası elini tuttu.

- Zaten hiç iyi değilsin.

- Bugün ayın kaçı?

- 22 Ocak.

- Neredeyse Noel gecesinden bir ay sonra.

Babası başıyla onayladı:

- Birazdan annen iğne yapmaya gelir.

- "İğne yapmaya"...

- Evet, şimdi banyoda.

- Her şeyden bıktım artık.

Babası elini sıktı:

- Haklısın, dedi.

Cecilie babasına bakmaya çalıştı.

- Ben büyüdüğüm zaman astronomi okuyacağım.

- Bu... Gerçekten de heyecan verici bir şey.

- Sonunda birinin her şeyi keşfetmesi gerekir.

- Neden bahsediyorsun?

- Ben hastayım baba...

- Haklısın.

- ... Ama sizler geride kalanlar olacaksınız. Demek istediğim, biri her şeyin birbirine nasıl bağlandığını bulmalı. Bu böyle devam edemez.

- Bilim her geçen gün biraz daha ilerliyor...

- Meleklere inanıyor musun?

- Bunu niçin merak ediyorsun?

- ... Tanrı'ya inanıyor musun?

- Evet. Sen de inanıyorsun, değil mi?

- Bilmiyorum... Ama keşke o kadar cansıkıcı olmasaydı. Hemen hemen her asteroitte bir meleğin oturduğunu biliyor muydun? İsterlerse orada sonsuza kadar oturup eğlenebilirler. Tırnaklarını kesmeleri ya da dişlerini fırçalamaları bile gerekmez. Diğer melekler de güneşin etrafında hızlı hızlı dönen kuyrukluyıldızların üzerinde oturuyorlar. Sonra da dünyaya bakıp et ve kemikten bir insan olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorlar...

- Hayal görüyorsun galiba.

- ... Büyük Tanrı ise rahat bir şekilde oturuyor ve sadece cennetteki meleklere gösteriş yapmak için bizi bir sabun köpüğü gibi üflüyor!

- 0 böyle bir şey yapmaz!

- Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun. Kocaman kötü bir varlık da olabilir.

- Biz her şeyi anlayamayız, Cecilie.

- Bunu daha evvel duydum. Biz sadece yarım yamalak anlıyoruz. Biz hepsini aynadaki muamma olarak görüyoruz.

- Evet, bunlar çok akıllıca sözler.

Cecilie ona çaresizce baktı.

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Cecilie daha çok şey söylemek istiyor, ama gücünün yetip yetmeyeceğini bilmiyordu. Babasının onun aklındaki kelimeleri ağzını açmadan da anlayabilmesini arzuladı.

- Girit'e seyahatimizi hatırlıyor musun?

Babası gülmeye çalıştı.

- Nasıl unutabilirim ki?

- Peki uçak yolculuğunu?

- Evet, bize giderken patates salatalı piliç, dönerken de biber soslu köfte verdiklerini bile hatırlıyorum.

- Yemekten bahsetme, baba. Benim demek istediğim; ben pencereden dışarı, aşağıdaki dünyaya bakıyordum.

Başka bir şey söylemedi. Ama havada oturup bütün şehirlere, yollara, dağlara ve tarlalara baktığını düşünüyordu. Eve dönerken önce bulutların üstünden uçmuşlardı. Sanki gök ile yer arasında süzülüyordu. Norveç'e çok geç bir saatte vardılar. Gardermoen hava alanına inerken Noel pamuğunu andıran bulutların arasından uçtular. Aşağıda, renkli elektrik ışıklarından oluşan bir masal dünyası açılmıştı.

Cecilie:

- Dünyaya geldiğimiz zaman, tüm dünya bize hediye olarak verilir.

Babası evet dedi. Cecilie'in bahsedecek bu kadar çok şeye sahip olması sanki hoşuna gitmemişti.

- Ama sadece biz gelmiyoruz dünyaya. Aynı şekilde dünya da bize geliyor, diyebiliriz.

- Aynı şey sayılır.

- Sanki bütün dünyanın sahibi benim, baba.

Babası, Cecilie'in diğer elini de tuttu:

- Bir bakıma doğru bu.

- Sadece bu evin değil... Ravnekollen'in... Aşağıdaki nehrin de. Girit'teki Lasithi ovası da biraz bana ait ve bütün Santorini adası benim. Sanki Knossos'taki eski şatoda da ben oturmuşum. Gökteki güneş, ay ve bütün yıldızlar da bana ait, çünkü hepsini *gördüm*.

Babası komodinin üzerindeki çanı kaldırıp çaldı. Niye öyle yaptı? O da hasta mı acaba?

Cecilie devam etti:

- Hiçkimse bunları benden alamaz. Onlar her zaman *benim* dünyam olacak. Bunlar sonsuza kadar benim dünyam kalacak.

Annesi odasına girdi. Babası oturduğu yerden kalktı ve odayı koşarak terk etti. Cecilie'in yanında o kadar çok oturmuştu ki herhalde tuvalete gitmesi gerekiyordu.

- Cecilie?

Annesine doğru dönerek suçlayan bir ifade ile baktı.

- Cecilie!

- İğneyi hemen yapıp bitirir misin, anne? Uzun uzun konuşmamıza gerek yok.

İğne yapıldıktan sonra herhalde uyuyakalmıştı ki uyandığında yatağın önündeki iskemlede Ariel oturuyordu. Kendini anne ve babasıyla birlikte olduğundan daha iyi hissetti. Belki de melek ile birlikteyken daha sağlıklı oluyordu.

- İyi uyudun mu? diye sordu Ariel.

Yatağın kenarına oturup pencereye doğru baktı ve dışarının aydınlık olduğunu fark etti.

- Gündüz, dedi. Bazen karıştırıyorum.

Ariel esrarengiz bir şekilde başını salladı:

- Dünya durmadan dönüyor, dönüyor.

Cecilie güldü. Neden güldüğünü kendisi de bilmiyordu ama dünyanın kendi etrafında dönüp durması düşüncesi komik gelmişti. Dedi ki:

- Biri dünyanın bir tiyatro sahnesi olduğunu söylemiş. O halde döner sahneli bir tiyatro olmalı.

- Tabii. Ama neden böyle olduğunu biliyor musun?

Cecile omuzlarını silkti:

- Bir şey fark etmez, çünkü ben döndüğünü fark etmiyorum. Bana göre biraz atlı karınca gibi olabilirdi. Öyle olduğunu bir düşünsene... O zaman dönme dolap sahipleri iş yapamazdı.

Ariel iskemleden yukarı doğru yükseldi ve odanın içinde yavaş yavaş uçarak çalışma masasının üzerine oturdu. Cecilie'e baktı:

- Dünya uzayda, insanlar çeşitli yönlere bakabilsinler diye dönüyor. Böylece dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın, gökyüzündeki bütün yıldızları ve neredeyse her şeyi görebiliyorsunuz.

- Bunu hiç düşünmemiştim.

Ariel kendinden emin bir şekilde başını salladı ve sözlerine devam etti:

- İster Jessheim'da ister Cava'da otur, cennetin ihtişamın-

dan en küçük bir parça bile senden saklanmamalı. Yeryüzündeki insanların sadece yarısının güneşin ışınlarını yüzlerinde hissedebilmeleri veya insanların yarısının ayı hilâl şeklinde bile göremeyecek olmaları ne büyük haksızlık olurdu. Güneş ve ay dünyadaki tüm insanlara aittir.

- Tanrı onun için mi topacı çevirdi?

- Öyle! Ama sadece bu yüzden değil...

- Anlatsana...

- Aynı zamanda melekler de, hangi gök cisminde otururlarsa otursunlar, tüm dünyayı görebilirler. Dönen bir gezegeni gözlemek, sadece bir yüzü görülebilen bir gezegeni gözlemekten daha kolay.

Cecilie, Ariel'in biraz fazla heyecanlı olduğunu düşündü. Durmadan konuşuyordu ve şimdi ayaklarını da sallamaya başlamıştı.

- Sanırım sana daha önceden bizim röntgen gözlerimiz olduğunu söylemiştim, dedi Ariel. Ama tele gözlerimiz de olduğunu söylemedim belki.

- Yani, galaksideki uzak, aptal bir gezegende oturup dünyadaki insanları görebileceğinizi mi demek istiyorsun?

- Tabii. Orada konuşulacak fazla bir şeyler olmuyor, yani! Fakat o aptal gezegende rahatça oturup yukarıdaki dünyaya bakarak göksel tiyatroyu takip edebiliriz, bu sahneler Girit'te ya da Kløfta'da yaşansa bile.

- "Göksel Tiyatro" mu?

- Evet. Dünya, Cecilie. Siz dünyalıların hayatı tıpkı sonsuz bir tiyatro eseri gibi, geliyorsunuz ve gidiyorsunuz. Uzun bir oyundur bu...

Cecilie yatağın kenarında birkaç saniye kıpırdamadan oturdu. Ve dedi ki:

- Kötü şeyler söylüyorsun!

İskemleye kuvvetlice vurdu:

- Eğer bu doğru olsaydı, çok haksızca olurdu.

Ariel biraz kırılmış gibi duruyordu fakat ayaklarını sallamaya devam etti:

- O halde bu konuyu kapatalım.

- Daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyorum.

Bir anda Ariel ayaklarını sallamaya bıraktı ve dedi ki:

- Sen kızgınsın, Cecilie.

- Ne olmuş yani?

- Ben bu yüzden buradayım.

Cecilie yere doğru baktı:

- Dünyanın neden biraz daha değişik yaratılmadığını anlamıyorum.

- Bu konuda daha önce konuşmuştuk. Birçok kez güzel resim çizmeyi denediğine eminim ama sonuç düşündüğünden farklı oldu...

- Bu, hemen her zaman oluyor. Heyecanlı olan da bu! Ne çıkacağını bilmiyorsun.

- Yani yaptığın resim üzerinde iktidarın yok.

Cecilie cevap vermedi. Uzun bir aradan sonra dedi ki:

- Eğer bir şey çizecek olsam ve çizeceğim şeyin canlanacağını bilseydim, bir tek çizgi çizmezdim. Bütün renkli ve hırslı kalemlere karşı kendilerini savunamayacak bir şeye hayat vermeye hiçbir zaman cesaret etmezdim.

Melek omuzlarını silkti:

- Ama buna rağmen çizdiklerin her şeyi yarım yamalak anlayacaklardı. Bütünle yüz yüze gelmeyeceklerdi.

Cecilie derin bir nefes aldı:

- Bütün bu sırlar yavaş yavaş sinirlerime dokunmaya başladı.

- Yazık. Çünkü gerçek amacım bu değildi.

- Bir salak bir zamanlar demiş ki en önemli şey olmak ya da olmamaktır. Her geçen gün adama daha da hak veriyorum. Ya da kadına ama ruhsal dünyada cinsiyetin önemli olmadığını daha önce söylemiştin...

- "Olmak ya da olmamak" diye tekraladı Ariel. Doğru söylemiş, çünkü ikisi arası bir şey yok.

- Demek istediğim, dünyaya yalnız bir kere geliyoruz. Ve hiçbir zaman geri dönmüyoruz!

- Senin çok hasta olduğunu biliyorum, Cecilie...

Cecilie, Ariel'in sözünü kesti:

- Benim neyim olduğumu sormaya hakkın yok. Kimsenin hakkı yok, cennetteki meleklerin bile.

- Sana, sadece seni teselli etmek için geldiğimi söylemek istiyorum.

Cecilie bıkkın bir şekilde:

- Teselli etmek, aman Tanrım!

Ariel çalışma masasından yükseldi ve odanın içinde uçmaya başladı.

Cecilie dedi ki:

"Yaşlanıp sonunda öldüğüm zaman ben yeniden çocuk olacağıma inanıyorum. Ve sizin gibi cennette yaşamaya devam edeceğim. Bir tür Odin'in kargaları olacağız. Bu da kötü bir şey değil...

- Öyle mi? diye sordu Ariel.

-"Öyle mi? Öyle mi?" *Sen* bunu çok iyi biliyor olmalısın!

Ariel havada, yatağın önünde uzandı. Eski inci kolye ve Yunan kedi takvimi gölgede kaldı.

Kararlı bir şekilde "Yo" dedi.

- Hem dünyanın hem de cennetin yaratılışı, dünyadaki insanlar için de, cennetteki melekler için de anlaşılamayan bir sır.

- O zaman babamla da, anneannemle de konuşmak aynı şey.

- Evet, dedi. Onlar da Tanrı'nın büyük sırrının içinde yer alıyorlar.

Cecilie, Ariel'e doğru baktı:

- Sen Tanrı ile karşılaştın mı? Kişisel olarak demek istiyorum.

- Onun küçücük bir parçası ile şu anda yüz yüze oturuyorum. Çünkü, ben onun küçük insanlarını gördüm ve konuştum ve dolayısıyla onu gördüm ve konuştum.

Cecilie bu konuda biraz düşündü:

- Eğer Tanrı ile tanışmanın tek yolu bu ise, o zaman ona hesap sormak biraz zor.

Ariel güldü:

- O zaman Tanrı kendi kendine hesap sormuş olacaktır.

Oda tümüyle sessiz kalmıştı ki Ariel sözüne devam etti:

- Sen Tanrı'dan şikayet ederken, belki de kendini yargılayan Tanrı'dır. Haçta asılı iken onun ne dediğini unuttun mu?

Cecilie evet işareti yaptı. Bu son günlerde anneannesi ona İncil'i çok okumuştu ama bu bölümü hatırlamıyordu.

- O zaman sen söyle!

Ariel: "Tanrım, Tanrım, neden beni bıraktın?"

Birdenbire Cecilie anladı. Bunu hiç düşünmemişti. Eğer İsa Tanrı'ysa, o zaman Tanrı haçta asılı iken kendi kendine konuşuyor olmalıydı. Belki de havarileri ile konuşuyorken de kendi kendine konuşuyordu. İsa hapse atılırken uyanık kalmayı başaramadılar bile.

- "Tanrım Tanrım, neden beni bıraktın?" diye tekrarladı Cecilie.

Ariel biraz daha yaklaştı. Zümrüt gözleri ile ona bakarak dedi ki:

- Hadi söyle, Cecilie! Tekrar ve tekrar söyle. Çünkü gökkubbede yanlış olan bir şeyler var. Bu büyük çizimde yanlış olan bir şeyler var.

Cecilie düşüncelerini toplamaya çalıştı.

- Diğer tarafta neler olduğunu gerçekten bilmiyor musun? diye sordu.

Kel başı ile hayır dedi:

- Biz her şeyi bir aynada görüyoruz. Şimdi sen camın içinden öteki tarafa biraz göz atabildin. Ben bütün aynayı parlatamam. Eğer aynayı daha da parlatabilseydim, daha fazlasını görebilirdin belki ama o zaman sen kendi kendini tanıyamayacaktın.

Cecilie ona şaşırmış bir şekilde baktı:

- Ne derin bir düşünce, dedi.

- Evet. Ve et ve kemik olan birisi daha fazlasını göremez. Çünkü et ve kemik sığ sulardır. Ben her zaman dipteki kum ve taşları görebilirim.

- Bu doğru mu?

- Evet. Et ve kemik, su ve topraktır. Fakat Tanrı size kendi ruhundan bir şeyler üfledi. Bu yüzden sizin içinizde Tanrı'nın

bir parçası vardır.

Cecilie ellerini açarak:

- Ne diyeceğimi bilemiyorum, dedi.

- Kendi kendini tebrik edebilirsin...

- Bugün benim doğum günüm değil ki!

Ariel başını salladı:

- Kendi kendini tebrik edebilirsin çünkü sen, gökkubbedeki alevli güneşin etrafında garip bir seyahate katılmaya hak kazanmış bir insansın. Orada sonsuzluktan küçük bir parçayı yaşadın. Sen evreni seyrettin, Cecilie! Bu şekilde, çizildiğin kâğıttan yukarı bakma fırsatın oldu. Yine bu şekilde, kendi ululuğunu cennetin aynasında görme şansını elde ettin.

Ariel o kadar ciddiydi ki Cecilie onun cümlelerinden korktu.

- Daha fazla bir şey söylememelisin. Korkuyorum ve daha fazla dayanamayacağım.

- Bir şey daha! dedi.

Onun gözlerine Ege denizinden daha temiz ve derin bir şekilde baktı:

- Bütün yıldızlar bir kere düşer. Fakat bir yıldız, cennetteki büyük ateş topunun sadece küçük bir kıvılcımıdır...

Bir anda kayboldu. Aynı anda Cecilie de uyuyakalmıştı. Tekrar uyandığında annesi, babası ve anneannesi yatağın önünde oturuyorlardı.

- Hepiniz buradasınız.

Herkes başını evet anlamında salladı. Annesi bir bez ile onun ağzını ıslattı.

- Lasse nerede?

- Deden ile dışarıda buzpateni yapıyor.

- Anneannem ile konuşmak istiyorum.

- Babanla ben dışarıya çıkalım mı?

Evet işareti yaptı.

İkisi birlikte sessizce odayı terk ettiler.

Anneannesi Cecilie'in elini tuttu.

- Bana Odin'den bahsettiğini hatırlıyor musun? diye sordu Cecilie.

- Tabii ki hatırlıyorum.

- Omuzlarında birer karga varmış. Her sabah dünyaya bakmak ve kontrol etmek için uçarlarmış. Sonra Odin'e geri dönüp gördükleri her şeyi anlatırlarmış.

- Şimdi sen bana anlatıyorsun, dedi anneannesi.

Cecilie başka bir şey söylemediği için devam etti:

- Bir bakıma Odin kendi kendine dolaşıyormuş. Kıpırdamadan kendi tahtında oturmasına rağmen, kargalarının kanatları ile dünyayı gezebiliyormuş. Kargalar çok kuvvetli bir görüş gücüne sahiptir...

Cecilie onun sözünü keserek dedi ki:

- Zaten onu demek istiyordum...

- O ne?

- Keşke benim de öyle iki tane kargam olsaydı. Veya en azından ben onlardan biri olabilseydim.

Anneannesi Cecilie'in ellerini biraz daha sıkı tuttu:

- Şu anda bu tip şeylerden bahsetmeye lüzum yok.

- Senin anlattığın bütün şeyleri unutmaya başladım zaten, dedi Cecilie.

- Bence sen çok iyi hatırlıyorsun.

- Bir şey güzel olduğu zaman hüzünlü olduğumuzu mu söyledin, yoksa bir şey hüzünlü olduğu zaman güzelleştiğimizi mi söyledin?

Anneannesi ona cevap vermedi, sadece Cecilie'in bileklerini tutarak gözlerine baktı.

- Yatağımın altında bir not defteri var, dedi Cecilie. Onu alır mısın?

Anneannesi Cecilie'in bir elini bırakıp yatağın altına eğildi ve Çin günlüğünü aldı. Keçeli kalemini de buldu.

- Benim için bir şey yazar mısın? diye sordu Cecilie.

Anneannesi öteki elini de bıraktı ve Cecilie yazdırdı:

- Biz her şeyi aynada bir muamma olarak görüyoruz. Bazen aynanın içine bakabilir ve diğer tarafta neler olduğunu bir parça keşfedebiliriz. Ama aynayı bütünüyle parlatırsak daha çok şey görebiliriz. Ancak o zaman da kendimizi tanımaz oluruz.

Anneannesi başını günlükten kaldırdı.

- Ne derin bir düşünce, değil mi? diye sordu Cecilie.

Anneannesi başıyla evet dedi ve birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı doğru süzüldü.

- Ağlıyor musun? diye sordu Cecilie.

- Evet, şimdi ağlıyorum, yavrum.

- Güzel olduğu için mi yoksa acıklı olduğu için mi ağlıyorsun?

- Her ikisi de.

- Dahası da var ama...

- Sen devam et.

- Eğer bir şey çizecek olsam ve çizeceğim şeyin canlanacağını bilseydim, bir tek çizgi çizmezdim. Bütün renkli ve hırslı kalemlere karşı kendilerini savunamayacak bir şeye hayat vermeye hiçbir zaman cesaret etmezdim.

Bütün odayı sessizlik kapladı. Evin geri kalan kısmı da sessizdi.

- Sen ne dersin? diye sordu Cecilie.

- Çok güzel...

- Daha yazabilir misin?

Anneannesi tekrar ağladı. Başıyla evet dedi ve Cecilie devam etti:

- Hem dünyanın hem de cennetin yaratılışı, dünyadaki insanlar için de, cennetteki melekler için de anlaşılamayan bir sır.

Yukarıya baktı:

- Sadece bir şey daha var.

Anneannesi tekrar evet dedi ve Cecilie devam etti:

- Bütün yıldızlar günün birinde düşer. Fakat bir yıldız, cennetteki büyük ateş topunun sadece küçük bir kıvılcımıdır...

IX

Bir öğleden sonra Cecilie ardıçkuşunun sesiyle uyandı. Annesi yatağının yanında oturuyordu.

- Pencere neden açık? diye sordu Cecilie.

- Hava o kadar güzel ki sanki ilkbahar.

- Karlar eridi mi?

- Hayır.

- Nehirde hâlâ buz var mı?

- Evet ama şimdi çözülmeye başlamıştır, dedi annesi.

Cecilie Ariel'i düşündü. Ariel'i son gördüğünde çok ciddiydi. Son göksel sırları açıkladığı için miydi acaba?

Cecilie'in yanında her zaman birisi duruyordu. Bir akşam Cecilie, yanında hiç kimsenin kalmaması için dua etti.

- Her zaman birimiz senin yanında kalacağız, diye ona güven vermek istedi babası.

Cecilie:

- Neden? diye sordu.

Kimse cevap vermeyince Cecilie:

- Bir şey olursa çanı çalabilirim.

Babası onun saçlarını okşadı:

- Belki kuvvetin yetmez.

- O zaman sizi uyandırması için bir melek yollarım.

Anne ve babası birbirlerine baktılar. Cecilie:

- Benim kaçacağımı düşünmüyorsunuz, değil mi?

Babası hayır işareti yaptı fakat annesi dedi ki:

- Tıpkı bebekliğindeki gibi yanında oturuyoruz.

- Neden böyle birden kuş yuvasından uçacak korkusuna kapıldınız?

Odasını terk etmeleri için neredeyse onları kovacaktı.

Biraz sonra uyandığı zaman, Ariel pencerenin kenarında oturuyordu.

- Uyurken çok güzelsin, dedi Ariel.

- Ama ben konuşmak istemiyorum! Dışarıya çıkmak istiyorum!

- Halin var mı?

- Eh işte. Bütün buzlar erimeden önce nehri görmek istiyorum.

Ariel derin bir nefes alarak:

- Üzerine bir sürü şey giymen gerekecek.

- Ama dışarı çıkmak istiyorum, diye ısrar etti Cecilie.

- Peki, kısa bir gezi o zaman.

Ariel dolaptan kışlık elbiseleri çıkartmasına yardım etti.

Cecilie, kararlı bir ses ile:

- Ve bu gece kızağa bineriz, dedi.

Ariel gülümsedi:

- İlk kez kızağa bineceğim.

- En azından bu sene ilk, diye düzeltti Cecilie.

Giyindikten sonra beraberce kitaplıktaki yarı-değerli taşlara baktılar.

Cecilie:

- Onlar dünyanın neredeyse tüm ülkelerinden geliyorlar. Her bir taş yeryüzünün küçük bir parçasıdır.

- "Yeryüzünün küçük bir parçası" diye tekrarladı Ariel.

Sonra Marianne'nin hediye ettiği kelebeği gösterdi:

- Ama o değil?

Cecilie ona cevap vermedi, sadece kelebeği ceketinin cebine koydu.

- O şimdi dışarı çıkıp uçacak, dedi.

- "Dışarı çıkıp uçmak" diye tekrarladı Ariel. "O şimdi dışarı çıkıp uçacak."

- Ama ilk önce herkesin uyuyup uyumadığını kontrol etmelisin.

Ariel kurnaz gözlerle:

- Birlikte kontrol edelim mi? dedi.

Koridora çıkıp kızağı merdivenin yanında bıraktılar. Sonra sessizce Cecilie'in anne ve babasının yatak odasına girdiler. Kapı açıktı. Tam kapının yanında yan yana durdular. Cecilie parmağıyla "Şşş!" diye fısıldadı.

Oda yarı karanlıktı. Sadece ahırın kapısındaki lambanın ışığı pencereden sızıyordu.

Annesi ve babası birbirlerine sarılmış, uyuyorlardı.

- Uyurken çocuk gibi görünmüyorlar mı sence? diye fısıldadı Ariel.

- Evet. Ne rüya gördüklerini merak ediyorum...

Tekrar koridora çıktılar ve Lasse'nin odasına girdiler. Yerde bir dağ gibi lego parçaları duruyordu. Cecilie legolara basmamak için çok dikkatlice yürüdü.

Ariel ise yerden birkaç santimetre yükseldi.

Cecilie küçük kardeşini ne kadar çok sevdiğini anladı ve gözlerindeki birkaç damla gözyaşını sildi. Tuhaf değil mi, birisini sevdiğinden ötürü insanın gözleri yaşla doluyor? Bu son haftalar Lasse ile o kadar az beraber olmuştu ki şimdi ona yabancı bir çoçuk gibi geliyordu.

Kızağı alıp sessizce merdivenlerden indiler.

- Anneannem ve dedem yandaki küçük evde oturuyorlar, diye fısıldadı Cecilie.

- Evet, fakat şu anda anneannen salondaki kanepede uyuyor.

İçeriye baktılar ve Ariel'in dediğinin doğru olduğunu gördüler. Anneanne orada giyinik, üzerinde yalnız ufak bir battaniye ile uyuyordu.

Cecilie, son zamanlarda anneannesinin kanepede uyuduğunu biliyordu.

Annesi, dedesi horladığı için böyle olduğunu söylemişti. Anneannesi, Cecilie'e yapılacak olan iğnelerde annesine yardım etmek için orada uyuduğunu söylemişti.

- Dünyanın en iyi anneannesi, diye fısıldadı Cecilie.

- Biliyorum, dedi Ariel.

- Sadece benim anneannem olduğu için değil. Hakikaten dünyanın en iyi anneannesidir.

- "En iyi anneannesi" diye tekrarladı Ariel. "Dünyanın en iyi anneannesi".

Dışarıya çıktılar ve dış kapıyı kapattılar. Çok soğuk bir kış gecesiydi ve gökyüzü gündüz aydınlığı yaratan, parlak yıldız-

larla doluydu. Bu gece ay ışığı yoktu ve bu yüzden yıldızlar daha da parlaktı. Sadece kapkaranlık olduğu zaman, karanlık, yıldızların tüm ışığını emiyordu.

Cecilie avludan karşıya, kızağını çekerek koşuyordu. Anneannesi kızağa kalın bir ip bağlamıştı. Annesine göre bunun acelesi yoktu ama Cecilie ve anneanne büyük bir gizlilik içerisinde bu işi halletmişlerdi.

Avludan aşağı, neredeyse nehre kadar, fazla dik olmayan tepeler uzanıyordu. Cecilie hemen kızağına oturdu. Ariel'e doğru dönerek:

- Sen de kaymak istiyorsan atla! diye bağırdı.

Ariel onun yanına oturdu. Kar çok sertti ve hızla aşağıya kaydılar, ancak nehrin yakınındaki çalılara yaklaşınca durabildiler.

Cecilie gülüyordu.

- Rekor! dedi.

Cecilie kalktı ve Ariel'e doğru döndü:

- Mükemmeldi, değil mi?

- Mutlaka, diye üzgün bir şekilde cevap verdi Ariel. Ama ben hiçbir şey hissetmedim.

- Şimdi nehri geçelim, dedi Cecilie kararlı bir şekilde.

Çalılar arasından geçerek buza ulaştılar.

- Patenlerimi almadım, dedi Cecilie, ama buna rağmen kayabilirim!

Kızağını bırakıp botlarıyla buzun üzerinde kaymaya başladı. Ariel çıplak ayakları ile Cecilie'i takip etti. Ayakları çok kayıyordu herhalde, çünkü komik bir şekilde buzun üzerinde bir patenci gibi dönüşler yapıyordu.

Bir anda buzun oynamaya ve çatlamaya başladığını duydular. Cecilie hızla karşıya doğru koştu, Ariel de peşinden gitti.

Geriye doğru dönüp baktıklarında buzun birkaç parçaya ayrıldığını gördüler. Cecilie'in kızağı nehrin ortasındaki bir buz parçasının üzerinde kalmıştı.

- Kızak! diye bağırdı Cecilie.

Daha başka bir şey demesine gerek kalmadı çünkü Ariel fırladı.

Cecilie, Ariel'in nehrin üzerinde uçacağını ve havadan kızağı tutarak getireceğini düşündü. Ama o, nehir kıyısına geldiğinde, kırık buz parçaları üzerinde yürümeye devam etti. Bazı yerlerde suyun üzerinde bile yürüyordu.

Biraz sonra kızakla geri döndü. Cecilie ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama Ariel kızakla suyun üstünde yürüyormuş gibi geldi ona, sanki Noel Baba geyikleri ve kızağıyla birlikte havada uçuyordu.

- Harika! dedi Cecilie. Kızağı ipinden tutup:

- Marianne'ye gideceğiz! dedi.

Sarı eve kadar koşarak gittiler. Cecilie'in oraya en son gidişinin üstünden aylar geçmişti. Noel'den önce Marianne onu birkaç kez ziyaret etmişti ama bunun üzerinden de haftalar geçmişti.

Kısa zamanda Marianne'nin kapısının önündeydiler. Cecilie kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi.

- Buradan içeri giremeyiz, dedi Ariel ve devam etti:

- Ben içeriye girebilirim, ama ikimiz birden denemesek daha iyi.

Cecilie kurnazca gülümsedi. Sonra samanlığa doğru yürümeye başladı ve Ariel'i çağırdı.

Gururlu bir şekilde:

- Evin anahtarının nerede olduğunu ben biliyorum, dedi.

Anahtarı boş bir boya kutusunun altında buldu hemen. Çünkü bir zamanlar kendi evine gittiği kadar Marianne'nin evine de giderdi.

Kapıyı açtı, yavaş ve sessiz bir şekilde içeriye girdiler. Marianne'nin odasına gitmek için salondan geçmek gerekiyordu. Cecilie duvardaki küçük lambayı yaktı. Ariel küçük bir kardeş gibi peşinden geliyordu. Cecilie dikkatlice Marianne'nin kapısını açtı. Orada, yastığın üzerindeki uzun, kızıl saçlarıyla Marianne yatmış, uyuyordu.

Şimdiye kadar Cecilie kendini çok mutlu ve bir kuş gibi özgür hissediyordu, ta ki Marianne'yi görene kadar. Şimdi ağlamaya başladı. Belki de Marianne uyuduğu için veya onu çoktan beri görmemiş olduğu için.

- Ağlıyor musun? diye fısıldadı Ariel.

- Evet, şimdi ağlıyorum...

Marianne yattığı yerde döndü. Her an uyanabilirdi. Ariel Cecilie'in anorağını çekip:

- Şimdi ona veda etmelisin!

Cecilie anorağının cebinden küçük kelebeği çıkarttı. Yavaşça eğilerek kelebeği dikkatlice Marianne'nin yatağının önüne, yere koydu.

- Bunu niçin yaptın? diye sordu Ariel. Marianne onu sana hediye etmişti.

Cecilie omuzlarını silkti:

- Aman... Onunla bir şey yapamayacağım zaten.

Az sonra arkadaşı yatağında uyandı ama Cecilie ve Ariel o sırada dışarıya çıkmak üzere sa'ondan geçmekteydiler. Dış kapıyı arkalarından kapattılar ve Cecilie anahtarı samanlığa bıraktı. Sonra da kızağa binip dereye inen yokuştan aşağı kaydılar.

Kızak durduktan sonra, Ariel havalanıp Cecilie'in etrafında bir oyuncak bebekmiş gibi uçmaya başladı. Cecilie de kendini hafiflemiş hissediyordu. Kızağında oturmuş, yıldızlı gökyüzüne bakıyordu.

- Bu sonsuzluk, diye iç geçirdi.

- Veya gökyüzü, diye cevap verdi Ariel. Veya gökkubbe.

- Veya evren, diye devam etti Cecilie.

- Veya kozmos, dedi Ariel ve ikisi de gülmeye başladılar.

- Veya uzay!

- Veya âlem.

- Veya gerçeklik!

- Veya sadece dünya.

- Veya büyük bir bilmece, diye sonunda haykırdı Cecilie.

Ariel onaylamış bir şekilde başını salladı:

- Kimsesiz çocuğun çok ismi olur.

- "Kimsesiz çocuk" mu?

- Evet, dedi. Sevilen çocukların çok ismi olmaz. Sokakta bulunan çocukların çok ismi olur; merdivenlerde bulunanların, nereden geldiklerini tam bilmediklerimizin, boşlukta gezinen-

lerin.

- Bu sonsuzluk, diye tekrarladı Cecilie.

Ariel, kızakta oturan Cecilie'in yanına geldi ve:

- Bunu da en iyi gece yarısı görürsün, dedi.

Cecilie ona doğru dönüp daha önce de söylemiş olduklarını tekrar etti. Bu sefer her hecenin üzerine basa basa:

- Ben sadece burada bir kez varım. Ve bir daha hiç geri gelmeyeceğim.

Ariel bunu onaylamamış şekilde ona baktı:

- Sen şimdi sonsuzluktasın. Ve sonsuzluk, sonsuza dek hep geri gelir.

Dere kenarına inip iri buz parçalarının nasıl yavaşça vadiden aşağıya doğru kaydıklarını seyrettiler. Bütün kış sessiz ve sakin olan dere, birden kükreyen sesler çıkarmaya başlamıştı. Dereyi köprüye kadar takip ettiler ve sonra karşı tarafa geçtiler.

Köprünün ortasına geldiklerinde, Ariel suyu işaret edip sordu:

- Bu derenin adı nedir?

- "Bu derenin adı nedir?" diye tekrarladı Cecilie. Sana bunu kaç defa anlattım. Derenin adı Leira.

- Evet. Güzel bir isim. Ve toprak ile bağlantılı, çünkü Leir çamur demek.* Ama göksel aynada toprak bile göğe ait bir şey oluyor.

- Hiçbir şey anlamıyorum doğrusu.

- Leira... diye yineledi Ariel.

Kurnazca gülümsedi:

- Her şeyi aynadaki bir muamma olarak görürsün.

Cecilie omuzlarını silkerken, Ariel:

- "Leira"yı tersten okuyabilir misin?

Biraz sonra:

- Ariel! diye bağırdı Cecilie. Ariel oluyor!

- Kendimi bu vadide hep mutlu hissetmişimdir, dedi Ariel.

Cecilie bayağı etkilenmişti.

Birçok kez Skotbu'ya dönüş yolunda, başını arkaya atıp

* Leir: Norveççe'de çamur anlamına gelir.

gökyüzüne bakmıştı.

Birden kayan bir yıldız gördüler. Ariel eliyle ağzını örtüp:

- Bir yıldız kayıyor, dedi.

- "Bir yıldız kayıyor" diye tekrar etti Cecilie.

Aklına birden Noel ağacının kaybolmuş yıldızı geldi. Ariel bunun nerede olduğunu bildiğini söylememiş miydi?

Arkasından kızağı çekerek Skotbu tepesindeki kırmızı ahıra giden yolda son adımı attıktan sonra, Cecilie Ariel'e dönüp sordu:

- Hatırlıyor musun, sana esrarengiz şekilde kaybolan Noel ağacımızın yıldızından bahsetmiştim?

Ariel'in yüzünde gereksiz bir ifade belirdi:

- Belki o kadar da esrarengiz değildir.

- Tam üstüne bastın! Çünkü sen nerede olduğunu biliyorsun.

Cecilie üşüdüğünü hissetti. O kadar da esrarengiz değil demekle Ariel neyi kastetmişti acaba? Yerini çok önceden madem biliyordu, neden bunu ona daha önce söylememişti?

Tepeye varmışlardı.

- Buraya gel, dedi Ariel. Samanlığın arkasını işaret etti.

Duvardan solmuş bir çam ağacının dalları görünüyordu. Nerdeyse tüm iğneleri dökülmüştü. Kalanlar ise iyice sararmışlardı. Belli ki ağaç tüm kış boyunca karlar altında kalmıştı. Şimdi karlar erimeye başlamışken, ağaç da yeniden belirmişti.

- Geçen seneki Noel ağacımız! diye bağırdı Cecilie.

Birdenbire, onun ve babasının tam bir yıl önce ağacı buraya koymuş olduklarını anımsadı.

Ariel, ağacın üzerindeki karları temizledi. Cecilie o zaman yıldızı görebildi. Hâlâ ağacın tepesinde duruyordu. Bunu nasıl düşünememişti! Kimsenin aklına yıldızı ağaçta bıraktıkları gelmemişti!

Bu solmuş ağaç üzgün ve teselli edilemeyecek gibi görünüyordu. Ağaç Cecilie'e Santorini'deki kara lav plajını hatırlattı. Sadece yıldız değişmemişti. Kış ona hiçbir şey yapamamıştı. Yıldız hiç zarar görmemişti.

Ariel eğilip bir parmağı ile yıldıza dokundu ve yıldız sanki

elektrik verilmiş gibi parladı.

- Ne kadar güzel!

Ariel parmağını çeker çekmez yıldız söndü.

- Bir kez daha yap ne olur, diye yalvardı Cecilie.

Ariel bir kez daha yaptı. Ariel'in parmağını değdirmesi, yıldızın Cecilie'i ve Ariel'i, samanlığın duvarını ve etraftaki karı aydınlatmasına yetiyordu.

Ariel Cecilie'e el salladı. Cecilie artık eve gidip kimse uyanmadan yatak odasına girmelerinin gerektiğini anlamıştı.

Ariel bu gece de onun yatağa girmesine yardımcı oldu. Kızağı eskiden durduğu yere yerleştirdi. Sonra da üfleyerek odayı kardan ve çamurdan arındırdı. Cecilie yatar yatmaz uykuya daldı.

Uyandığında anneannesi ve babası başında bekliyorlardı.

- Gece mi? diye sordu Cecilie.

- Evet, dedi babası. Babası onun elini tuttu ve anneannesi dudaklarını ıslattı.

- Eski Noel yıldızına ne olduğunu biliyorum ben, diye fısıldadı Cecilie.

Anneannesi ve babası birbirlerine baktılar.

- Noel yıldızı mı? diye sordu babası.

- Evet. Samanlığın arkasında duruyor. Geçen seneki ağacın üzerinde unutmuşuz.

Cecilie tekrar uykuya dalmadan önce anneannesine baktı ve yüksek sesle, sanki bir zamanlar ezberlemiş olduğu bir şiiri tekrarladı:

- Sevilen çocukların çok ismi olmaz. Sokakta bulunan çocukların çok ismi olur; merdivenlerde bulunanların, nereden geldiklerini tam bilmediklerimizin, boşlukta gezinenlerin.

X

Cecilie birdenbire uyandı ve gözlerini açtı. Yatağın önündeki iskemlede oturan babasına döndü. Babasının elinde geçen yılki Noel ağacının yıldızı vardı.

Tam olarak neden olduğunu bilemiyordu ancak ailesinin ona inanmış olması Cecilie'i çok mutlu etmişti. Gerçekten ahırın arkasına gidip akşam melek Ariel ile birlikte yerini keşfettikleri yıldızı bulmuşlardı.

- Söylediğim yerde buldunuz, diye mırıldandı. Kelimeleri söylemek biraz zor geliyordu.

Babası yıldızı yorganın üzerine koydu:

- Eski Noel ağacının üzerinde durduğunu nereden biliyordun? diye fısıldadı.

Cecilie gülümsemeye çalıştı:

- Bana söyleyen Tanrı'nın meleklerinden birisiydi.

- Her ne ise, onu tam senin söylediğin yerde bulduk.

- Fakat onun ışımasını sağlayamazsınız, bunu sadece Tanrı yapabilir.

Şimdi odaya hem annesi, hem de anneannesi girdi. Ve peşlerinden dedesi de geldi. Dışarıda, holde beklemiş olmalıydılar. Cecilie'in kendine yardım eden melekten bahsettiğini duydukları zaman içeri girmeye başladılar.

Cecilie onlara doğru baktı. Bugün uzun zamandır hissetmediği kadar zihni açıktı. Keşke bu kadar halsiz olmasaydı...

Yatağının önünde iki iskemle vardı. Annesi boş olan iskemleye oturdu, anneannesi ve dedesi arkasında durarak, ona doğru bakıyordu. Sadece anneannesi gülümsedi.

- Lasse'nin gelmesini ister misin? diye sordu annesi.

- Evet.

Anneannesi Lasse'yi getirmek üzere dışarı çıktı. Onu iterek getirdi, çünkü çok çekingen davranıyordu.

- Merhaba, dedi.

- Merhaba Lasse.

Cecilie ona baktı:

- Jet-ski nasıl gidiyor?

- Güzel...

Sonra kimse bir şey söylemedi. Cecilie komik bir şey söylemeye çalıştı:

- Odanı toplamalısın, seni dağınık!

Komik olmamasına rağmen herkes gülümsedi. Cecilie'den başka kimse geceleyin onun odasına gittiğini bilemezdi.

- Simdi nehirdeki buzlar eriyor, dedi Cecilie.

- Evet, dediler, sonra uzun bir sessizlik çöktü.

Son sözleri, kendisi bunları söyledikten çok sonra bile kulaklarında çınladı. "Şimdi nehirdeki buzlar eriyor." "Şimdi nehirdeki buzlar....."

- Eski Noel yıldızını nasıl da bulduk, dedi anneannesi. Hepimiz ahırın arkasına gittik.

Bu muhteşemdi. Hepsi birlikte ahırın arkasına gittiler. Aynı Cecilie ve Ariel gibi durup karları karıştırmışlar.

- Ama ateşkelebeğini bulamazsınız. Çünkü o başka yere uçtu, dedi Cecilie gururla.

Annesi ayağa kalkarak bir adım attı. Kitaplıkta kelebeği mi aramaya gidecekti acaba?

Fakat anneannesi, onu, fazla ilerlemeden durdurdu.

- Tone! dedi ve oturmasını işaret etti.

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Cecilie, zihnini açık hissetmesine rağmen neden o kadar çok uyumak istediğini anlamadı.

- Sanırım yeniden uyuyacağım, diye fısıldadı. Madem öyle, şimdilik hoşçakalın...

Biraz sonra uyandığı zaman, pencere açıktı ve yatağın önündeki iskemlelerde kimse oturmuyordu.

Bir müddet sonra melek Ariel süzülerek açık olan pencereden içeri girdi. Çalışma masasına oturdu. Cecilie yataktan kalkarak ayakta durdu.

- Yine geldin demek, dedi Cecilie.

Ariel, Cecilie'in sorusuna doğrudan cevap vermedi:

- Benimle biraz uçmak ister misin?

Cecilie güldü:

- Ama ben uçmayı bilmiyorum ki.

Melek Ariel anlayışla içini çekti.

- Saçmalığı bırak. Buraya gel.

Cecilie ona doğru yürüdü.

Ariel onun elini tuttu. Bir anda, açık pencereden dışarıya, ahırların ve arazinin üstüne uçtular. Sabahın erken saatleriydi ve daha güneş yeni bir kış gününe doğmamıştı.

- Mükemmel! dedi Cecilie. Aynı melek gibi!

Uçmak, düşündüğünden daha olağanüstü idi. Aşağıdaki sivri uçlu çam ağaçlarına doğru bakarken karnının gıdıklandığını hissetti. Başını kaldırdığı zaman her yönde kilometrelerce ötesini görebiliyordu. Aşağıdaki Gardermoen, Heksebergåsen, Hurdalssjøen ve Mjøsa'yı parmağıyla işaret etti. Çok uzaktaki Oslo fiyortlarını ve ufuktaki denizi bile görebiliyordu.

Ravnekollen'in üzerinde bir süre gezindiler. Bulunduğu yerden küçük bir parça şeker gibi görünüyordu.

Cecilie:

- Şimdi aynen Odin'in kargaları gibiyiz.

Ariel:

- Tabii, diye cevap verdi. Tanrının sağ elinde otururken gördüğümüz bütün şeyleri anlatacağız.

Kısa bir süre sonra, açık pencereye geri dönüp Ariel'in ilk ziyaretindeki gibi oturdular.

Birlikte Cecilie'in yatağına doğru baktılar. Kendini orada yatarken görmesi Cecilie'e tuhaf geldi. Sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve yorganının üzerine eski Noel yıldızını koymuşlardı.

- Uyuduğum zaman güzel göründüğümü kabul ediyorum, dedi Cecilie.

Ariel onun elini tuttu, ona bakarak şöyle dedi:

- Burada otururken daha da güzelsin.

- Fakat ben kendimi göremiyorum, çünkü şimdi aynanın öteki tarafındayım.

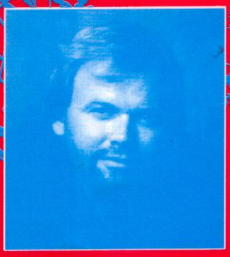
Cecilie sözünü bitirdikten sonra Ariel onun elini bıraktı ve dedi ki:

- Tanrının elinden uçmuş, göz kamaştırıcı bir kelebeğe benziyorsun.

Cecilie odaya bir göz attı. Sabah güneşi yazı masasına ve yere ince bir çizgi halinde süzülüyordu. Bazı güneş ışınları Cecilie'in yatağının altındaki Çin günlüğüne vuruyordu. Günlüğün ipek ipliklerinin üzerinde ışığın nasıl pırıl pırıl parladığını gördü.

Şimdi her şeyi aynada
Bir muamma olarak görüyoruz;
Ama o zaman yüz yüze geleceğiz.
Şimdi bilgim sınırlıdır;
Ama o zaman bilindiğim gibi,
Tam bileceğim.

Paulus'un Korintliler'e Birinci Mektubu,
13. Cilt, Bölüm 12

Aynadaki Muamma

Jostein Gaarder

Sofi'nin Dünyası, İskambil Kağıtlarının Esrarı, Hayat Kısa romanlarıyla Türk okurlarının yakından tanığı Norveçli yazar Jostein Gaarder bu romanında, ölüm döşeğindeki bir kız çocuğu ile bir melek arasında geçen konuşmalarla, etten kemikten bir beden içinde bu dünyada yaşamakla, Tanrı'ya yakın olan meleklerin dünyasında yaşamak arasındaki benzerlik ve farkları ele alıyor.

"Cennetteki melekler asla parçalanmazlar. Çünkü, ruhun ayrılacağı etten ve kemikten bir vücutları yoktur. Dünyada bu böyle değildir. Burada her şey gayet kolay bir şekilde bozulur. Bir dağ bile zamanla aşınır, taşa ve toprağa dönüşür. Doğada olan her şey yavaş bir yangın gibidir. Tüm yaratılış için için yanmaktadır.

Yaratılan her şeyi her zaman tümüyle anlamak mümkün değildir. Mesela ben bir kağıda resim çizebilir veya boya yapabilirim. Ama bu, çizdiğim şey olmayı anlıyorum anlamına gelmez. Zaten çizdiğim şey canlı değil ki. Garip olan da bu: Ben canlıyım!"

ISBN 975-7652-89-X

9 789757 652892

20.01